

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARINA HALLE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

the **Royals** **Upstairs**

**"Karina Halle
always charms."
—New York Times bestselling
author CHRISTINA LAUREN**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARINAHALLE İLE İLGİLİ ÖĞER TITLES BY KARINAHALLE

ÇAĞDAŞ AŞK ROMANLARI

İsveç Prensi (Nordic Royals #1)

Vahşi Varis (Nordic Royals #2)

İskandinav Kralı (İskandinav Kraliyet Ailesi #3)

The Royal Rogue (Nordic Royals #4)

İngilizce Aşk (Diğer Dillerde Aşk #1)

İspanyolca Aşk (Diğer Dillerde Aşk #2)

Yasak Adam (Başka Dillerde Aşk #3)

Kaçıp Giden (Başka Dillerde Aşk #4)

Denizin Gökyüzüyle

Buluştugu Yer

Güneşle Yarışmak

Parlak Gece Yarısı

Anlaşma (McGregors #1)

Teklif (McGregors #2)

Oyun (McGregors #3)

Kış Dilekleri (McGregors #3.5)

Yalan (McGregors #4)

Borç (McGregors #5)

Müstehcen

Heat Wave (Hawaii Aşk #1)

Nothing Personal (Hawaii Aşk #2)

Before I Ever Met You

Her Şey

Karıştıktan

Sonra

Wild Card (Kuzey Sırtı #1)

Maverick (Kuzey Sırtı #2)

Ateşli Atış (Kuzey Sırtı #3)
Aşkta Kötü
Karmakarışık Hayatım
Discretion (Dumonts #1)
Silahsızlandır (Dumonts #2)
Reddetmek (Dumonts #3)
Lovewrecked
Sıcak Bir İtalyan Yazı
Dünyadaki Tüm Aşklar (Antoloji)

ROMANTİK GERİLİM ROMANLARI

On Every Street (An Artists Trilogy Novella #0.5)
Sins and Needles (The Artists Trilogy #1)
Shooting Scars (The Artists Trilogy #2)
Bold Tricks (The Artists Trilogy #3)
Kirli Melekler (Dirty Angels
#1) Kirli İşler (Dirty Angels #2)
Kirli Vaatler (Kirli Melekler #3)
Kara Kalpler (Sins Duet #1)
Kirli Ruhlar (Günahlar Düeti #2)

PARANORMAL & FANTASTİK ROMANLAR

Karanlık Ev (EIT #1)
Kızıl Tilki (EIT #2)
Ölü Gökyüzü Sabahı (EIT #3)
Yalan Mevsimi (EIT #4)
Şeytanın Kanatlarında
(EIT #5) Boşluğa Doğru
(EIT #6)

Come Alive (EIT #7)
Küller Küllere (EIT #8)
Tozdan Toza (EIT #9)
Perili Döndüm (EIT #10)
Şeytanın Metali (Şeytanın Duolojisi #1)
Şeytanın Yeniden Doğuşu (Şeytanın Duolojisi #2)
Peçeli (Ada Palomino #1)
Ölüler İçin Şarkı (Ada Palomino #2)
Kara Güneş (Karanlık Gözler Düet Kitap #1)
Kan Aşktır (Karanlık Gözler Düeti 2. Kitap)
Gece Kurdu
Kan Portakalı (Drakula Düeti #1)
Siyah Gül (Drakula Düeti #2)
Kemik ve Dişlerden Oluşan Bir Gemi
Gölgeler Nehri (Yeraltı Dünyası Tanrıları #1)
Kızıl Taç (Yeraltı Dünyası Tanrıları #2)
Karanlıklar Şehri (Yeraltı Dünyası
Tanrıları #3) Işık Tanrıçası (Yeraltı Dünyası
Tanrıları #4)

OceanofPDF.com

The Royals Upstairs

KARINAHALLE

BERKLEYROMANCE
NEW YORK

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2024 by Karina Halle

The Royals Next Door'dan alıntıdır telif hakkı © 2021 Karina Halle'ye aittir

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Halle, Karina, yazar.

Başlık: Üst kattaki kraliyet ailesi / Karina Halle.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2023052841 (basılı) | LCCN 2023052842 (e-kitap) | ISBN 9780593334218
(ticari cilt) | ISBN 9780593334225 (e-kitap)

Konular: LCSH: Kraliyet dadıları-Kurgu. | Muhafız birlikleri-Kurgu. | Korumalar-Kurgu. | LCGFT:
Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PR9199.4.H356239 R697 2024 (baskı) | LCC PR9199.4.H356239 (e-kitap) | DDC
813/.6-dc23/eng/20231120

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2023052841> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2023052842> Ebook

ISBN9780593334225 adresinde mevcuttur

Kapak resmi Carolina Melis'e ait

Kitap tasarımı Ashley Tucker, e-kitap için uyarlayan Molly Jeszke

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_7.0a_148119572_c0_r0

OceanofPDF.com

İçindekiler

Adanmışlık

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[The Royals Next Door'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Babam Sven Halle'ye. Seni her gün özliyorum.

Kardeşim Kris Halle'ye. Umarım huzuru bulmuşsunuzdur.

Ve Todalen, Norveç'i böylesine özel bir yer haline getiren tüm
Halles'e - tusen takk!

OceanofPDF.com

Bir

.....

JAMES

Çok soğuk, o kadarını söyleyeyim.

Norveç'in ortası gibi hissettiren bir yerde, bir pistin kenarında duruyorum ve en az yirmi dakikadır taşaklarım donuyor. Aralık ayının başındayız ama yerde taze bir kar tabakası var ve saat neredeyse öğleden sonra üç olmasına rağmen güneş çoktan batıyor ve havayı bulanık bir alacakaranlıkta asılı bırakıyor. Yeni işverenim, Norveç Veliaht Prensi Magnus, beni Londra'dan bu küçük uçak pistine götürmesi için özel bir jet ayarladı ve beni prens ve prensesin yaşadığı, yakın gelecekteki evim olan Skaugum Malikanesi'ne götürecek olan danışmanlarından biriyle buluşmam gerekiyor.

Paltomun yakasını daha sıkı sarıyorum, kar taneleri saçlarıma yapışıyor, keşke atkı getirseydim diyorum. Norveç hakkında araştırma yaptığımda herkes klişelerdeki kadar soğuk olmadığını ve Aralık ayında nadiren kar yağdığını söylüyordu ama yanılmışlardı.

Sonunda siyah bir SUV gıcırdayarak tel örgülerin dışında durur ve bir adam neredeyse araçtan düşer, ayakkabıları buzda kayar. Kaputa tutunuyor, kollarını açıyor, bacakları bir adım daha atmaya başarana kadar yavaşça birbirinden ayrılıyor. Dengesiz bir şekilde doğruldu, sonra aramızdaki yere baktı, ikinci bir düşünceye kapılmış gibi görünüyordu.

"Bay Hunter?" diye bağıyor hafif bir Norveç aksanıyla. "Benim," diyorum ona. "Siz Ottar mısınız?"

"Evet," diyor. "Burada kalmamın bir sakıncası var mı? Ayakkabılarımın buza dayanabileceğini sanmıyorum."

Bir süre ona baktım. İri yarı olmasına rağmen çocuksu bir yüzü ve siyah gözlükleri var. Ama ona baktıkça yüzünün yarısının darbe aldığını fark ediyorum. Belki de olduğu yerde kalması en iyisi.

"Sorun değil," diyorum ona, bavulumun sapını tutup dikkatlice çitlere doğru yürüyorum ve kapıdan geçiyorum. En azından benim siyah çizmelerim bol miktarda taban izi taşıyor, ki bu da onunkinden daha fazla. Neden buradaki birinin doğa koşullarına uygun giyinmeyi bilmediğini bilmiyorum ama sanırım öğrenmek üzereyim.

"Bay Hunter," diyor Ottar, ben yaklaşırken aceleyle gülümseyerek elini uzatıyor. "Norveç'te sizi ağırlamak bir zevk."

Duruyorum ve elini sıkıyorum. "Lütfen bana James de," diyorum ona. Artık ona daha yakın olduğum için nihayet iyice bakabiliyorum. Gözü morarmış ve yanaklarında bir sürü çizik var. "Burnumu sokmak istemem ama iyi misin? Paramparça görünüyorsun."

Gülüyor ve sonra yüzünü işaret ediyor. "Doğru ya, yüzüm. Uzun hikâye. Ama ben iyiyim. Dur, çantanı getireyim."

Ottar valizimi benden aldıktan sonra cipin yanında yürümek gibi çok uzun ve zahmetli bir sürece başladı; buzun üzerinde dengede durmaya çalışırken destek için elini arabaya dayadı.

"Arka koltuğa koyabilirim," dedim.

Küçümseyici bir el sallama girişiminde bulunur, ancak bu hareket tek başına bir bacağının öne, diğer bacağının arkaya doğru uçmasına neden olur ve sadece bir İskandinav tanrısının lütfuyla iki büküm olmaz.

"Hellvete," diye yemin ediyor.

"Yardım edemeyeceğime emin misin?" Gülümsememi bastırarak soruyorum.

"İyiyim, iyiyim," diyor hızlıca ve garip bir kahkaha atıyor. "Geçen gün bir yerimi incittim, o yüzden biraz aşırı temkinliyim diyebiliriz."

Aşırı temkinli olmak için bir nedeni olduğu ve en iyi hareket tarzının bavulu bırakıp sürücü koltuğunun güvenliğine geri dönmek olduğu söylenebilir.

Ama ben kendi gururu olan bir adamım ve bir başkasının gururuna müdahale edecek değilim. Bu yüzden cipe yaslanıp bekliyorum, Ottar'ın dikkatlice arabanın arkasına geçmesini ve bagajı açıp çantamı içine atmasını izliyorum. Birkaç kıvrılma, dönüş ve neredeyse yarılma daha oluyor ve sonra kendini bana doğru çekmeyi başarıyor.

"Gidelim mi?" diye soruyor ve muzaffer bir gülümsemeyle kapımı açıyor.

Ve işte o zaman kendini tamamen kaybediyor, can havliyle kapı koluna tutunurken geri kalanı önce topuklarıyla kapının altından kayıyor.

Lanet olsun.

Uzanıp dirseklerinden tuttum ve onu yukarı çektim. Tüy kadar hafif değil, o kadarını söyleyeyim.

"Tussen takk," diyor utangaç bir şekilde, yanakları pembeleşiyor. "Norveççe *teşekkür ederim* demek. Hiç Norveççe biliyor musun?"

Arabanın içine girdim. "Tek kelime etme." Norveçli vahşi bir kadınla kısa bir ilişki yaşamıştım ama sadece bildiğim küfürlerle kurtulmuştum.

"Ah," diyor. Kapıyı kapatıyor, neredeyse tekrar düşüyor, sonra sonunda kendini sürücü koltuğuna çekiyor ve rahatlamış bir nefes veriyor. "Eminim çabuk öğrenirsin. Zaten herkes akıcı bir şekilde İngilizce konuşuyor, yani bilmesen de sorun olmaz. Magnus'un koruması Einar hariç. Ama muhtemelen onunla da birkaç kelimedenden fazlasını konuşamazsın."

Arabayı çalıştırır ve neyse ki lastiklerin dişleri Ottar'ın ayakkabılarından daha fazladır.

"Geç kaldığım için üzgünüm," diyor dikiz aynasından bana bakarak. "Magnus'un programına göre çalışıyorum ve zaman zaman bu programın dışına çıkabiliyorum. Yakında öğrenirsin." Duraksıyor. "Bu kadar hızlı birini işe alacaklarını gerçekten beklemiyordum."

Hafifçe omuz silkip pencereden geçen manzaraya bakıyorum. Beyaza bürünmüş tarlalar ve düzenli çam ormanları solmakta olan ışığın altında uçuşuyor. Burası güzel, bu kadarını söyleyebilirim, her ne kadar tüm bunlar hakkında biraz kafam karışmış olsa da.

Gördüğünüz gibi, her şeyin çok hızlı geliştiğini düşünen sadece Ottar değil. Eski işverenim İngiltere Prensi Eddie'nin eşi Düşes Monica ile birlikte kızları Madeline'i Kanada'ya götüreceklerini söylemesinin üzerinden tam anlamıyla birkaç hafta geçti.

Onlarla daha önce de gitmiştim. Dört yıl önce Düşes Monica'nın hamileliğine hazırlanmak ve Birleşik Krallık'ın saçma medyasından kaçmak için British Columbia'nın çok ıslak batı kıyısındaki küçük bir adaya taşınmışlardı ve ben de kişisel koruma görevlilerinden biri olarak onlarla birlikte gitmiştim. Adada çok ihtiyaç duyduğumuz huzur ve sessizliğin tadını çıkardıktan sonra Madeline bebeğin doğumu için Londra'ya geri döndük.

Sonra Eddie ve Monica, Madeline'i Eddie'nin yetiştiği ortamda büyütmek istemediklerine karar verdiler ve o küçük adaya geri taşınmaya karar verdiler ve benim de onlarla gelip gelemeyeceğimi sordular.

Sonunda hayır dedim. Onlar için çalışmayı ne kadar sevsem de ada bana erken emeklilik gibi geldi. Söylemem yeterli, geride kalmayı tercih ettim, bu da işsiz kaldığım anlamına geliyordu. Ve bir PPO ya da koruma görevlisi olarak Craigslist'teki iş ilanlarını incelemeye başlayıp başvuruları dağıtamazsınız.

Neyse ki Eddie yardım etti. Etrafı araştırdı ve Norveç Prensi Magnus ve Prensesi Ella'nın özellikle Ella ve çocukları için bir koruma aradığını öğrendi. Söylenenlere göre çocuklardan biri, annesi ve dadısı olmasına rağmen tam bir baş belasıymış ve göz kulak olmak zor oluyormuş. Olaylar birbirini izledi ve Eddie, Prens Magnus'un benimle tanışmadan beni işe almasını sağladı. Sanırım Eddie'nin sözü kraliyet dünyasında uzun bir yol kat ediyor - öyle ki işi aldığımı daha geçen gün öğrendim.

Ottar'a, "Prens Eddie'nin, özellikle de bu kadar kısa bir süre içinde Prens Magnus'a bu kadar iyi şeyler söyleyebildiği için minnettarım," diyorum. "Ancak Prens Magnus'la telefonda konuşurken, rolün daha önce yaptığımdan çok da farklı olmayacağı izlenimini edindim."

"Evet," diyor Ottar, oldukça tedirgin bir şekilde. Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Nasıl böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yok bir şey," diyor direksiyonu tutuşunu ayarlayarak. "Dük ve düşes için çalışırken oldukça sıkı bir gemi yönettiklerinden eminim diyelim."

"Sanırım," diyorum. "Yine de ailesinin geri kalanı kadar tutucu değil."

"Doğru. Magnus... Çok sıkı bir yönetim sergilemiyor. Ella bunu yapmaya çalışıyor, ama çocuklarını dengelemeye çalışırken ve evre grubunu yönetirken zor oluyor... Saray en sakin günlerde bile kaosa dönüşebiliyor."

"Anlıyorum," diyorum ona. Bu beni gerçekten şaşırtmadı. Prens Magnus vahşı bir prens olmasıyla ünlüdür, özellikle de durulup Ella'yla evlenmeden önce. Hatta bazı medya kuruluşları evliliklerinin, prensin aldığı bir dizi kötü reklamı engellemek için ayarlanmış bir evlilik olduğunu bildiriyor. Ekstrem sporlar, seks kasetleri, sarhoş bir aptal olmak - gazetelerde Magnus hakkında bir şeyler okumadan bir hafta geçirmek zordu.

şimdi, evlenip ocuk sahibi olduktan sonra sakinleşmiş görünüyor. Sahip olduğu DEHB için bir kamu szcss haline geldi ve nöro-çeşitliliğe bağlı damgalamayı ortadan kaldırmaya adanmış bir organizasyon yürütüyor. Aslında halka karşı bu kadar açık olması nedeniyle en çok sevilen kraliyet mensuplarından biri.

"Beni yanlış anlama," diyor Ottar hemen, "Bence burada çalışmaktan keyif alacaksın. Herkes çok arkadaş canlısı. Sadece... beklenmedik durumlara hazırlıklı ol."

"Yüzüne olan şey beklenmedik bir şey mi?" diye sordum.

Başını sallıyor, zgn görünüyor. "Geçen gün Magnus kros kayağı yapmak istedi. Ben berbat bir Norveliyim çünkü kayakta pek iyi değilim."

"Sylemiyorsun," diye alaycı bir şekilde yorum yapıyorum.

"Bu doğru. Sanki iki sol ayağım varmış gibi. Her neyse, Magnus daha sonra bunu bir yokuş aşağı kayak seferine dönüştürmeye karar verdi ve o nereye giderse ben de peşinden gidiyorum." Yüzünü işaret ediyor. "Bir ağaçla karşılaştım. Ya da iki."

"Yine de onun kişisel koruma görevlisi değilsin," diye belirtiyorum.

"Hayır, ama onu hizada tutmaya çalışmak benim işim. Elimden geldiğince. Einar yanıımızdayken bile kendi başına böyle bir şey yapmasına asla izin vermem. İnanır mısınız, BASE jumping bile yaptım."

Buna inanabileceğimden emin değilim. "Ellerin dolu gibi görünüyor."

Bana sırtıyor. "Seviyorum. Ama sen de öyle olacaksın."

"Prenses Ella mı? Onunla ilgili gördüğüm her görüntüde, olabildiğince sakin ve aklı başında görünüyor," diyorum.

"Öyle, Tanrı'ya şükür. Ama sen sadece onu korumuyorsun. Onu ve çocukları Bjorn ve Tor'u koruyorsun ve onlar ele avuca sığmazlar. Özellikle Bjorn. Her yönden babasına çekmiş. Bir de Ella'nın nedimesi ve dadısı var ki ikisi de *dik* başlılık terimini bir üst seviyeye taşıyor. Şimdi anladınız mı? Sadece Ella'yı değil, diğerlerini de koruyorsun. Bazı açılardan, en azından sadece bir Magnus var."

Bunu düşündüm. Birdenbire her şey birkaç gün öncesine göre çok daha az basit görünmeye başladı. Ama ben uyum sağlayabilen biriyim. Her şeyin yoluna gireceğinden eminim ve birkaç inatçı kadınla nasıl başa çıkacağımı bilmiyor değilim.

Ottar arabayı yoldan çıkarıp ağaçlarla kaplı uzun bir araba yoluna götürür.

"Nereye gidiyoruz?" Ağaçların ötesindeki donmuş tarlalara bakarak soruyorum.

"Skaugum'a," diyor Ottar.

"Saraya gideceğimizi sanıyordum."

"Burası Skaugum Malikanesi," diyor. "Ama isterseniz buraya saray da diyebilirsiniz. Geleneksel olarak yazlık saraydı."

Koltuğumda dönüp etrafımdaki pastoral manzaraya bakıyorum ve kendimi biraz paniklemiş hissediyorum. "Ama ben sarayın, malikânenin Oslo'nun dışında olduğunu sanıyordum."

"Oslo'nun dış mahallelerindeyiz," diyor.

"Ama burada hiçbir şey yok!" Ben haykırıyorum.

"Evet. Bu yüzden burası dış mahalleler. Merak etmeyin, şehre sadece kırk beş dakika." Dönüp omzunun üzerinden bana bakarken alnı kırışıyor. "Oslo'da yaşayacağını mı sanıyordun? Kral ve kraliçe orada sarayda yaşıyor ama Magnus ve Ella çocuklarını büyütmek için daha özel bir yer istediler."

Lanet olsun, bunu hiç yanlış anlamadım. Eddie ve Monica'yla birlikte o küçük adaya gitmek istemememin nedeni yine ıssız bir yerde çalışmak istemememdi. İzolasyon ilk seferinde iyiydi, ama bir dahaki sefere zihniyetim için iyi olmayacaktı, özellikle de kışın. Şehir ışıkları, insanlar, kadınlar ve trafik arasında kalmak istiyordum.

Yine de cip ıssızlığın ortasında büyük beyaz bir saraya yanaştığında, yeniden izole bir şekilde yaşamak üzere olduğumu fark ediyorum. Artık ne şehir ışıkları, ne insanlar, ne trafik, ne mağazalar, ne de medeniyet var.

Artık kadın yok.

Sadece ben ve Norveç kraliyet ailesinin görünüşe göre kaçık kolu.

Harika bir başlangıç yapmıyoruz.

"İşte geldik," diyor Ottar arabayı park ederken. "Bak, çocuklar da burada. Onlarla şimdiden tanışabilirsin."

Kendime gelmeye çalışarak başımı sallıyorum ve endişelerimi bir kenara bırakıp yavaşça arabadan iniyorum. Ottar'ın şansına karla kaplıyız ve düşmesine imkan yok.

"Hei, Bjorn, Tor," diye bağılıyor Ottar ön bahçedeki kar kıyafetli iki çocuğa. "Gelin yeni arkadaşımıza merhaba deyin. Bizimle birlikte yaşayacak."

Arabanın kapısını kapatıp çocuklara bakıyorum. Yerlerinden kıpırdamıyorlar, ikisi de kardan adam yapmaya dalmışlar. Tamam, bir kadın onlar için kardan adam yapıyor ama sırtı bana dönük olduğu için kim olduğunu, prenses mi, nedime mi yoksa dadı mı olduğunu anlayamıyorum.

Çocuklardan biri oldukça küçük, yürümeye yeni başlamış ve karda oturmuş, beyaz şeyleri ağzına tıktırıyor; diğeri ise kardan adamın yanında duruyor, şeytani gözlerle bana bakıyor.

Oh. Bu Bjorn olmalı.

Ottar çantayı arkadan çıkarıyor ve yanımda duraklıyor. "Bazen utangaç olabiliyorlar," diyor. Sonra göz kırpmıyor. "Sürdüğü sürece kıymetini bilin."

Bjorn gözlerini benden ayırmadan bir kartopu yuvarlıyor ve onu yüzüme fırlatmak üzere olduğundan eminim.

Sonra son anda dönüp kadının kafasına doğru fırlatıyor, kapüşonundan sekiyor ve her yere kar yağıyor.

"*Bjorn*," diyor kadın öfkeyle ona ve ardından sert bir Norveççe dizesi geliyor.

Birden tüm vücudum geçmişe doğru sarsılmış gibi hissediyorum. Kadının sesi o kadar tanıdık geliyor ki, kendimi şimdiki zamana ayarlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor.

Bu *olamaz*.

"Kim o?" Kendimi fısıldarken buluyorum. "Oh, bu onların dadısı," diyor Ottar.

İşte o zaman yüzünü görebilmem için arkasını dönüyor. Daha Ottar bana adını söyleyemeden ben onun adını biliyorum.

"Laila," diyor.

Laila bana bakıyor, gözleri ay gibi büyüyor, yüzü karla birlikte soluyor.

Kendimi bir çekici ışının içinde, her an çirkinleşeceğini bildiğim bu bakışma yarışında sıkışmış gibi hissediyorum. Olduğum yere yapışmışım, bakışlarına kilitlenmişim, bedenim duygular içinde yüzüyor -tutku, arzu, hatta biraz da korku.

Vay

anasını.

Bu o.

O da benim kadar şaşkın, gözlerini kırpmadan bakışları benimkilere batıyor, anılar içimden geçiyor, kanımı kaynatıyor.

"Bekle," diyor Ottar yavaşça, aramızdakileri işaret ederek. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?"

Laila alaycı bir homurtu çıkarıyor, içimizden ilk kendine gelen o oluyor.

"Buna inanamıyorum," diyor, yuvarlak gözleri kısılıyor ve bakışlarındaki o tanıdık yakıcılık hissi bana geri geliyor. "O *sensin*."

"Dünyadaki tüm kraliyet saraylarında," diyorum ona, sesim biraz titreyerek, "seninkine giriyorum."

"Peki, birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Ottar dikkatle soruyor, muhtemelen birbirimizi en iyi şekilde tanımadığımızı yeni fark ediyor.

Laila'ya bir bakış attım ve kaşlarımı kaldırarak "*Peki ona söylemek ister misin?*" diye sordum.

Ama geçen seferden dersini aldı. İkimiz de aldık.

"Eskiden birlikte çalışırdık," diyor sertçe, duruşu sertleşiyor, gözlerine soğukluk geliyor, yakan türden.

Sonra ben hiç var olmamışım gibi dikkatini tekrar kardan adama veriyor. Sanırım çok pratik yapmış.

İkimiz Lady Gaga'nın deyiimiyle *kötü* bir *aşk* yaşadık. Ve bu en hafif tabiriyle.

Tekrar görmeyi umduğum son kişi Laila Bruset'ti, benim vahşi Norveçli kadını.

"James?" Ottar bana dedi ki.

Gözlerimi kırpıştırarak Laila'nın sırtına bakıyorum ve bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum.

Aslında, boş ver. Bunu hak etmek için ne yaptığımı biliyorum.

Midem bulanıyor. Ottar'a bakıyorum ve bana zoraki bir gülümseme veriyor. "İçeri girip ailenin geri kalanıyla tanışalım mı? Eminim Laila ile bağlantı kurmak için pek çok fırsatınız olacak."

Göz ucuyla onun neredeyse kıldandığını görebiliyorum.

"Elbette," diyorum çenemi kaldırarak. İşime devam etmek istiyorsam her şey yolundaymış gibi davranmam gerekecek. Çok tutkulu ve çalkantılı bir ilişki yaşadığım kadın, kraliyet dadısı ve gelecekteki iş arkadaşım değilmiş gibi davranmam gerekecek. Neyse ki rol yapmayı bir sanat haline getirdim.

Ottar bavulumu alıyor ve karda kendinden emin adımlarla yürüyerek saraya giden araba yoluna doğru ilerliyor. Malikâne büyük ama bana bir kraliyet sarayından çok zengin birinin taşradaki malikânesini hatırlatıyor. Beyaz ve geniş, sütunlu, ama biraz rustik bir havası var, sanki yeni bir kat boyaya ihtiyacı varmış gibi. Kraliyet çiftinin olabileceği kadar gösterişli olmadığını bilmek beni rahatlatıyor.

Ama bu rahatlık kısa sürüyor, çünkü omzumun üzerinden çimenlikteki kardan adama bakıyorum ve ön merdivenlerden çıkarken Laila'nın soğuk gözlerinin her hareketimi takip ettiğini görüyorum, o kadar ki neredeyse takılıp düşüyorum.

"Yavaş ol," diyor Ottar bana iyi huylu bir şekilde. "Kaygan olabilir. Düşmeni istemem."

Tam ön kapılar açılırken ona ürkek bir bakış atıyorum. "Ahh, yeni acemiye bulmuşsun," diyor Prens Magnus bir güzellemeyle Dışarı çıkarken kollarını yüzündeki gülümseme kadar geniş tutuyor. "James Hunter."

Bir kraliyet mensubuyla tanışırken nezaket gereği eğilmek üzereydim ki Prens Magnus kollarını bana doladı ve kaburgalarımı kıracak şekilde beni kucakladı. Ben formumun zirvesindeyken, adam steroid almış bir öküz gibi yapılı. Vikinglere özgü bir şey olmalı.

"Sonunda sizinle tanışmak çok güzel," diyerek sırtıma sert bir tokat attı. "Ben de Majesteleri," diyorum, irkilmemeye çalışarak.

Gözlerini deviriyor. "Lütfen. Bana Magnus deyin. Prens Magnus değil, Ekselansları değil ve kesinlikle Majesteleri değil. Artık ailenin bir parçasısın."

"Doğru," diyorum ona, sanki hâlâ buzun üzerinde duruyormuşum gibi biraz dengesiz hissederek. Enerjisi oldukça yoğun.

"Aramıza bir İskoç'un katılması çok güzel," diyor göz kırparak. "Muhtemelen akrabayız, çok eskilere dayanıyor, çünkü İskoçya biz Vikingler için ilk adımdı."

"O zamanlar tüm o yağmalamalar varken mi?"

"Evet, yağmalama ve yerel kadınların ırzına geçme ve tüm o çirkin şeyler." Bana sırtıyor. Sadece bir Viking gibi yapılı değil, aynı zamanda öyle de görünüyor. Uzun gri bir kazak ve kot pantolon giymesine rağmen dövmeleleriyle ünlü olduğunu biliyorum. Sonra kirli sakalı ve uzun dalgalı siyah saçları var. "Dediğim gibi, artık ailedensin."

"Aileden bahsetmişken," diyor Ottar eve girerken Magnus'a, "Laila ve James'in birbirlerini tanıdıkları ortaya çıktı. Ona büyük bir sürpriz oldu."

Magnus ön salonda durdu ve bana meraklı bir bakış attı. "Onun bizim için çalıştığını bilmiyor muydun?" Sonra Ottar'a bakıyor. "Laila düğün ve düşesin dadısıydı, tıpkı James'in onların PPO'su olması gibi. Sanırım iki yıl kadar birlikte çalıştılar?"

Boğazımı temizleyerek başımı sallıyorum. Bütün bunların beni tamamen hazırlıksız yakalamış olmasından nefret ediyorum. "Kulağa doğru geliyor."

Mesele şu ki, tüm bunları biraz daha düşünseydim, biraz daha zamanım olsaydı, eminim bu sonuca varabilirdim. Eddie bana Norveç'e taşınma şansım olduğunu ilk söylediğinde aklımdan Laila'nın anıları geçti. Fairfax'lerin dadılığını bırakmıştı çünkü Norveç'in kuzeyindeki küçük bir köyde yaşayan sevgili büyükannesi hastalanmıştı ve onunla birlikte olmak istiyordu. Bunun Laila için zor bir karar olduğunu biliyorum ama onu büyükannesi büyüüttüğü ve çok yakın oldukları için başka seçeneği yoktu.

O noktada, Laila benim düpedüz bir otuzbirci olduğumu düşünüyordu, bu yüzden zaten pek konuşmuyorduk. Koridorlarda yan yana geçerken en fazla başıyla onaylıyordu. Bir gün gittiğini öğrendim ve o kadar. Bir daha ondan ya da onun hakkında bir şey duymadım. Ta ki şimdiye kadar.

"Tanıdık bir yüz görmek rahatlatıcı olmalı," diyor Magnus bana. "Bu yüzden senin odanı onunkinin hemen yanına koydum."

Lanet olsun.

OceanofPDF.com

iki

JAMES

"GEL, SANA ODANI GÖSTEREYİM," diyor Magnus ve beni takip etmemi işaret ediyor. Uzun bir koridordan geçiyoruz, duvarlar koyu ahşap ve orman ve pastoral manzaraların resimleriyle süslenmiş, ara sıra altın çerçeveli eski bir fotoğraf ve ahşap yadigârlar serpiştirilmiş.

"Geri kalan hizmetkârlar ve yardımcılar için bir evimiz var," diyor Magnus yürürken, botlarımız karanlık koridorda yankılanıyor. "Ama en yakın üyelerimizi kendimize yakın tutmayı seviyoruz. Alt katta senin, Laila'nın, Ottar'ın ve Ella'nın nedimesi Jane'in yatak odalarını bulacaksın. Jane uzun zamandır Ella'nın en yakın arkadaşı ve danışmanıdır, ama ele avuca sığmaz, seni uyarıyorum," diye ekliyor komplocu bir sırıtışla.

Bu noktada bu evde kimin ele avuca sığmadığını merak ediyorum.

"Üst katta misafir yatak odaları, benim ve Ella'nın yatak odaları, çocukların odaları ve bir de çocuk odası var... Daha fazlasını planladığımızdan değil, ama asla bilemezsiniz. Belki bir gün bu kaosa bir yenisini ekleriz."

"Ve kişisel koruman?" Ben soruyorum.

Magnus güler. "Einar. O buralarda. Ağaçların arasında kendine ait küçük bir kulübesi var. Mümkün olduğunda yalnız kalmayı tercih ediyor, çoğu zaman beynine kilitlendiği için nedenini Tanrı bilir."

Bir kapının önünde duruyoruz ve Magnus kapıyı açıp içeri giriyor.

Geniş ve güzel bir oda. Tik ağacından sayvanlı bir kral yatak, üst kısmı altın desenli lacivert duvarlar. Beyaz tarlalara ve ötesindeki sıra sıra buzlu çam ağaçlarına bakan bir pencere. Oda

İzolasyon zaten boğucu hissettiriyor ve biraz hava akımı var, pencere camının kenarlarında buz var.

Ottar valizimi alıyor ve ağırlığıyla mücadele ederek valiz tutucusuna yerleştiriyor.

"Tüm getirdiğin bu mu?" Magnus bavulu göstererek kuşkuyla sorar.

Omuz silkiyorum. "Bavulla yaşamaya alışıyorsun."

"Eminim, ama Eddie için kaç yıl çalıştın?"

"Dört." Hayatım boyunca nasıl bir bavulun içinde yaşadığım konusuna hiç girmeyeceğim. Çeşitli koruyucu ailelerin yanında büyümek size köklerinizi asla uzun süre salmamanız gerektiğini öğretir. Dük ve düşesle bu kadar uzun süre kalabildiğime şaşırdım doğrusu.

"Ayrıca, hemen hemen her gün aynı takım giyiyorum," diye ekliyorum.

"Takım elbise mi?" Magnus kaşlarını kaldırarak sorar. "Hayır, hayır. Buradayken takım elbise giymiyorsun. Dışarıdayken evet. Koruma gücünün her üyesinin neden James Bond kılığına girmesi gerektiğini bilmiyorum ama olsun, anlıyorum. Ama burada? Bu evde? Sizin evinizde? Hayır. Takım elbise yok. Ne istersen onu giy."

"*Sadece* takım elbiselerim var," dedim ona. Takım elbiseleri severim, özellikle de James Bond'u andırdıkları için. Gençken ve bir bağış kutusundan kurtarılmış yırtık pırtık kıyafetlerle yaşarken, metroda işlerine giden, takım elbiselerini giymiş, çok seçkin görünen, dünyada gerçek bir yerleri varmış gibi görünen iş adamlarına her zaman hayranlık duymuşumdur, bu bende her zaman eksik olan bir şeydi. Ayrıca, silahımı saklıyorlar.

Sırtıma içten bir tokat daha atıyor. "Sorun değil. Yarın şehre iner ve sana giyecek güzel bir şeyler alırsın. Şimdi gel, tur devam ediyor."

İşteki ilk tam günümde kendim için bir alışveriş gezisi mi? Hiç sanmıyorum.

Magnus'a "Takım elbiselerim konusunda gerçekten iyiyim," diyorum ve onu odadan çıkarken takip ediyorum. Destek için Ottar'a bakıyorum ama o sadece gülümsüyor ve sanki bu normal bir şeymiş gibi başını sallıyor.

"Saçmalık," diyor Magnus, sonra parmaklarını duvara vurup benimkinin yanındaki odayı işaret ediyor. "Burası senin kız arkadaşının odası," diyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Onu pantolonunun içinde tutmanı söylememe gerek yok, değil mi?" Ben daha cevap veremedim devam ediyor. "Güzel. Sadece emin olmak istedim."

Hay sikeyim. Neden bu konuyu açtı ki? Belki de sırf şaşırtıcı derecede çekici olduğu için birlikte yatmanın önceden belirlenmiş bir şey olduğunu düşünüyordur. Ya da zaten yattığımızı düşünüyor ve beni bir daha yatmamamız konusunda uyarmak istiyor. Ya da gerçeği biliyor. Birlikte olduk, işler yüzümüze patladı ve şimdi ölümcül düşmanlarız.

"Merak etme," diyor Ottar kaşlarını sallayarak. "Leydi Jane'i sürekli benden uzak durması için uyarıyor. Beni karşı konulmaz buluyor."

"Leydi Jane'den bahsetmişken," diyor Magnus, geniş, kır tarzı bir mutfığa girdiğimizde, "işte burada. Uzun zamandır kişisel asistanı olarak Ella'nın hayatının bir parçası, aileden biri."

Leydi Jane olduğunu tahmin ettiğim bir kadın köşedeki masada oturuyor, elinde hayatımda gördüğüm en büyük çay bardağı var.

Şaşkınlıkla bana bakıyor ve gülümseyerek çay kasesini indiriyor. "Taze kan geldi!"

Leydi Jane yuvarlak yüzlü, kocaman gülümseyen ve parlak gözleri olan gürbüz bir kadın. Sadece birkaç kelime söylemesine rağmen ondan şimdiden hoşlandım.

Koltuğundan kalkıyor, sandalye fayans zeminde gürültüyle geriye doğru hareket ediyor, sonra yanıma geliyor, iki elini de benimkileri sıkmak için uzatıyor. "Ben Jane, Ella'nın nedimesi. Bana Leydi Jane ya da Jane diyebilirsiniz, gerçek bir leydi olmadığım için benim için fark etmez," diyor Liverpool aksanıyla ve gözlerinde alaycı bir pırıltıyla bana bakıyor. "Ne kadar yakışıklısın, değil mi? İskoçyalı da. Ella ve ben, o St. Andrews'da okurken çok eğlenmiştik. Söylemeliyim ki, bu kadar Avrupalının arasında Birleşik Krallık'tan birinin olması çok rahatlatıcı. İskoçya olsa bile."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ama benden çok o benim elimi sıkıyor. "Adım James."

"James Hunter," Magnus tedarik ediyor. "Şimdi sana adınla mı yoksa soyadınla mı hitap edilmesini istediğini bulmamız gerekiyor."

"İkisi de bana uyar." Eddie ve Monica için çalışırken bana James derlerdi. Belçika kraliyet ailesi için çalıştığım günlerde bana Hunter diye hitap ederlerdi.

Magnus, "Sen de aynı fikirde değil misin?" der ve omzunun üzerinden bakar. "Ella! İşte buradasın. Nerede saklanıyordun?"

Döndüğümde Prenses Ella'nın mutfağın kapısında durduğunu görüyorum. Dar bir kot pantolon, Fair Isle marka bir kazak -çok kaşıntıran türden- ve büyük, kabarık çoraplar giymiş, sarı saçları yana doğru örülmüş. Çok narin görünüyor, sıradan bir prenses yerine bir peri prensesi gibi, ama çenesini kaldırışından hesaba katılması gereken bir güç olduğunu anlayabiliyorum.

Bize doğru yürürken Magnus'a "Çalışıyordum," diyor ve mavi gözlerini bana diyor.

"Demek James sensin," diyor yumuşak, İngiliz ve Alman aksanlarının karışımı bir sesle. "Sizinle tanıştığım memnun oldum."

Magnus'tan farklı bir yaklaşımı olduğunu zaten biliyorum. Selam veriyorum. "Size hizmet etmek bir onurdur, Majesteleri."

"Teşekkür ederim," diyor Ella.

Magnus ona "Ona formaliteleri bir kenara bırakmasını söyledim," diyor.

"Ve seni dinlemediği için memnunum," diyor. Sonra bana gülümsüyor. "Ama Magnus haklı. Burada oldukça rahatız ve böyle olmasını seviyoruz. Lütfen bana Ella de."

"Pekâlâ, Ella," diyorum ona.

"Çocuklar nerede?" diye sorar Magnus'a.

"Ön tarafta Laila ile birlikteler," diyor.

Bana temkinli bir gülümseme veriyor. "Doğru düzgün tanıştırdınız mı?" "Çocuklarla mı? Korkarım ki hayır."

Gözleri bir an Magnus'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Bu doğru. Laila'yı zaten tanıyorsun, değil mi?"

Laila'nın benim hakkımda pek de olumlu olmayan şeyler söylediğini düşünmeye başladım.

"Biliyorum," diyorum ona. "Fairfax evinden ayrıldıktan sonra irtibatı kaybettik. Onunla yeniden çalışıyor olmak çok güzel." Bunu o kadar yumuşak bir şekilde söyledim ve büyüleyici bir gülümsemeyle bitirdim ki neredeyse kendimi bile kandırdım.

"Harika," diyor Ella ve sonra onu takip etmemi işaret ediyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bunun içinde ısınacak mısın? En azından çocuklar seni kartopu savaşı yapmaya ikna ederse diye eldiven almalısın."

Ona göstermek için ceketimin cebinden deri eldivenlerimi çıkardım.

"Sanırım bu iş görür," diyor kapıya yönelip raftan kabarık bir palto alırken. "Burada kışlara alışırsın. Ben Lihtenştayn'da büyüdüm ve Alplerimizin soğuk olduğunu düşünürdüm. Burada hava bambaşka bir seviyeye çıkabiliyor - Magnus yine ne demeyi seviyordu?"

"Bir cadının memesinden daha soğuk," diye arkamızdan sesleniyor Magnus, yetişmek için hızlı adımlarla ilerliyor, kendi paltosunu çekiyor.

"İskoçya'da böyle bir söz vardır," diyorum onlara.

"Gördün mü, bir şekilde akraba olduğumuzu biliyordum," diyor gülerek.

Merdivenlerden dikkatlice inip gökyüzüne bakarken iç çekerek, "Ama seni asıl etkileyen buranın karanlığı," diyor. "Yirmi dakika sonra dışarısı zifiri karanlık olacak."

Merdivenlerin dibinde duruyoruz ve Ella ellerini kalçalarına koyuyor. "Hey, çocuklar, belki de hiçbir şey göremeden içeri girmenin zamanı gelmiştir. Burada resmi olarak tanışmanızı istediğimiz bir arkadaşımız var."

En küçük çocuğu kucağına almak için eğilen Laila'nın iç çekişini duyduğuma yemin edebilirim.

"Hadi, Bjorn," diyor Laila, diğer çocuğun eline uzanarak.

Ama Bjorn'un buna tahammülü yok. Yine bir kartopu yuvarlıyor, dili sinsî bir şekilde ağzından dışarı çıkıyor.

"Hey, Bjornsy!" Magnus gürlüyor. "Laila ne diyorsa onu yap."

Bjorn kıkırdarak "Hayır!" diye bağıyor ve Laila'nın kafasına bir kartopu fırlattıktan sonra dönüp çimlerin üzerinden ormana doğru koşmaya başlıyor.

Magnus Norveççe bir şeyler mırıldanır ve oğlunun peşinden karda koşmaya başlar.

Ella, Laila'nın yanına gelip diğer oğlu Tor'u kucağından alarak, "Ona ne oluyor bilmiyorum," diyor. "İşte, onu aldım. Neden James'le yeniden tanışmıyorsunuz?"

Ella oğluyla birlikte merdivenlerden çıkarken Laila protesto etmek için ağzını açar, sonra bir daha düşünüp kapatır.

"Ee, *Laila*," diyorum ona, büyüklük taslamak zorunda kalarak ve bundan nefret ederek. "Açıkçası burada çalışacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Yüzüne sert bir gülümseme yapııştırıyor, kapüşonu loş ışıktaki yüz hatlarını daha iyi seçebilmem için yeterince geriye çekiliyor. Lanet olsun, hâlâ gülünç derecede güzel. Size düşündüğü her şeyi söyleyen kocaman koyu ela gözleri (ve şu anda kafamı bir kar birikintisine batırmayı ne kadar çok istediğini düşünüyor, bu kesin) ve bir erkeği nasıl oldukça iyi hissettireceğini bilen türden dudakları var. Bana genç Julia Roberts'ı hatırlatıyor, sadece ballı saçları ve daha fazla tavrı var. Eğer onu güldürebilirsanız, bu çok önemli bir olaydır.

"Ben de senin burada olacağını bilmiyordum," diyor sertçe. "İngiltere'den yeni bir koruma memuru getirdiklerini söylediklerinde, bunun *sen* olacağını hiç düşünmemiştim."

"Onu yakaladım!" Magnus, Bjorn'u omzuna almış, tekme ve çığlıklarla karda ilerlerken bize bağırıyor. "Laila, gecenin geri kalanında izinlisin. Biz iblis yumurtasının icabına bakacağız. Siz sadece rahatlayın."

Bana bir göz kırpmıyor ve sonra çığlık atan iblis yavrusunu merdivenlerden yukarı ve eve taşıyor.

Laila bana üstü kapalı bir bakış atıyor. "Sanırım bana bir gece izin verdiğin için sana teşekkür etmeliyim," diyor. "Ama yine de, öngörülebilir gelecekteki her günümü mahvetmek üzeresin, değil mi?"

Laila eve doğru yola çıkıyor ama ben içgüdüsel olarak uzanıp kolunu tutuyorum. "Yanlış bir başlangıç yapmamızı gerçekten istemiyorum," diyorum ona. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Elimden kurtuluyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Nasıl yani?"

"Sanki ilk kez tanışıyormuşuz gibi." Elimi uzatıyorum. "İyi akşamlar, ben

James Hunter. Ben James Hunter.

Norveç kraliyet ailesi. Ya siz?"

Elime bakıyor. Sonra tekrar
bana.
Bu hiç kolay olmayacak.

OceanofPDF.com

Üç

.....

LAILA

Hayatın hiç beklemediğiniz bir anda halıyı altınızdan çekip alacağını ÇOK ERKEN YAŞTA ÖĞRENDİM ve eğer çirkin başını tekrar kaldırmıyorsa *lanet* olsun.

Bu nasıl oluyor?

Nasıl oluyor da dünyada görmek istediğim son kişinin yüzüne bakıyorum?

James Hunter. Kafamın içinde adını asla tekrarlamamak için kendimi eğittiğim bir kişi tam karşımda duruyor, hayal gücümden sildiğimi sandığım bir yüz. Bir şekilde hayatıma geri dönmüş, sanki buraya ışınlanmış gibi.

Zihnim ve bedenim birbirinden çok farklı iki seviyede çalışıyor. Beynim ve kalbim hızla atarken, bedenim yerdeki buz gibi donmuş durumda.

James'in eline bakıp bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğini merak ediyorum. İçimdeki her içgüdü bana onu sallamamamı, bacağına tekme atmamı ve sonra eve doğru hışımla gitmemi söylüyor.

Ama içgüdülerim başımı sık sık derde sokuyor. İçgüdülerimin bana söylediklerini değil, mantığımı daha fazla dinlemeye başlamam gerekiyor, çünkü yemin ederim ki içgüdülerim zaman zaman biraz heyecan istiyor.

Beynim ne diyorsa onu yapmalıyım. Ve beynim bunu atlatmamın tek yolunun onunla iyi geçinmek olduğunu söylüyor. Ya da en azından iyi davranıyormuş gibi yapmak.

Elimi uzattım ve hızla onunkini sıktım. Tutuşu çok güçlü ve benim hoşuma gitmeyecek kadar tanıdık; hemen geri çekmeye çalışıyorum. Ama tutuşu da kendisi kadar ısrarcı.

"Ciddiyim," diyor bana ve İskoç aksanının bu kadar zengin olmasından nefret ediyorum.

"İkimizin de arkasında çok fazla yük olduğunu biliyorum, ama işimizin iyiliği için bunları arkamızda bırakmak istiyorum. Burada olmayı hayal bile edemiyorum," diye devam ediyor eve, tarlalara, ormana bakarak, "ve bir düşmana sahip olmayı."

Elimi geri çekip ceketimin cebine gömüyorum. "Ben senin düşmanın değilim," diyorum ona.

Ama bana *öyle* bir bakıyor ki, "*Evet, o zaman neyim ben, aşk mı?*" diyor.

Tamam, haklı olduğu bir nokta var. Bunu anlamak için yeterince zamanım olduğunu düşünebilirsiniz ama Fairfax'lerden ayrıldıktan sonra onu aklımdan çıkardım. Onu her gün görürken bu neredeyse imkansızdı, ama gittiğim anda her şeyi arkamda bırakmak için elimden geleni yaptım. Sevgiliden düşmana geçişi oldukça doğaldı.

Ayrıca, bakmam gereken büyükannem vardı. Hayatın çok kısa olduğunu ve kötü şeylerin kafanızda çok fazla yer kaplamasına izin vermemenin önemini bana çok çabuk öğretti.

Ve James Hunter çok kötü bir şeydi.

"Peki şimdi ne olacak?" diyor bana, ellerini ceplerine sokarak. "Madem bu gece izinlisin ve ben de yarına kadar resmi olarak başlamıyorum, bir yerlerde bir şeyler içmek ister misin?"

Ona bakıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Kaşlarını çatıyor, şaşkın. "Ne?"

"Ne?" Tekrar ediyorum. "Seninle içki içmeyeceğim."

"Neden?"

"Neden olmasın?" Bunu bir an için düşünmem gerekiyor. Bunun milyonlarca nedeni var - o kadar çok ki tek bir nedene indirgemek zor. "Çünkü istemiyorum," diyorum sonunda.

Kuru bir kahkaha attı. "Yeterince adil. Her şeye doğru adımlarla başlamaya çalışmak buraya kadarmış."

Ugh. Sanırım deniyor. Ben de denemeliyim. Her ne kadar benden ayrılan ve hemen ardından tam bir dangalağa dönüşen o olsa da, bu gerçekten denge ile ilgili.

"Her şeyi sineye çekebilmem ve burada olmana tahammül edebilmem yakınlaşmak istediğim anlamına gelmiyor."

Kaşları havaya kalktı. "Mahremiyet hakkında kim bir şey söyledi?" Bana sırtıyor ve lanet olsun, gülümsemesinin hâlâ ciğerlerimdeki havayı söküp alma gücüne sahip olmasından nefret ediyorum. Aslında onda değişen hiçbir şey yok. Aptalca bir umutla, onu bir daha görürsem mükemmel burnunun ucunda bir siğil ç ı k a c a ğ ı n ı ya da kıyafetlerinin altında olduğunu bildiğim o sıkı, yağsız kaslarını kaybedeceğini ya da belki de mükemmel beyaz dişlerinden birkaçını kaybedip gülümsemesini sonsuza dek mahvedeceğini düşünmüştüm. Belki o sırada saçları da dökülürdü. Ama hayır. Saçları hala gür, parlak ve koyu renk. Gülümsemesi hala muhteşem, yüzü pürüzsüz ve lekesiz, belki onu son gördüğümünden biraz daha fazla sakalı var ama ona çok yakışıyor ve vücudu her zamanki gibi formda görünüyor.

"Buralarda içki içecek bir yer yok zaten," diyorum ona, egosu daha da yükselmeden gözlerini kaçırarak. "Sanırım iş tanımının bu kısmını bilmiyordun. Tamamen izolasyon."

"Haklısın, yapmadım," diyor ve bu konuda biraz kendini beğenmiş hissetmekten kendimi alamıyorum.

James tam bir şehir erkeği. Barlara, restoranlara gitmeyi seviyor; izin günlerinde olabildiğince çok kadınla çıkmayı seviyor. Bunun ne kadarının onun gerçek kişiliği olduğundan ya da bir dikkat dağıtma yöntemi olup olmadığından emin değilim (James'i daha kişisel bir düzeyde tanıyacağımı düşünürsünüz, ancak seks için olduğunuzda, bu şeyleri atlama eğilimindesiniz). Her iki durumda da, ıssız bir yerdeyiz ve bunun onu çıldırtacağını biliyorum.

"Ve şimdi burada, benimle sıkışıp kaldın," diyorum ona, gülümsememeye çalışarak.

Kara kaşları birbirine çatıldı. "Anlaşılmadıysa söyleyeyim, Laila, seninle bir sorunum yok. Sorunu olan sensin."

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Bunu bilmesini sağlarım.

Ona ölüm bakışları attım. Yemin ederim birazcık geri çekildiğini gördüm.

"Eğer bir sorunum varsa, bu senin yüzünden..." Kendimi aniden durduruyorum, gözlerimi kapatıyorum, Ella'nın bana ve Leydi Jane'e her Cumartesi sabahı yaptırdığı Zen yoga eğitimini hatırlamaya çalışıyorum, sanki bu beni lanet aklımı kaybetmeden haftayı geçirmeye yetecekmiş gibi.

"Ben ne?"

Gözlerimi tekrar açıp bakışlarımı ona sabitlemeden önce ağzımdan yavaşça nefes veriyorum. "Hiçbir şey."

Bir an için onu yakından izliyorum, kıvranıp kıvranmadığını anlamaya çalışıyorum. Ne yaptığını biliyor. Aramızdaki ilişkiyi nasıl bozduğunu biliyor. Bunların hiçbirinin iyi olduğunu, kendisinin hatalı olmadığını düşünmesi mümkün değil.

Şu anda biraz kıpır kıpır görünüyor. Mükemmel dudaklarını dişlerinin arasında gezdiriyor, vücudumun her yerinde gördüğüm dudaklarını.

"Bak," diyor başını eğerek bana bakarken. Uzun boylu olmama rağmen yanımda her zaman dev gibi durmuştur. "Yeniden başlamak istediğim konusunda ciddiym. Geçmişte her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Aramızdaki ilişkinin kötü bittiğini biliyorum ve bunda en büyük hatanın bende olduğunu da biliyorum."

"Çoğunlukla mı?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum.

Gözleri bir an için keskinleşiyor. "Evet. Çoğunlukla. Ama şu anda ben buradayım, sen de buradasın ve ya baltaları gömüp yeniden başlayacağız ya da bir süre daha kendimizi perişan edeceğiz. Ve benim bu işe ihtiyacım var Laila, tıpkı senin kendi işine ihtiyacın olduğunu varsaydığım kadar. Bunun ne kadar süreceğini kim bilebilir ama birlikte çalıştığımızı kabul etmek zorundayız."

İç çekiyorum, başımı bir an için gökyüzüne çeviriyorum. İlk yıldızlar görünmeye başlıyor. "Tamam."

"Biz zaten el sıkıştık ama sen sarılmak ister misin?" diye soruyor kollarını açarak.

Ona inanmaz bir bakış atarak geri çekildim. Bu adamın cesareti. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne? Prens Magnus zaten bana sarıldı. Bana bunun uygunsuz olduğunu söyleyemezsin." Bana sırtıttı.

Bir şey söylememe ya da uzaklaşmaya çalışmama fırsat kalmadan

James içeri giriyor ve beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor.

Karşılık olarak donup kalıyorum, hem şok oluyorum hem de teslim olmak istemiyorum. Ama yine de, sadece bir anlığına, gözlerim kapanıyor ve kendimi başımı onun göğsüne yaslamış, tanıdık sedir ve tuz kokusunu içime çekerken buluyorum. Tanrım, en son ne zaman bir erkeğin bana dokunduğunu bırakın, sarıldığını bile hatırlamıyorum.

Ve bu endişe verici düşünceyle kendimi aniden onun elinden kurtardım. İstemedim - bir süre daha orada kalmayı, rahatlığın beni ele geçirmesine ve tüm sorunlarımı bastırmasına izin vermeyi tercih ederdim - ama yapılması gerekiyordu. Tabii ki, şimdi onsuz daha soğuk hissediyorum.

"Tamam, sarıldın," diyorum ona, ayaklarımızın arasındaki kara bakarak. "Sen de el sıkıştın. Ve baltaları gömme konusunda anlaştık. İstedğin her şeyi elde etmişsin gibi görünüyor."

"Pek sayılmaz," diyor eve bakarak. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar izole olacağımızı bilseydim bu işi kabul eder miydim emin değilim. Lütfen bana haftada en az birkaç kez şehre gittiğinizi söyleyin."

Sol kaşım kalktı. Hiç değişmemiş. "Ne?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Sadece işim hakkında yanlış bir izlenime sahipsin. Tekrar ediyorum. Magnus'un koruması olsaydın, Einar, evet, haftada en az bir kez Oslo'ya giderdin ve sadece kral ve kraliçeyi görmek için değil, muhtemelen dışarı çıkıp eğlenceli şeyler yapmak için de. Ama Ella... o daha çok evcimen biri. Sadece iş ve kraliyet görevleri için dışarı çıkıyor. Çocukları ise mümkün olduğunca burada tutmaya çalışıyoruz."

"Ama benim görevim Ella ve çocukları korumaksa..."

Gülümsememi geri alıyorum. "O zaman benim işim artık senin işin sayılır." Ne kadar üzgün görüldüğünü görünce gülümsememi serbest bırakıyorum. "Londra'da Fairfax'in muhteşem Prensi Eddie'yi korumaktan, dünyanın dört bir yanında jet-set yapmaktan, izole bir malikanede iki çılgın çocuğa, onların saçma sapan evcimen annelerine ve sinirli dadılarına bakmak zorunda kalmak."

"Sinirli olmak zorunda mı?"

Gülüyorum, ki hemen pişman oluyorum. Hayatım boyunca en gürültülü kahkahayı atmamla tanınmışımdır. Ren geyiği sürülerinin gürültüden aniden ormandan dışarı fırlamamasına şaşıyorum.

Şimdi bana gülümsüyor. O çok iyi takındığı bok yiyen sırtışından çok, daha nazik bir şey, gözlerini yumuşatan bir şey.

Ona *iyi* davranmak istememe neden oluyor. Ne saçma bir fikir.

"Bak," diyorum ona. "Bu gece şehre gidecek enerjim yok, olsa bile bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Yerinde olsam, malikâneyi ve diğer çalışanları tanıyıp yerleşmeye çalışırdım." Eve doğru ilerliyorum ve durup omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Kütüphanede çoğumuzun akşamlarını geçirdiği bir bar var. Kendine yardım etmekten çekinme."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Stay Puft gibi giyinmiş olmama rağmen gözlerini kışımnda hissedebiliyorum. Bu yönü de kesinlikle değişmemiş.

Akıllıca davranıp gecenin geri kalanını odamda geçirmeye karar veriyorum, akşam yemeğini atlıyorum çünkü herkesin James'e sorular sormasını ve onun o lanet olası seksi aksanıyla konuşmasını dinlemek beni daha da sinirlendirecek. Öte yandan, odamda kalıp kitaplığımda giderek büyüyen koleksiyonumdan bir psikolojik gerilim okumaya çalıştıkça, beynim dışarıda neler olup bittiğini daha fazla düşünmek istiyor. Ve James hakkında düşünmeye başladıkça, işimle ilgili her şeyin artık değiştiğini, muhtemelen sonsuza kadar ya da en azından birimiz istifa edene kadar değiştiğini fark etmeye başlıyorum. Ve işi bırakmak bir seçenek değil.

Dürüst olmak gerekirse, dadılık görevim düşündüğüm kadar kolay bir iş değildi. Ella ve Magnus çok sevimli, ayakları yere basan insanlar ve buradaki eğlenceli aile ortamını takdir ediyorum. Herkesle geçinmek kolay ve arkadaş canlısı (biraz işinize karışsalar da) ve özellikle de büyükannemle işler bu kadar istikrarsızken, bu istikrar duygusunu arzuluyorum.

Ama çocuklar... *vay be*. Onları sevmek istiyorum ve zamanla onlara daha da yakınlaşacağım inancına tutunuyorum. Ama Bjorn ne yaparsam yapayım beni dinlemeyen tam bir terörist ve Tor genç olmasına rağmen onu mutlu etmek imkansız. Her an ağlayabiliyor. Sonuç olarak, toplum içine pek sık çıkmıyoruz. Çıktığımızda da Norveç magazin basını ya benim hakkımda yorum yapıyor, ya da boyundan büyük işlere kalkışan zavallı bir dadı olduğumu yazıyor.

(Bjorn'un çikolatalı dondurma k lahını yüzümde parçalayıp harika bir fotoğraf karesi yaratması gibi) ya da çocuklarla dalga geçiyorlar. Magnus ve Ella'nın bunları okumasının canlarını acıttığını biliyorum ve zamanla çocuklar kendilerine ne kadar haksızlık yapıldığını anlayacaklar.

Her neyse, neden bir koruma memuruna ihtiyaç duyulduğunu anlayabiliyorum, çünkü çocuklar büyüdükçe daha fazla dışarıda olacaklar ve korumaya daha fazla ihtiyacımız olacak. Sadece James'in bu rolü üstleneceğini, lekeli zırhıyla gözden düşmüş bir şövalye gibi hayatıma geri dönüp her şeyi alt üst edeceğini hiç düşünmemiştim.

- - -

Odamın ışıkları açık ve yüzümde kartonpiyerle uyandım.

Lanet olsun. Uyuyakalmışım.

Ve midemin guruldamasına bakılırsa, belki de akşam yemeğini atlamak o kadar da iyi bir fikir değildi.

Sonra yemeği neden atladığımı hatırladım. James Hunter.

Neden, neden, o burada? "Tüm cin mekanları arasında" *Casablanca* repliğini zaten kullandığını biliyorum, ama cidden, neden benimkine girmek zorundaydı?

İnledim ve telefonuma bakarak yuvarlandım. Neredeyse gece yarısı olmuş. En azından herkes uyumuş olmalı. Mutfağa gidip artan yemek olup olmadığına bakacağım. Aşçı Sigrid muhtemelen James'in ne kadar yiyeceğini bilmediği için fazladan yemek yapmıştır.

Kalkıyorum, terliklerimi giyiyorum ve koridora ıkıyorum. Birkaç aplik ışığı dışında bu kanat karanlık ve James'in hâlâ hafifçe uyuyor olma ihtimaline karşı onu uyarmamak için ekstra dikkatli davranıyorum.

Kahretsin. Nasıl uyuduğunu bilmem ne kadar sinir bozucu? (Aslında ıplak ve yüzüstü, yüzü size dönük, kolunu yastığın altına sokmuş.)

Mutfağa doğru ilerliyorum, Leydi Jane'i leopar desenli kabarık bornozuyla masada oturmuş, kocaman bir fincan kahve içerken görünce hiç şaşırmadım.

lavanta Valium karışımı. Gecenin bu saatinde sık sık uykusuzlukla savaşıyor.

"İşte buradasın," diyor bana ve yanındaki koltuğa vuruyor. "Buyur. Gel otur. Sana bir çay yapayım. Ya da yemek. Aç mısın? Aç olmalısın. Akşam yemeği yemedin. Kendini iyi hissediyor musun? Ateşin var mı?"

Tek bir kelime bile edemedi bana doğru geliyor ve elinin tersiyle alnıma bastırıyor. "Biraz sıcak hissediyorsun," diyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Sadece uyumadan önce bir şeyler atıştırmaya geldim."

Kraliyet ailesiyle aynı evde yaşamamanın ve size aile gibi davranmalarının faydalarından biri de mutfaka ve bara sınırsız erişime sahip olmaktır. Günün herhangi bir saatinde ne isterseniz, hemen gidip alabiliyorsunuz. Fairfax'ler için çalıştığımda, biz (yardımcılar) kendi evimizde ve mahallemizde bölümlere ayrılmıştık, bu yüzden buradaki gibi bir "aile" atmosferine sahip değildik. İşler zorlaştığında bile burada çalışmayı sevmemin nedenlerinden biri de bu.

"Ama yemekte yoktun," diyor Jane tekrar otururken. "Magnus bu gece sana izin verdiğini söyledi. Belki de dışarı çıkmışsındır diye düşündüm."

Gülüyorum, buzdolabını açıyorum. "Bu bir ilk olurdu."

"Ben de öyle dedim, ama bunu hak edeceğini de düşündüm." Duraksıyor. "Senin için endişelendiğimi biliyorsun, Laila."

"Neden?" Bir tabak soğuk kavrulmuş limonlu patates çıkararak soruyorum. Bu benim için yeterince iyi. Buzdolabının kapağını kapatıyorum ve ona beklenti dolu bir bakış atıyorum. Leydi Jane uzun süre Ella'ya baktı ve şimdi Magnus ve çocuklarına sahip olduğu için Jane'in zorba eğilimlerinin bana yöneldiğini hissediyorum.

"Çünkü çok gençsin ve bekarsın."

Gözlerim tavana doğru yuvarlanıyor. Aman Tanrım. "Yirmi sekiz o kadar da genç değil." "Ben senden otuz yaş büyüğüm," diye belirtiyor.

"Hiç de öyle davranmıyorsun," diyorum ona, bir çatal alıp patatesleri masaya götürürken. "Senin için endişelenmem gereken bir şey varsa o da *sensin*. Neden hâlâ bekârsın? Ha?"

Gözleri hınzırca kısılıyor. "Nedenini biliyorsun. Kimse benim için yeterince iyi değil."

"Belki benim için de öyledir," diyorum çatalla bir patates doğrarken.

"Onu ısıtmayacak mısın?" diye soruyor, dehşete düşmüş görünüyor.

Omuz silkiyorum. "Çok tembelim."

Etkilenmiş gibi görünmüyor. "Yani kimsenin senin için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun? Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum."

Patatesimi ona doğrultuyorum. "Hey, benim standartlarım var."

"Eminim biliyorsundur. Ama burada çalıştığın, bu evde yaşadığın dört ay boyunca seni tek bir randevuya çıkarken görmedim, tek bir erkek hakkında konuştuğunu bile duymadım."

"Oğlum," diye homurdandım. "Erkeklerle çıkıyorum Leydi Jane. Sadece şu anda değil. Eğer anlayamıyorsanız, meşgulüm."

"İzin günlerin var."

"Ve gerçekten sadece Pazar günleri bir erkekle çıkmamı mı bekliyorsun? O günlerde büyükannemle görüştüğüm gerçeğini bir kenara mı bırakayım?"

Bir süre sonra, "Bu bana doğru gelmiyor," dedi. "Biliyorsun, Ella Magnus'la birlikte olmadan önce çok uzun süre bekârdı. Başlangıçta Magnus'u pek sevmediğini biliyorum ama ben onun biriyle birlikte olmasından çok mutluydum."

"Ama eminim Ella da bekâr kalsaydı iyi olurdu."

İç geçiriyor ve çayından yüksek sesle bir yudum alıyor. "Sanırım. Ama biliyorsun, hiçbir zaman Magnus'a aşık olduğu zamanki kadar mutlu olmadı. İyi olsaydı bile, tüm güzel şeyleri kaçırmasını istemezdim."

"*Ben* gayet iyiyim," diyorum ona, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Bekâr olmakta kesinlikle yanlış bir şey yok. Ayrıca, şu anda bu işe, bu kariyere odaklanmış durumdayım. Gerisi, aşık olmak ve bir erkek arkadaş edinmek, o daha sonra gelebilir." Ya da hiçbir zaman. Bence hayatımda ne kadar az sorun olursa o kadar iyi. İnsanlardan ne kadar kopuk olursanız o kadar güvende olursunuz. Bunu zor yoldan öğrendim.

"Hmmp," diyor sandalyesinde arkasına yaslanıp bakışlarıyla beni sabitleyerek. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Biri senin kalbini kırdı."

Aman Tanrım. İşte başlıyoruz. Leydi Jane, Ella'nın nedimesi olmasına rağmen, evdeki herkes için işgüzar bir anne figürü haline geldi. Her şey kötü demiyorum, ama bir sorunuz varsa, siz isterseniz de istemeseniz de kesinlikle sizin için çözmeye çalışacaktır.

"Kimse kalbimi kırmadı," diyorum ona ve aslında yalan da söylemiyorum. James'e aşık olduğumu sanmıyorum; sadece ona karşı çok güçlü bir şehvet duymuştum ve o da bu şehveti alıp ikiye bölünene kadar evirip çevirmişti. Kırık bir kalbin tüm reddedilişlerini yaşadım ama iki kat daha fazla acıyla.

"Hı-hı," diyor çayından bir yudum daha alarak.

Patateslerimi şimdi daha çabuk bitiriyorum, bu konuşmanın nereye gidebileceğinden korkuyorum.

"Demek James iyi bir adam," diyor neşeli bir sesle. Biraz fazla neşeli.

"Öyle," diyorum, ağzımdaki son patatesi de ezerek.

Konuş.

"İtiraf etmeliyim ki, Londra'da bu kadar uzun süre birlikte çalışmanız, birbirinizi en az bir yıl boyunca görmemeniz ve buradaki ilk gününde akşam yemeğine bile gelmemeniz bana biraz garip geldi."

Yutkunmaya çalışıyorum. O kadar belli mi ettim?

Omuz silkiyorum, ayağa kalkıyorum ve bulaşık makinesi zaten çalıştığı için tabağı yıkamak üzere lavaboya götürüyorum. "Yorgundum. Odamda yalnız kalmak için ne kadar sık izin alıyorum?"

Bunu tekrar düşünür. "Belki de. Ya da belki James'ten hoşlanmıyorsun."

Bulaşığı durulayıp sabunu fişkirtirken ona sahte bir kuşkuyla bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözleri küt kaküllerinin altında dans ediyor. "Hepsi bu, değil mi? Ondan hoşlanmıyorsun. Fairfax'lerde bir şey oldu ve şimdi kin tutuyorsun."

Nasıl bu kadar zeki olabiliyor? Ulaşmaya çalışıyor olmalı. Soğukkanlılığımı korumalıyım.

Leydi Jane her ne kadar biz kraliyet mensubu olmayanlar gibi bir hizmetkâr, personelin bir parçası olsa da ona güvenemeyeceğimi biliyorum. James'le aramızda olanları ona anlatırsam, her hareketimizi bir şahin gibi izlemekle kalmaz, Ella'ya da anlatacağından hiç şüphem yok. O hanımefendi

herhangi bir sır saklamak. Sonra Ella başka bir dadı bulacaktı. Sevgili çocuklarını daha iyi kontrol edebilen ve yeni korumayla yatmamış birini.

Tabağı bir havluyla kuruluyorum ve başımı sallıyorum. "Evden çıkması gereken sensin," diyorum ona. "Fanteziler uyduruyorsun."

"Hayır, değilim. Sadece gözlemciyim."

Tabağı bir kenara bırakıp masaya doğru yürüyorum, avuçlarımı masanın üstüne koyup ona doğru eğiliyorum. "Leydi Jane," diyorum. "James ile bir sorunum yok. Bir kinim yok. Açıkçası onu çok iyi tanımıyordum. Pek birlikte değildik. Ben hep bebek Madeline ile birlikteydim; o da Eddie'yi koruyordu. O onların hayatlarının dışındaydı; ben ise tam ortasıydım. Birbirimizi gördüğümüzde arkadaşça davranırdık, ama bu genellikle geçerken olurdu. Dürüst olmak gerekirse. James'i iyi tanımıyorum ama ondan hoşlanıyorum ve prens ve prenses için çalışmasından memnunum."

Rahatsız hissedene kadar gözlerini tutuyorum ve sonra sönüyor, omuzları çöküyor. Gördün mü, bir sorunumuz olmasını istedi. Tam bir drama kraliçesi.

"Oh, tamam," diyor. "Sanırım orada olmayan bir şeyi hayal ediyorum."

"Bu doğru. Ve eminim ki ikimiz bir sürü akşam yemeği yiyeceğiz. gelecekte birlikte."

Ve böylece Leydi Jane'i çayıyla baş başa bırakıp koridordan odama dönüyorum. Hızlıca en-suite banyomu kullandıktan sonra pijamalarımı giyip yatağıma giriyorum.

Bunu yaparken yatağın başlığı duvara çarpıyor. Ve sonra bir tıkırtı duyuyorum.

Aman Tanrım. James. Yatağı benimkinin tam karşısında olmalı. O odada kimsenin olmamasına çok alışmıştım.

"Uyanık mısın?" Duvarın arkasından çok zayıf bir ses duyuyorum.

Kahretsin. Nasıl oluyor da onu duyabiliyorum? Bu yerin duvarları ne kadar ince? Yumruğumu kaldırıyorum, duvara vurmak üzereyim ama sonra kendimi durduruyorum. Onu duyabildiğimi düşünmesini istemiyorum ve bir şeyler çalmaya başlamak istemiyorum. onunla aptalca bir oyun.

Bu kez daha dikkatli bir şekilde arkamı dönüyorum ve ışığı kapatıyorum. Yorganı çeneme kadar çekiyorum, artık nefes alıp verdiğimin tamamen farkındayım, horlamadığımı umuyorum.

"İyi geceler, Laila." Sesi duvarın içinden geliyor.

Yastığımı yüzüme koyuyorum.

OceanofPDF.com

Dört

.....

LAILA

İki yıl önce

"İYİ GECELER, KÜÇÜK PRENSES," diye fısıldıyorum bebek Madeline'e. Kollarını başının üzerine uzatıp derin derin esneyerek gözlerini kapatırken. Sonunda uyuyacağını bildiğim için içime bir rahatlama duygusu yayılıyor. Düşes Monica kızı gece boyunca uyuduğu için şanslı ama Madeline gibi yatma vaktine isyan eden bir bebekle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Bu hafta onu her gün makul bir saatte yatırmama rağmen, sanki ben onun eğlencesiymişim ve benden dans etmemi bekliyormuşum gibi beşiğinde yatıyor ve bana bakıyor. İtiraf etmeliyim ki, kraliyet ailesinden bir bebeğin sizin hakkınızda böyle düşünmesi gurur verici ama sanırım normalde onu yatağına yatıran annesinin bu hafta her gece evde olmadığı gerçeğiyle başa çıkmaya çalışıyor. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki dadı ilk kez devreye girdiğinde, çocuğun yaşı ne olursa olsun her zaman bazı büyüme sancıları yaşanır.

Elimdeki peluş tavşanı bir an için göğsüme bastırarak sıkıyorum. Primrose Cottage'da milyonlarca dadı kamerası olduğundan hiç şüphem yok, ama tek görecekları yeni dadının prensese vermeden önce peluş tavşanı tutması. Tavşanın beni de rahatlatıldığını göremiyorlar.

Tavşanı, nihayet derin uykuya dalmış olan Madeline'in yanındaki beşiğe isteksizce yerleştiriyorum ve gülümsüyorum, sonra derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırıyorum. Çocuklarımla birlikteyken kendimi her zaman ne kadar özgür ve gerçek hissediyorum.

ama uzaklaşmak zorunda kaldığım an, maske yüzüme geri kayıyor. Fairfax Dükü ve Düşesi için sadece bir haftadır çalışıyorum ve her şey yolunda gitmiş gibi görünse de, tek bir hatayla işimi kaybedebileceğimin sonsuza kadar farkındayım. Ne zaman yeni bir göreve başlasam aylarca diken üstünde yürürüm ve bu görev gibi yüksek profilli bir görevde bu his on katına çıkıyor. Fairfax'ler haftanın büyük bir bölümünde hayır işleri için ABD'de seyahatte olsalar da, personelin geri kalanının önünde iyi bir imaj sergilemem gerektiğini biliyorum. Sanırım patronlarımın işteki ilk haftamda olmaması bir bakıma benim için bir şans -sürekli denetim ya da mikro yönetim olmadan her zaman daha iyi çalışmışımdır- ama bu benim için bu işi hak ediyormuşum gibi davranmak için daha da çok çabalamam gerektiği anlamına geliyor, sanki bu bir tür sınavmış gibi.

Bebek telsizini elime alıp koridora çıkarken ve kapıyı neredeyse kapanana kadar kapatırken kendime *iyi gidiyorsun* diye hatırlatıyorum. Son zamanlarda aklıma gelen her olumsuz düşünceye cesaret verici bir şeyle karşılık vermeye çalışıyorum ama beynimde olumsuzla inanmak her zaman daha kolay.

Arkamı döndüm ve uzun boylu ve sağlam birine çarptım.

O kişi uzanıp omuzlarımı tuttuğunda boğazımda bir çığlık kopuyor.

"Çok özür dilerim," diyor bir adam İskoç aksanıyla ve loş koridorda onun Dük Eddie'nin korumalarından biri olan James olduğunu anlamam bir anımı alıyor. "Sizi korkutmak istememiştım."

Beni bırakıyor ve elimi göğsüme bastırarak bir adım geri çekiliyor.

"Seni duymadım bile," diyorum kalbimi sakinleştirmeye çalışarak. "İşin yan etkisi," diyor hafif bir sesle.

James'i daha önce dükün yanında görmüştüm ama belli ki çalışırken sohbet etmeye vakit kalmıyor. Görev başındayken düşünceli ve taş yüzlüdür ama şimdi onu yakından gördüğümde ilk düşündüğüm kadar ciddi olmadığını fark ediyorum. Yüzünün yan tarafında küçük bir yara izi var ve dikkati baştan çıkarıcı bir çekikliğe sahip koyu kahverengi gözlerine çekiyor. Dolgun dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve ne kadar gür olduklarını fark ediyorum, dişleri mükemmel bir şekilde düz ve beyaz.

"Her zaman bu kadar geç saatlere kadar çalışır mısın?" diye soruyor, aksanı ona derin, hışırtılı bir ses veriyor, beynimin arkasındaki bir zevk noktasını gıcıklayan türden bir ses.

"Yatma vaktinin ne demek olduğunu bilmiyor," diyorum ona. "Sanırım annesini özlüyor."

Başını sallayıp rahatça duvara yaslanıyor, kravatını özel dikim ceketinin altına sıkıştırmış ve gömleğinin üst birkaç düğmesini açmış. Ceketinin düğmeleri açık, sanki hizmetkârların odasına giderken soyunmaya başlamış, mesaisi bitmiş gibi.

"Ama ne kadar geç yatarsa, gece o kadar çok uyuyor," diye itiraf ediyorum ve o da gülümsüyor, loş koridorun biraz titremesine neden olan parlak bir gülümseme.

"Ben James," diyor elini uzatarak. "Korkarım doğru dürüst tanışma fırsatımız olmadı."

"Laila," diyorum ona, elimi uzatıyorum ve o da elimi kavlıyor. Eli sıcak ve tutuşu güçlü, beni üzecek kadar değil ama neler yapabileceğini gösterecek kadar. Kolonyasının kokusunu alıyorum; çocukluğumun çam ormanları gibi topraksı, odunsu bir koku.

Vay be. Yakışıklı olduğunu zaten biliyordum; demek istediğim, bir korumanın en alaycı insanı bile bayıltacak şekilde sinsice dolaşması ve son derece güvenle koruması gibi bir şey var, ayrıca *Jane Eyre*'deki Bay Rochester'a olan erken dönem takıntımı suçladığım (geriye dönüp baktığımda biraz sorunlu bir kahraman, ama hey, neyi seversek onu severiz) kara kara düşünen bir adam için enayi olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Elimi bırakıyor ve koridorda başını sallıyor. "Seni eve bırakayım mı?" Kendimi nazlı bir şekilde dudağımı ısırırken buluyorum ve başımı sallıyorum. "Elbette."

Tanrım, bana ne oldu böyle? Koridora çıkmadan önceki moral konuşmamı, kendi kendime tekrarladığım mantrayı düşünüyorum: *İyi gidiyorsun, bunu mahvetme* (çevirisi: yapmam gereken son şey, yakışıklı bir adam hayatıma girdiği anda, özellikle de söz konusu yakışıklı adamlarla birlikte çalışıyor ve yaşıyorsam, şaşkın ve hormonlu görünmek).

Koridorda yürürken başımı içten içe sallıyorum. Oldukça uzunum ama onun yanında yürürken gölgesindeymişim gibi hissediyorum.

"Yani sadece bir haftadır burada çalışıyorsun, değil mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum. "Bundan önce nerede çalışıyordun?"

Bu havadan sudan bir konuşma gibi gelebilir ama gerçekten ilgileniyormuş gibi görünüyor.

"İsveç'te yüksek profilli bir diplomatın dadısıydım," diyorum ona. "Ama bana pek uygun değillerdi, bu yüzden işe alım ajansım bana Fairfax'lerden bahsettiğinde tabii ki ilgilendim. Beni seçtikleri için hâlâ şoktayım. Bu iş için kıyasıya bir rekabet vardı."

Koridorun sonundaki Fransız kapısını benim için açıyor ve gece havasına adım atıyoruz. Geç saatlere kadar çalışmam konusunda yanılmamış; odamın yanındaki ağaçlarda birkaç peri ışığı ve yolu aydınlatan aplikler dışında dışarısı karanlık. Hava gece açan yasemin gibi kokuyor ve hoş bir şekilde sıcak. Bu Temmuz'daki sıcak hava dalgası İngiltere'nin her yerini eritti ama bütün gün bebekle içerideyken bunu pek fark etmiyorsunuz. Ayrıca, Primrose Cottage'ın bulunduğu yer, Londra'nın hemen dışında, Thames Nehri ve çevredeki tepelerin bulunduğu topografya, burayı şehirden daha serin hissettiriyor.

"İsveçli misin?" diye soruyor. "Sesin İsveçli gibi geliyor."

"Norveçli aslında," diyorum ona, bir İsveçli ile karıştırılmaktan rahatsız olmamaya çalışarak, çünkü böyle düşündüğü için onu suçlayamam. "Ama yıllar boyunca pek çok farklı yerde çalıştığım için aksanım biraz değişti. Farkında olmadan taklit etme eğilimindeyim."

"Evet," diyor, aksanı daha da kalınlaşarak. "Keşke benim de böyle bir sorunum olsaydı. Belçika'da çalıştığımda aksanımın azalacağını düşünmüştüm ama biz İskoçlar için durum böyle değil. En azından benim için."

Ona bakıyorum, ışıklar yüzüne gölgeler düşürüyor, yüz hatlarını aydınlatıyor ya da karanlıkta bırakıyor. Çenesi açılı, saat beş yönündeki gölgenin altında sert ve keskin, ama dudakları yumuşak ve dolgun. Çok güzel ve bir an için kendimi bir filmdeki karakter gibi hissettim ve yönetmen az önce bana vurulmuş gibi davranmamı söyledi.

"İskoç aksanını her zaman sevmişimdir," diyorum ve ışığın onun için tam bir aptal olduğumu göstermemesi için başka tarafa bakıyorum. Boğazımı temizliyorum ve önümüzdeki taş yola odaklanıyorum. "Peki ne zamandır Fairfax'ler için çalışıyorsun?"

"Birkaç yıl," diyor. "Kanada'daki adaya taşındıklarında ben de onlarla birlikteydim."

"Bu bir yolculuk olmalı," diyorum. Madeline doğmadan önce, Monica sırf Hollywood geçmişi ve teninin rengi yüzünden basın tarafından yerden yere vurulurken (tabii ki medyadaki hiç kimse bariz ırkçılığı kabul etmiyordu), Eddie ile birlikte incelemelerden kaçmak için denizaşırı bir yere, British Columbia'da küçük bir adaya gittiklerini hatırlıyorum. İşe yaramış gibi görünüyordu çünkü ondan sonra onlar hakkında çok az şey duydum, sanki sonunda ihtiyaç duydukları huzura kavuşmuşlardı.

"Londra değildi, orası kesin," diyor James. "Buraya döndüğüm için çok mutluyum. Beni ayakta tutmak için şehrin ışıklarına ve insanlara ihtiyacım var. Koruma memurları rahatlamak için yaratılmamıştır."

"Bu bir bakıma üzücü," diyorum ona. "O zaman eğlenmek için ne yapıyorsun? Yani her zaman çalışmıyorsun. Diğerleriyle vardiyalarınız olduğunu biliyorum."

Bir şey söylemeyince ona bakıyorum. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor, peri ışıklarından gelen ışık gözlerinin parlamasına neden oluyor. "Genelde görevde olmadığım zamanlarda dışarıda olmaya çalışırım. Ziyaret etmekten hoşlandığım birkaç bar var, izinli olduğumda bir şeyler içmeye çalıştığım bazı arkadaşlarım var."

"Bir koruma olarak arkadaş edinmek zor olmalı?"

"Evet," diyor başını sallayarak. "Öyle. Bu yüzden elimden geldiğince dışarı çıkıp sosyalleşmeye çalışmanın önemli olduğunu düşünüyorum. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Peki ya senin? Dadılık yaparken çok fazla sosyal hayatın oluyor mu? Görünüşe göre sen de benim kadar çok çalışıyorsun."

"Yapmamaya çalışıyorum," diyorum ona. "Yani, burada çok fazla insan tanımıyorum ve ilk haftamda düşman edinmek istemiyorum."

Daha çok havlamaya benzeyen bir kahkaha atıyor. "Düşmanlar, ha?"

Omuz silkip ona hızlı bir gülümseme verdim. Bunu şaka olsun diye söyledim ama gerçek de bu. Bir dadı olarak sosyal bir hayata sahip olmanın zor olacağını hayal ediyorum, ama yine de her zaman yalnız olmaya meyilli oldum. İnsanların yanında gardımı indiremeyeceğimi hissettiğimde bu şekilde daha kolay oluyor ve maskem takılıyken bile bazen tuhaf görünüyorum, bu da arkadaş edinmeyi zorlaştırıyor. Herkesin sadece adınızı değil, kahvaltıda ne yediğinizi de bildiği küçük bir köyde büyürken, Acınan Laila'dan ("Ah şu zavallı kız, anne ve babasını çok genç yaşta kaybetti") Garip Laila'ya ("Ah şu karanlık müziği ve boş bakışlarıyla tuhaf olan") dönüştüm. Her zaman "farklı" olarak damgalandım. Ve eğer küçük bir köyde farklı olmak göze çarpıyorsa, prestijli veya kraliyet ailesine dadılık yaptığınızda da göze çarptığını hayal edebilirsiniz.

İşte bu yüzden James'i bir arkadaş olarak görmesen iyi edersin, diye hatırlatıyorum kendime, vücudumun ona verdiği tepki pek arkadaşça olmasa da.

"Çok sıkıcıyım," diyorum ona. "İşim bittiğinde burnumu bir kitabın içinde bulacaksın."

"Öyle mi?" diyor kaşlarını kaldırarak. "Ne tür kitaplar okumayı seversin?"

Ona gerçeği söyle, diyor içimden küçük bir ses, genellikle susturduğum ses

Yukarı.

"Psikolojik gerilim" diyorum. Bu yalan değil, ama tercih ettiğim okumalar

genç yetişkin ve orta sınıf kitaplarıdır ve benim yaşında, çoğu insana bunu söylerseniz, size iki kafanız varmış gibi bakarlar.

"Ah," diyor. "*Gone Girl* ve benzerleri. Kocalarını terk eden karmaşık kadınların hikayeleri."

"Onun gibi bir şey."

Hizmetlilerin odası, ana binadan kısa bir yolla aşağıya inen, dönüştürülmeden önce ahır olarak kullanılmış gibi görünen mütevazı bir binadır. Ana evle aynı taştan yapılmış, ancak kemerli pencerelerinde baklava dilimleri yerine tirizler var. Binanın ön cephesinin ortasında tek bir kapı var, art deco desenli bronz bir kapı ve üzerinde aile arması var. James kapıyı benim için açık tutuyor ve salona giriyoruz.

"İşçilerin geri kalanıyla tanıştın mı?" diye soruyor, saat geç olduğu için

sesini alçaltarak. Bina iki katlı, alt katta dört yatak odası var.

birinci katta ve benim odamın bulunduğu ikinci katta da dört oda daha var. Bildiğim kadarıyla tüm odaların banyosu var, bu yüzden burada insanlarla karşılaşmıyorsunuz.

"Sadece aşçı ve bahçıvan," diyorum ona. "İyi görünüyorlar." Bahçıvan iyi biri. Aşçı pek konuşmuyor ve bana ters ters bakıyor ama James'in böyle şeylere karşı ne kadar hassas olduğumu bilmesine gerek yok.

"Biz PPO'lar birinci katta oturuyoruz," diyor. "Gelip gitmemize alışacağından eminim. Şimdilik aynı vardiyadaymışız gibi görünüyor."

"Bekle," diyorum, kırmızı kadife halıyla kaplı merdivenlerin başında durarak. "Amerika'daysa neden Eddie'yle -yani Dük'le- birlikte değilsin? Tüm bu dikkat dağıtıcı şeyler tam sana göre."

Elini çenesinde gezdiriyor, yüzündeki kıllar binanın sessizliğinde cızırtılı bir ses çıkarıyor. Bir an için o kılların yumuşak tenimde nasıl hissettireceğini merak ediyorum, ama bu rahatsız edici düşünceyi kendimden uzaklaştırıyorum. Kesinlikle istenmiyor.

"Bana izin verdiler," diye itiraf ediyor, mahcup bir ifadeyle. "Açıkçası onu kızdıracak ne yaptım bilmiyorum ama..." Sustu ve sonra doğruldu, yüzü donuklaştı, sanki bana söylememesi gereken bir şeyi söylerken kendini yakalamış gibiydi. "Yine de minnettarım. O kadar işkoluğım ki, beni zorlamasalar muhtemelen hiç tatile çıkmazdım."

"Anlıyorum," diyorum başımı sallayarak, çünkü kesinlikle anlıyorum.

Başparmağını omzunun üzerinden odasının kapısı olduğunu tahmin ettiğim bir kapıya doğru sallıyor. "Üzerimi değiştirecek ve belli bir saatte kalkmam gerekmediği için şehre inecektim. Bana katılmak ister misin?"

Midem garip bir şekilde altüst oluyor, hissetmeye alışık olmadığım bir şey. En son ne zaman bir erkeğin bana çıkma teklif ettiğini hatırlamıyorum, sadece bir arkadaş ya da iş arkadaşı olarak bile, James'in burada yaptığını varsaydığım şey bu.

"Keşke yapabilseydim," diyorum bebek telsizini yüzünün önünde sallayarak. "Ama onlar dönene kadar 24 saat görevdeyim."

Kaşlarını çatıyor. "Yedek dadı yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Teknik olarak dadılar annelerin yedeğidir." "Ve sen burada sadece bir haftadır falan çalışıyorsun, değil mi?"

Bebek telsiziyle uçma hareketini taklit ederek, "Doğrudan derin uca fırlatıldım," diyorum.

Uzun parmaklarıyla tırabzana hızlıca vuruyor. "Belki Monica döndüğünde ve ikimiz de bir gece izinli olursak..."

Bir an ona bakıyorum ve ağzı mahcup bir şekilde yukarı kalkıyor. "Bilirsin, eğer biraz düşman edinmek istersen."

Yüksek sesle gülüyorum, sonra elimi ağzıma kapatıyorum, kimseyi uyandırmamayı umuyorum. Gülüşüm çok belirgin. "Tamam," diyorum ona. "Kulağa eğlenceli geliyor."

Yanaklarımın sebepsiz yere yandığını hissedebiliyorum, bu yüzden ona hızlı bir gülümseme atıyorum ve söylediği başka bir şeye gülmeden önce merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bu adamda beni liseli kızlar gibi hissettiren şey ne?

"İyi geceler," diye sesleniyor arkamdan.

"İyi geceler," diyorum omzumun üzerinden, göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak.

Hızla odama gidip kapıyı kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Uzun süredir burada olmasam da, odamı bir sığınak olarak görmeye başladım bile. Odamın her an aranabileceğinin, aslında benim olmadığının ama işimin bir parçası olduğunun farkındayım, bu yüzden her şeyi olabildiğince düzenli tutuyorum. Yine de dolaba gidip doldurulmuş hayvanlarımdan birini çıkarıyorum-Knut, büyükannemin bir arkadaşını ziyaret etmek için Svalbard'a yaptığı seyahatten sonra bana aldığı kabarık bir kutup ayısı. Gözleri yıpranmış ve parlaklığını kaybetmiş olsa da yıllar boyunca bembeyaz kalmayı başarmış.

Yatağımın köşesine oturup düşüncelerimi toparlamaya çalışırken bebek telsizini yere bırakıyor ve Knut'u göğsüme bastırıyorum. James iyi birine benziyor. Yani, kesinlikle seksi ve enerjisinde bir şeyler var - sanki maskemin arkasını görmeye çalışıyormuş gibi beni gözlemlemesi midemi bulandırdı. Ama ihtiyacım olan son şeyin, ne kadar hafif olursa olsun, birlikte çalıştığım herhangi birine karşı bir şeyler hissetmeye başlamak olduğunu biliyorum. Zaten kimseye karşı bir şey hissetmeme izin vermiyorum; duvarlarımı yüksek tutma fikri bu noktada çok yorucu görünüyor ve onları tekrar yıkmak için çok fazla yandım.

Sanki beni alt kattan duyabiliyormuş gibi sessiz bir şekilde, "Demek her şey halloldu," diyorum. *Bir dahaki sefere seni şehre davet ederse, hayır de. Bu kadar kolay. Bunu başlamadan durdurmak daha iyi.*

Knut'u biraz sıkıyorum, sanki ayı bana moral konuşması yapmış gibi, sonra onu dolaba geri koyuyorum ve yatmaya hazırlanıyorum.

OceanofPDF.com

Beş

.....

JAMES

Alarmımı sabah altıya kurdum, yedide harekete geçmem gerektiğini düşünüyordum. Ama duş aldığımında, sakalımı düzelttiğimde, takım elbisemi giydiğimde ve salona adım attığımda, ev ölü sessizliğindeydi. Bir yerlerden gelen saat tik takları dışında tek bir ses bile yoktu.

Koridorun gıcırdayan parke zemininde mutfağa doğru ilerliyorum, en azından aşçının kalkmış ve yemek yapıyor olmasını bekliyorum. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu.

Alacakaranlık kuşağında mıyım? Gece zombiler mi saldırdı?

Mutfaktan çıkıp ön kapıya doğru ilerliyorum ve kapıları açıyorum. Gece boyunca daha fazla kar yağmış ve her şey soğuk ve tertemiz. Büyük verandaya çıkıyorum ve Einar'ın kulübesine bakmak için boynumu uzatıyorum. Bacasından dumanlar yükseliyor, yani en azından bu uyanık olduğu anlamına geliyor.

Havada kesinlikle bir ısırık var, bu yüzden içeri geri adım atıyorum ve kapıları kapatıyorum, tam zamanında Laila'nın koridordan mutfağa doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Hey," diye fısıldıyorum ona, adımlarımı hızlandırarak.

Bana şöyle bir baktı ve sanki beni tanıdığı için utanmış gibi yürümeye devam etti. Sanırım onu duvarlardan duyabileceğimi anladı ve oldukça gürültülü horluyor.

Köşeyi dönüp mutfağa giriyorum ve dirseğini hafifçe kavıyorum. "Herkes nerede?" diye soruyorum.

Kaşları kalkıyor. "Uyuyor musun?" diyor, sanki bütün bir kraliyet sarayının uyuması normalmiş gibi. Beni dikkatle bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Sen de mi

bir iş toplantısına mı gidiyorsun?"

Dönüp çaydanlığın yanına gidiyor ve ocağı açıyor. Pembe-beyaz çizgili pijamalarını giymiş, saçları başının üstünde dağınık bir yığın halinde. Gözlerinde hala uyku ve yüzünde en ufak bir makyaj yokken, olması gerekenden çok daha güzel görünüyor.

"Saat neredeyse yedi buçuk," diyorum ona, saatime bakarak.

Tezgâha yaslanır ve kollarını kavuşturur. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, takım elbiseli çocuk, ama burası eski İngiltere değil. Burası Norveç. Ve her ne sebeple olursa olsun, bu ev geç kalkmayı seviyor. Çocuklar bile. Tanrıya şükür, çünkü güzellik uykusunu kullanabilirim."

"Sana çok yakışıyor," diye ağzımdan kaçırıyorum. Bunu sevimli bir gülümsemeyle örtbas ediyorum. "Güzellik uykusu."

Bana alaycı bir bakış attı, hiç eğlenmedi. İltifatlarımı hiçbir zaman iyi karşılamadı, teflon gibi geri tepti.

"Yine de söylemeliyim ki, ben de yeterince güzellik uykusu alamadım," diye ekliyorum hemen. "İnce duvarlar ve birinin horlamaya yatkınlığı yüzünden."

Yanakları pembeleşti. Onda sevdiğim tek şey buydu, kolayca kızarması, özellikle de iyi yerleştirilmiş kirli konuşmalarla.

Odaklan, James. Dikkatli olmazsan yeni işini yerin dibine sokacaksın.

"Yatağını odanın diğer tarafına taşıman gerekecek," diyor bana, çenesini kaldırarak, yanakları yalan söylemese de utanmayı reddederek. "Ya da kulak tıkacı tak. Ayrıca ben horlamam."

Arkasını döner ve dolaptan bir kupa alır.

"Evet, öyle," diyorum ona, bir adım daha yaklaşarak. "Özellikle biraz şarap ya da viskiden sonra. O zaman lanet bir ölüm perisine dönüşüyor, bütün yatağı titretiyorsun."

Laila'yla küçük kaçamaklarımız olduğunda, kendi odam alt katta olduğu için geceyi pek orada geçirmezdim. Ama geçirdiğimde, yastığı başımın üzerine koymak zorunda kalırdım. Doğam gereği uykum hafiftir ve onun horlaması odayı gümbürdetirdi. Yine de onda sevimli bulduğum bir şey vardı.

-Bu kadar güzel bir kadın nasıl böyle korkunç bir ses çıkarabilir?

"James," diye tıslıyor, gözlerinde ateşle dönüp duruyor. "Birbirimizi daha önce nasıl tanıdığımızdan bahsedip durursan her şey yeniden başlamaz."

"Herkes birbirimizi tanıdığımızı biliyor."

"O şekilde değil, yapmazlar," diyor, gözleri boş salona gidip geliyor. "*Asla* o şekilde değil, yoksa işimi kaybedebilirim. Ve sen de kaybedebilirsin. Ve eğer gerçekten sadece senin için bildiğim büyük baltayı gömmemi istiyorsan, o zaman birlikte olduğumuzdan asla bahsetmemelisin."

Haklı. "Evet." Avuçlarımı teslimiyetle kaldırıyorum. "Yeterince adil. Seni hafızamdan silmeye çalışacağım. Söylemem gerek, kolay olmayacak."

"Gerçekten mi? Öyle mi?" Sesindeki acılık geri adım atmama neden oluyor. "Çünkü daha önce bu işte çok iyiydin."

Ouch.

Antrede, ön kapının açılma sesi duyulur.

Bana son bir kez kötü kötü bakıyor ve arkasını dönüp dolaptan hazır kahve çıkarıyor.

"Hâlâ hazır kahve mi içiyorsun?" Ben de diyorum. "Neyin var senin?"

"Aıştım artık," diye homurdanıyor, fincanına kaşıkla doldururken.

"Günaydın," diyor aşçı Sigrid neşeyle, gülümseyerek mutfağa girerken. "Sana da günaydın James."

"Tanrı seni korusun Sigrid," diyorum ona. "Er ya da geç Norveççe öğrenmem en iyisi."

Ne kadar erken olursa o kadar iyi, çünkü Sigrid'in çok fazla İngilizce bildiğini sanmıyorum. Bana sadece başını sallıyor ve kahvaltı için hazırlanmak üzere mutfağa gidiyor.

Laila iğrenç hazır kahve fincanıyla odadan çıkıyor (sade! Hatta sade içiyor!) ve ben de French press olmadığında düzgün bir insanın yapacağı gibi Keurig'den kendime hızlıca bir fincan hazırlıyorum ve krema ile ıslatıyorum.

Sonra Laila'nın nereye gittiğini bulmaya çalıştım.

Bütün odalara bakıyorum, sonra yatak odasına gidip kapıyı çalıyorum.

"Ne?" diye soruyor kapıdan, sesi keskin.

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

Nefes verişini duyuyorum ve sonra kapıyı açıyor, sıkılmış bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne istiyorsun?"

"Kahvemi seninle içmek istiyorum," diyorum ona. "Bir tek sen varsın ve tanıdığım tek kişi. İçeri girebilir miyim?"

Gözlerinin ardındaki mücadele gerçek. Kapıyı yüzüme kapatmak istediğini anlayabiliyorum ama neyse ki vazgeçiyor.

"Peki," diyor ve kapıyı sıkışarak geçebileceğim kadar açıyor.

Odaya giriyorum ve o kapıyı kapatıyor. Sonra aklına daha iyi bir fikir geliyor ve kapıyı açıp öylece bırakıyor.

Ne yaptığını biliyorum. Akıllı davranıyor. Biri odasının önünden geçerken kapı kapalıyken konuştuğumuzu duyarsa belki yanlış bir fikre kapılabilir. Ayrıca, bu onun beni hizada tutma yolu, bana yeniden başladığımızı ve geçmişten hiçbir şeyden bahsedilmemesi gerektiğini hatırlatıyor. Onunla aynı fikirdeyim ama o buna inanmıyor.

Odanın içinde dolaşıyorum. Benimkiyle aynı büyüklükte, gümüş telkari desenli nane yeşili duvar kağıdı. Onun yatağı küçük, kalın İskandinav yorganlarıyla dolu ve benimkinin olduğu duvara yaslanmış.

Onun ve büyükannesi Helge'nin çerçeveli bir fotoğrafının yanında duruyorum. Fotoğraf, Londra'daki odasında bulunan fotoğraftan farklı. Bu fotoğrafta Laila kollarını ona dolamış ve her ikisi de gülüyor olsa da Helge çok daha küçük ve kırılgan görünüyor. Göğsümde tanıdık bir sızı hissediyorum; hayatımda beni büyüten ve seven böyle birinin olmasını dilemekle, çok sevdiğim birinin kaybı gibi bir şeyle asla uğraşmak zorunda kalmayacağım için rahatlamak arasındaki o çelişkili duygu. Ailem beni terk ettiğinde ve ardından eşim beni terk ettiğinde bunu zaten yaşadım ve bir daha böyle bir şey yaşamamayı hayatımın misyonu haline getiriyorum.

"Büyükkannen nasıl?" Soruyorum, sesim otomatik olarak yumuşuyor, çok kişisel olup olmadığımdan emin değilim.

"O iyi," diyor Laila.

Ona bakıyorum ve buraya geldiğimden beri ilk kez gözlerinin etrafındaki keder çizgilerini fark ediyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor, ince parmakları fincana sarılmış, sonra bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Yani, olabileceği kadar iyi," diyor.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum ona, ellerimi ceplerime sokarak. "Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Eddie'den ayrıldığını duyduğumda..."

"Muhtemelen başınızdan gittiğime sevinmişsinizdir."

Başımı sallıyorum. "Azıcık bile değil. Senin için endişelendim. Nasıl olduğunu görmek için sana ulaşmak istedim ama..." Tanrım, bu neden bu kadar garip hissettiriyor?

Bana umursamaz bir el sallıyor. "Sorun değil."

"Magnus dün akşam yemekte demans hastası olduğundan ve bir bakım evinde kaldığından bahsetti. Senin kim olduğunu hâlâ biliyor mu?"

Bu soruyla beni başından savmasını bekliyorum ama onun yerine yüz hatları yumuşuyor, yenilmiş görünüyor.

"Öyle," diyor sessizce. "Bazen. Diğer zamanlarda hayır. Ama iyi günlerinde, kısa bir süreliğine de olsa onu geri kazanmış gibi oluyorum." Uzaklara bakıyor, kahvesinden bir yudum daha alıyor, odada sessizlik uğulduyor. "Ama o günler gittikçe azalıyor. Keşke her gün uğrayıp onu görebilsem, özellikle de iyi bir gün geçirdiğinde. Ama yapamıyorum. O yüzden pazar günleri hatırlamasını ummak zorundayım."

Laila sık sık savunmasız görebileceğiniz türden bir kız değil. Aslında birlikte çalıştığımız süre boyunca hep sert bir tavır takındı, sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş gibi. Şu anda onun gerçek yüzünü daha önce hiç görmediğim kadar çok gördüğümü hissediyorum. Birbirimizle bedenlerimizi paylaşıyor olabilirdik, ancak ikimiz de arada sırada yaptığımız yorumlar dışında kişisel olarak hiç açılmadık.

Aramızdaki ilişkinin nasıl bittiğini düşününce, şimdi bana güvenmesinden onur duymalıyım ama hatasını anladığını söyleyebilirim. Gözlerindeki o yumuşaklık kayboluyor, omuzları dikleşiyor.

"Gün için hazırlansam iyi olacak," diyor sertçe, gözleri kapıya gidiyor.

Tam da Prens Magnus geçerken.

"James!" diye bağılıyor, sanki uzun zamandır görüşmediğimiz arkadaşlarımızımız gibi. "Sana da günaydın! Nasıl uyudun?" Odaya girmiyor, sanırım Laila'nın mahremiyetine saygı duyuyor.

Laila'ya bir veda bakışı attıktan sonra koridora çıkıyorum.

"Harika uyudum efendim," diyorum ona. "Bir süredir ayaktaydım."

"Oh, şu *efendim* meselesini bırak. Adım Magnus," diyor sırtıma vurarak. Üzerinde pijama pantolonu ve koyun derisinden terlikleri var, üzerine de üzerinde Noel ağacı resmi olan polar bir kazak giymiş; bu kazak sadece çirkin Noel kazağı partilerinde giyilir ve kesinlikle bir taht varisine göre değil. "Ve biz burada sabahları bir programa bağlı kalmayız. Mecbur kalmadıkça. O zaman da milyonlarca alarmım ve uyandırma çağrım oluyor. Kahve ister misin?"

Elimden kupamı alıyor ve mutfığa doğru yürüyor, tam o sırada Laila kapıyı yüzüme kapatıyor. Aceleyle peşinden gidiyorum.

"Ee James," diyor kupamı Keurig'in altına koyarken. "Bugün bana şehirde eşlik etmeye ne dersin?"

Ellerimi arkamda birleştirdim. "Elbette efendim, istediğiniz yere."

Başını sallıyor, dağınık saçları sallanıyor ve tüm bu *efendim* olayından hoşlanmadığını söyleyebilirim, ama elimde değil. Özellikle de evden dışarı çıkıyorsak ve devriye gezmem gerekiyorsa, onu bir arkadaş olarak falan düşünemiyorum. Eddie'yi bir arkadaş olarak gördüğümü biliyorum, ama onların çalışanı olduğunuzda işler biraz karmaşıklaşıyor ve bu sefer işleri mümkün olduğunca karmaşıklaştırmamak istiyorum - özellikle de Laila resme geri döndüğünde.

"Harika. Bir ya da iki saat içinde yola çıkmaya ne dersin? Yemek için yeterli zamanımız olur."

Bana kupamı uzatıyor, ben de ona teşekkür ediyorum. "Sadece sen mi olacaksın?"

Başını salladı. "Evet, ben, sen, Ottar ve Einar. Çocuklar geride kalacak ve eminim Ella ilgilenmiyordur."

Bir yandan evin dışında görev yapacağım için heyecanlıyım. Diğer yandan keşke Laila da bizimle gelseydi diyorum. Neden bilmiyorum. Görevdeyken onu rahatsız edemem ya da halka açık bir ortamda onunla konuşamam. Sanırım

Ona rolümün ne olduğunu ve neler yapabileceğimi hatırlatmak isteyen üzgün bir yanım var. Ne diyebilirim ki? İşim içimdeki alfa erkeğini ortaya çıkarıyor.

Bunun üzerinde uzun süre durmadım. Sigrid, görünüşe göre her sabah yaptığı gibi bir büfe kuruyor ve herkesin istediği zaman yemeğini almasına izin veriyor. Söğüş et, somon füme, ince dilim koyu kahverengi ekmek ve tonlarca tereyağı ve krem peynirden oluşan bir kahvaltıdan sonra SUV'a doğru yola çıkıyoruz.

Ön koltuğa, benden çok daha yaşlı olan ve keskin çenesi ve jilet gibi elmacık kemikleriyle çok köşeli insanların ürünü gibi görünen direksiyondaki soğukkanlı Einar'ın yanına oturuyorum. Ayrıca gün çok loş ve gri olmasına rağmen seksenler tarzı kayak gözlüğü güneş gözlüğü takıyor.

Ottar arka koltukta Magnus'la birlikte, prensin kıyafet alışverişini özel olarak yapabilmesi için mağazaları arayıp kapatabileceklerini soruyor. Doğal olarak, mağazaların hepsi buna uyuyor, çünkü hepsi Norveç Prensi'nin alışveriş yaptığı yer olmak istiyor.

Bu arada ben de şehre doğru yola çıktığım için mutluyum.

"Ne tür bir içicisin, James?" Magnus bana soruyor. Ona bakmak için koltuğumda iki büküm oluyorum. "Pardon?"

"Ne tür bir içicisin? İskoçsun, bu da bir başlangıç. Gittiğim bir bar var biliyorsun, tamamen dindar, duvarın dibinde bir yer. Alışveriş çılgınlığından sonra seni oraya götürmeliyim."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Alışveriş çılgınlığım mı?"

Gülüyor. "Benim için alışverişe gideceğimizi mi sandın? Bak, bu sabah beni o kazakla gördüğünü biliyorum ama seni temin ederim ki bir sürü kıyafetim var. Düzgün kıyafetler. Yeni Tom Ford'lar çıkarsa bakmayacağım anlamına gelmiyor ama hayır James, bu seninle ilgili."

Einar bana bakıyor ve o gülünç güneş gözlüklerinin altında gözlerini göremesem de benim için üzüldüğünü biliyorum. Zavallı yeni koruma, prensin ona yeni kıyafetler almasını sağlamak zorunda.

"Majesteleri, gerçekten, ben iyiyim." *Majesteleri* kısmını, sonuçta onu korumak için burada olduğumu hatırlatmak için ekliyorum. Makyajda kobay olmak için değil.

"James," diyor parmaklarını dizine vurarak. "Biz gidiyoruz. Bunu üniformanız olarak kabul edin."

Sanırım buna itiraz edemem. Gri takım elbiseme ve lacivert kravatıma bakıyorum ve nerede yanlış yaptığımı merak ediyorum. Eddie ve diğerleri için PPO olarak öğrendiğim her şey bir kenara atılmış gibi görünüyor.

Oslo'ya yolculuk düşündüğüm kadar uzun sürmüyor ve şehre girmeye başladığımızda moralim biraz yükseliyor. Oslo'yu keşfetmek için hiç zamanım olmadı ve resmi olarak görevde olmama rağmen, havalı restoranlara, müzelere veya barlara benzeyen şeyleri not etmekten kendimi alamıyorum. Sonunda şehrin üst sınıf, butik bir bölgesi gibi görünen bir mağazada duruyoruz ve SUV'u arkaya park ediyoruz ve ben de güvenlik rolüme geçiyorum. İster Fairfax Prensi'ni ister Norveç Prensi'ni koruyor olun, işiniz hep aynı. Odağım o kadar keskinleşiyor ki neredeyse beden dışı bir deneyim yaşıyorum. Dükkana süzülüyorum, her duyum yükseliyor, gözlerim her şeyi görüyor, kulaklarım her şeyi duyuyor. Koruyucu rolüne sahip olmanın verdiği güç duygusu adrenalin ve endorfinlerimi harekete geçirmekte asla başarısız olmuyor.

Dükkanın sahibi arka kapıyı açıyor ve Einar önden giderek içeri giriyor. Ben Magnus'un arkasında, onunla Ottar'ın arasında kalıyorum.

Siyahlar giymiş üç çalışan dışında mağaza boş. Yüzleri o kadar vurduymaz ki Magnus'un alışveriş gezilerinin sandığımdan daha sık gerçekleştiğinden eminim.

"Öncelikle," diyor bana, "sana birkaç yeni takım elbise alacağız. Güzel olanlardan."

Takım elbiseme tekrar baktım. "Bunun nesi var?"

"Sorun değil," diyor. "Eğer İngiliz monarşisi için çalışıyorsan. Şu anda Norveç'teyiz, James oğlum. Death metalin doğduğu yer."

Aman Tanrım, bununla nereye varacak?

"Biz biraz daha karanlığız," diyor ellerini hızla takım elbiselerin arasında gezdirirken. "Biraz daha çılgın. Tahmin edilemez. Kültüre uygun giyinmeniz gerekir."

Eğer sapıkça bir deri kıyafet çıkarırsa, çok kızarım.

"İşte," diyor ve raftan bir takım elbise alıp bana uzatıyor.

İçim rahatladı, Alice Cooper'ın asla içinde yakalanmayacağı bir şeydi. Sadece basit bir siyah takım elbise, belki biraz mavi parlaklığı var, yakaları alıştığımından daha dar. Ama zararsız, gerçekten.

"Bedenin kaç?" diye soruyor. "Hayır, bekle, İngiltere bedenine göre gidiyorsun. Ölçünüzü alalım."

Ve böylece, kulak kılları kafasından bir tarla gibi uzayan terzinin, Prens Magnus, Ottar ve Einar izlerken beni ölçtüğü biraz utanç verici sahne geliyor. İş bittiğinde, bir sürü numara not ediyor, rafa geri dönüyor ve başka bir bedende takım elbise çıkarıyor.

Norveççe "Denne" diyor. Her ne söylüyorsa, bu her şeyden çok bir emir.

Ona teşekkür ediyorum, "Tussen takk", geçen günkü Norveççemi hatırladığım için mutluyum ve sonra soyunma odasında üstümü değiştiriyorum.

Takım elbise alıştığımından çok daha dar. Normalde bu bir sorun olurdu, çünkü çok fazla hareket etmem gerekiyor, ama çok güzel hareket ediyor. Belki malzemedен kaynaklanıyor ama neredeyse atletik bir his veriyor. Takım elbise ceketinin örtüsü sayesinde silahımı da iyi gizliyor.

Ve dışarıdaki dikkatli gözler için aletimi birazcık gösteriyor. Bu kesinlikle mütevazı bir İngiliz için uygun bir takım değil. Küstah bir İskoç için, evet, iş görür.

Kendimi şimdiden bir milyon dolar gibi hissederek odaya çıkıyorum. "Gördünüz mü!" Magnus haykırıyor. "Şimdi neredeyse havalısın."

Homurdanıyorum. "Neredeyse."

"Yine de asla Einar kadar havalı olamayacaksın," diyor Ottar sırtarak. "O güneş gözlükleriyle olmaz," diyorum ona.

Einar cevap olarak sadece homurdanıyor.

Yeni takım elbiseye karar verdikten sonra kazaklara, gömleklere, beş yüz dolarlık tişörtlere ve kotlara geçiyoruz. İtiraf etmeliyim ki, patronumla - üstelik bir de kraliyet ailesinden biriyle- alışverişe çıkmak bana biraz tuhaf gelse de, aynı zamanda hoşuma da gitti. Daha önce benim için hiç böyle bir şey yapılmamıştı. Büyürken, bana verilen elden düşme ve Kurtuluş Ordusu buluntularının üzerinde delik veya leke yoksa şanslıydım. Çoğu

Çoğu zaman üzerime bile tam oturmuyorlar. Yani bu tamamen yeni bir deneyim.

Magnus'un sözüne sadık kalarak şehrin başka bir bölgesindeki bir bara gittik. Tabii ki saat öğleden sonra ikiyi geçiyordu ama bu onu caydırmadı.

Einar ve ben önce içeri girip mekanı kontrol ettik. Buraya batakhane derken şaka yapmıyordu. Adı Harold'ın Yeri ve kirli falan değil, sadece son derece küçük ve karanlık, koyu yeşil duvarlardaki altın çerçeveli küçük balina resimleri dışında hiçbir süsleme yok. Dürüst olmak gerekirse, burada uygun kadın olmaması dışında tam bana göre bir yer. Barda oturan iki adam ve yaşlı bir kadın Einar'a başlarıyla selam veriyorlar, Einar'ın da onlara ve barmene başıyla karşılık vermesinden güvenli olduklarını tahmin ediyorum.

Magnus içeri giriyor ve müşterilere birkaç beşlik çakıyor, onları çok iyi tanıyormuş gibi selamlıyor ve sonra gidip arka taraftaki bir kabine oturuyoruz. Einar ön kapıyı kilitliyor ve elleri önünde kenetlenmiş bir şekilde kapının yanında duruyor.

Magnus'a "Sanırım buraya sık sık geliyorsun," diyorum.

Ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor. "Ella'yla tanışmadan önce buradan çok uzak olmayan bir dairede yaşıyordum. Her zaman buraya gelirdim." Omzunun üzerinden üç kişiyi işaret ediyor. "Bunlar Maud, Guillermo ve Slender Man. Barmen de Harold. Aynı zamanda sahibi, eğer anlamadıysanız."

"Pardon, Satıcı Adam mı?" Omzunun üzerinden bakarak sordum.

Adamlardan biri son derece sıksa ve uzun boylu, uzun gri yüzlü ve siyah takım elbiseli, sanırım bu ismi nereden aldığını anlayabiliyorum.

"Gerçek adı Erik," diyor Magnus. "Sizi tanıştırdım ama yıllardır boşanma sürecinde ve onu harekete geçirerseniz yelkenlerinizi suya indirir."

Bir an kaşlarını çatarak bana bakıyor, kafasında bir şeyi tartıyor ve ne olduğunu bildiğime dair bir his var içimde.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sorarak beni raydan çıkardı. "Hayır, teşekkür ederim" dedim.

"Emin misiniz? Sorun değil. Burada geçireceğimiz akşamı izinli sayacağız."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim, ama hayır teşekkür ederim. Tüm saygımla efendim, şu anda görevde olmasam bile ben sizin koruma memurunuzum ve ne olursa olsun sizi korumak için yemin ettim. Burada halkın içindeyiz. Kafamı rahat tutmalı ve ne olursa olsun işimi yapmalıyım."

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayılır. "Aferin sana. Ben de bunu söylemeni umuyordum."

"Bekle, bu bir test miydi?" Ottar kalkıp bara doğru giderken soruyorum.

"Pek sayılmaz. Yanımda biraz aquavit içseydin iyi olurdu ama seni iş almamın nedeni beni ve ailemi hizada tutmaktı. Görünüşe göre iyi iş çıkaracaksın." Duraksıyor. "Ama evdeki bar farklı bir hikâye."

"Bunu bir uyarı olarak kabul ediyorum."

Ottar benim için su, kendisi ve Magnus için de birer bardak aquavit ile geri geliyor. Bu şey berbat kokuyor ve bunu neredeyse her şeyi içebilen bir adam söylüyor.

Magnus kadehini bana doğru kaldırıyor. "James Hunter'a kadeh kaldıralım," diyor. "Görev sırasındaki cesaretine ve özverine. Hâlâ uğruna kurşun yemeye değeceğimi düşünmüyorum ve Harold's'taki aquavit'i kaçırmaya kesinlikle değmeyeceğim, ama bunun için seni takdir ediyorum."

Su bardağımı kaldırıp onun ve Ottar'ınkine vuruyorum. Bundan sonraki çalışmalarımın asla sıkıcı geçmeyeceğinden hiç şüphem yok.

Magnus elindeki aquavit bardağını çarparak yüzünü buruşturuyor ve Ottar da aynısını yaparak ona uyuyor. "Bunu gerçekten denemelisin," diyor Magnus, gerçi yüzünü buruşturuyor ve zar zor konuşabiliyor. "Tanrıların nektarı." Öksürüyor, yüzü kızarıyor.

"Geleceğimde bir sürü aquavit olacağına eminim." Musluk suyum için minnettarım.

"Slender Man ve boşanmadan bahsetmişken," diyor Magnus kendine geldikten sonra aniden ve konuşmayı geçmişe döndürüyor. "Bir zamanlar evliydin, değil mi?"

Ne kadar da mantıksız. Soru beni o kadar şaşırttı ki, savunmaya geçecek zamanım bile yok.

Oh, bekle. İşte burada.

"Öyleydim," diyorum dikkatle, tüylerimin diken diken olduğunu hissederek.

Beni inceliyor, başını sempatik bir şekilde eğiyor. Tanrım, bu baş eğmelerden nefret ediyorum. Her zaman *evlilik* ya da *boşanma* sözcüklerine eşlik ederler. "Konuşması zor mu?"

Boğazımı temizliyorum. Öyle olmadığı izlenimini vermek için çenemi kaldırıyorum. "Hayır, hiç de değil. Sadece geçmişte kaldı."

"Belçikalı bir kadındı, değil mi? Adı neydi... Anne mi?" "Anika," diyorum tereddütle. "Çok şey biliyor gibisin."

Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Seni işe alırken elbette dolabında iskelet olmadığından ya da görevini engelleyebilecek bir şey olmadığından emin olmak için durum tespiti yapmak zorundaydım. Ne olduğunu sorabilir miyim? Benim yaşımdasın, değil mi? Otuz dört mü? Boşanmak için oldukça genç."

Bu benim kimseyle konuşmadığım bir konu. Bu yüzden Prens Magnus'un bana bu kadar cesurca sorması, güç dinamiğimizde gerçekten nerede durduğum hakkında çok şey söylüyor, çünkü ona cevap vermek zorunda olduğumu biliyor. Elbette buna mecbur değilim - ona bunun kendisini ilgilendirmedığını söyleyebilirim - ama bunun işleri daha da kötüleştirebileceğini de biliyorum. Tüm hoş sohbete ve onun yumuşak başlı doğasına rağmen, işin "deneme" dönemindeyiz.

"Maud'a merhaba diyeceğim," diyor Ottar, sandalyesinden kalkıp bara gitmeden önce boğazını temizleyerek.

"Ottar artık yok," diyor Magnus bana. "Ketum davrandığın için seni suçlamıyorum. Çenesi çok düşük. O yüzden anlat bana. Ne oldu?"

İçimi çekiyorum, su bardağını ellerimin arasında evirip çeviriyorum ve gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırıyorum. "Çok dramatik bir şey değil," diye itiraf ediyorum. "Bir kraliyet ailesi için yaptığım ilk işti ve Belçika Prensesi Adeline'i koruyordum. Ondan önce ordudaydım, sonra güvenlik görevlisi olarak çalıştım, sonra da şansım yaver gitti ve Fairfax'lerde işe başladım. Belçika'da farklı bir oyun var. Monarşiye İngiltere'de olduğu kadar tapılmıyor ya da nefret edilmiyor ama yine de işimi çok ciddiye aldım. Sonunda Anika ile tanıştım. Aşık oldum." İlk kez,

ama bunu eklemiyorum. "Evlendik. Ve sanırım

iki hayatım olmasıyla başa çıkamadım. Biri prensesi korumaya a d a n m ı ş , diğeri karıma adanmış."

"Ah."

"Beni yanlış anlamayın," diyorum hemen. "Kendimi karıma adamıştım. Tamamen. Sadece görevim beni çoğu zaman ondan uzaklaştırdı. Onu neredeyse hiç görmüyordum. Dengeyi bulmak için çok uğraştım ama bu imkansızdı. Ona deli gibi aşkıttım, bunda hiç şüphe yok, ama aşık olmak... yeterli değildi. En azından onun için. O da gitti."

Aslında beni başka bir adam için terk etti, çok uzun zamandır ilişki yaşadığı bir adam için. O adam ona benim veremediğim her şeyi verebiliyordu. O adam onun için yeterliydi. Ben değildim.

Magnus sonunda yüzünü buruşturarak, "Koruma olmak kolay olmasa gerek," diyor. "Kraliyet mensubu olmanın zor olduğunu biliyorum ve yolum Ella'nınkiyle kesiştiği için çok şanslıydım. Onunla tanışmamış olsaydım şu anda nerede olurdum ya da nasıl bir insan olurdum hiçbir fikrim yok. Beni değiştirdi, bana yardım etti... beni birden fazla şekilde kurtardı. Ama monarşilere dahil olmanın ne kadar zor olduğunu sık sık unutuyorum. Ne kadar az hayatınız var. Umarım benimkini korumadığın zamanlarda da kendi hayatına sahip olabilmen için elimden geleni yapacağımı biliyorsundur."

"Benim görevim günün her saati," diye hatırlatıyorum ona.

"Öyle. Ama öyle bile olsa. Deniyorum. Bazen Laila'ya bakıyorum ve onun için de aynı şeyi düşünüyorum. O kadar genç ki, bizimle ve çocuklarla birlikte o evde kapalı kalması bir kayıp gibi geliyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Bu onun da işi. Neye bulaştığını biliyordu. Ve bildiğim kadarıyla burada olmak istiyor."

"Haklısın. Ve bazen senin gibi insanların, Laila gibi, herhangi bir bağlılık kurmaktan kaçınmak için bu tür işleri bilerek aldıklarını düşünüyorum." Bu son bilgiyi bir bomba gibi patlatıyor, gerçeği arıyormuş gibi beni incelerken gözlerinde bilmiş bir parıltı var.

Buruk bir kahkaha attım. "Birden bire filozof kesildin."

Tırnağını boş bardağına vuruyor. "İçkiyi suçluyorum." Duraksıyor, yüz ifadesine ağır bir ifade yerleşiyor. "İçmek istemedim."

sadece boşanman hakkında konuşmak istedim, James. Boşanmanızdan sonraki dönem hakkında konuşmak istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, sertçe. Boşanmam hakkında konuşmak bir şey, ama sonrası hakkında konuşmak? Bu tamamen başka bir *kişisel* oyun.

"Biraz izin aldım, hepsi bu."

"Hepsi bu kadar mı? İki yıl boyunca dünyayı dolaştın." "Bu büyük bir dünya."

Boğazını temizliyor ve bana biraz sempatik bir bakış atıyor. "Eddie'yle seni işe alması konusunda konuştuğumda ve ona Belçika'daki önceki iş deneyimini sorduğumda, bana bunun bir izinden daha fazlası olduğunu söyledi. Akıl sağlığın için olduğunu söyledi."

Lanet olsun Eddie'ye. Ona güvendiğim için başıma bunlar geldi ve işte tam da bu yüzden PPO'lar ve çalıştıkları insanlar arkadaş *olmamalı*. Bunun kraliyet dedikoduları arasında yayılacağını tahmin etmeliydim.

Başımı sallıyorum, burnumdan keskin bir nefes alıyorum ve söyleyeceklerim için kendimi hazırlıyorum. "Çok iyi değildim. Boşanma beni hazırlıksız yakaladı. İşimden ayrıldım ve seyahate çıktım. Kafamı boşaltmak için. İşe yaradı."

"Bundan emin misin?" diye soruyor bir süre sonra, beni inceleyerek. Bakışlarını tam olarak karşılıyorum.

"Kesinlikle eminim."

Bakışma yarışmamızın ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, gerçi aklımın bir köşesinde bir korumanın koruması gereken prense bakmasının normal olmadığını biliyorum ama sonra Magnus kaşlarını kaldırıyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor.

"Güzel. O zaman her şey halloldu."

Koltuğunda döner ve Harold'a el sallar. "Harold, bir tane daha lütfen!" Whew.

Altı

.....

LAILA

İki yıl önce

"AKŞAM YEMEĞİ YEDİN Mİ?" Düşes Monica bebek Madeline'i kollarımdan alırken bana soruyor.

Başımı sallıyorum ve ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Fırsatım olmadı," diye itiraf ediyorum. Böyle meşgulken yemek aklıma gelen en son şey ve tüm personelin mutfığa erişimi olsa da, yemek zamanları dışında gidip kendim için yiyecek almak her zaman biraz yanlış geliyor, sanki zengin birinin evini karıştırıyormuşum gibi.

Başını eğiyor ve bana bakarken kuru bir bakış atıyor. Benden çok büyük değil ama bazen annem gibi davranıyor, arada sırada bunu takdir etmediğimden değil. Kendimle ilgilenildiğini hissetmek güzel, özellikle de bunu sadece büyükannemden gördüğümünden ve o da Norveç'teki köyüne döndüğünden beri. Bu da bana ilk tatilimde onu görmek için oraya uçacağımı hatırlatıyor.

"Laila," diye beni uyarıyor. "Akşam yemeğine ihtiyacın var. Bilseydim bizimle birlikte yerdin."

Kendimi azar işitmiş bir çocuk gibi hissediyorum. "Ben iyiyim." Ayrıca, bir ay önce başladığımdan beri Eddie ve Monica ile birkaç kez yemek yemiş olsam da, kendimi hep hayırsever bir vaka gibi hissediyorum. Beni yanlış anlamayın - Fairfax'ler tanışabileceğiniz en gerçekçi kraliyet ailesidir ve bana her zaman hoş karşılandığımı hissettirirler. Ama aynı zamanda bu evdeki rolümün de çok farkındayım; onlar sadece kraliyet mensubu değil, ben de sıradan biriyim.

aynı zamanda benim işverenlerim. Nezaketi dostlukla karıştırmak daha önce de yaptığım bir hata ve beni kovabilecek biriyle yakınlaşmamam gerektiğini çok iyi biliyorum.

"Artık görevde değil mi?" James'in derin sesi arkamdan geliyor.

Arkamı döndüğümde onu çocuk odasının kapısında görüyorum, takım elbisesinin içindeki görüntüsü kalbimin istemediğim halde çarpmasına neden oluyor.

Monica ona göz kırptıyor ve annesinin uzun siyah saçlarıyla oynayan Madeline'i tutuşunu düzeltiyor. "Laila? Elbette."

"Aslında bir saatim daha var," diyorum, James'in ne demek istediğini merak ederek saatime bakıyorum.

"Sorun değil," diyor Monica bana. Sonra kara gözlerini James'e diyor. "Onu ayartmıyorsun, değil mi?"

Ağzı kıvrılıyor. James ciddiyetle, "Aklımın ucundan bile geçmez," diyor ama yüz ifadesi aksini söylüyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Fairfax'ler için uzun süredir çalışıyorum ve aralarındaki etkileşimin her zaman şaka ve mizah dolu olduğunu biliyorum.

"Ama yarın ayrılmadan önce Piper ve Harrison'ı görmek için şehre gidiyorum," diye devam ediyor. Gözlerini bana diyor. "Ve senin de gelmek isteyip istemediğini merak ediyordum."

Harrison, Fairfax'ler Kanada'da yaşarken onların PPO'suydu ve Piper da kiraladıkları evin komşusuydu. Piper ve Harrison kötü bir başlangıç yaptılar ama sonunda birbirlerine aşık oldular. Öyle ki Harrison sonunda işini bırakıp adada bir fırın açtı. Geçen gün çay içmeye geldiklerinde ikisiyle de tanıştım ve kesinlikle çok sevimliler, her ne kadar zıt kutuplar gibi görünseler de, Harrison çok soğukkanlı ve Piper parlak bir güneş ışığı topu.

Monica gözlerinde hüznü bir bakışla, "Ah, doğru," diyor. "Bu kadar erken ayrılacaklarına inanamıyorum. Bir hafta doğru dürüst bir ziyaret için yeterli bir zaman gibi görünmüyor."

"Adamın pişirmesi gereken turtalar, kadının da öğretmesi gereken çocuklar var," diyor. "Söz veriyorum geç saate kadar dışarıda kalmayacağız," diye ekliyor, ne isterse yapacağını çok iyi biliyor.

Geçen ay boyunca fark ettiğim aramızdaki birçok farklılıktan biri de bu. James ile çok fazla etkileşimim olmasa da, izin günlerinde geç saatlere kadar dışarıda kalmayı sevdiği açık ve bazen uyuyamadığımda pencereden dışarı bakıyorum ve gecenin bir yarısı eve geldiğini görüyorum, sarhoş ve bahçedeki patikadan aşağıya doğru sallanıyor. İtiraf etmeliyim ki, sık sık kıskançlık duygusuna kapılıyorum, keşke kaygı duymadan dışarı çıkabilseydim diyorum.

"Tamam o zaman," diyor Monica, James'e şüpheli bir bakış atarak. "Ama saat onda odasında olmazsa onu almaya gelirim," diye ekliyor göz kırparak.

James göğsünün üzerinde haç işareti yaparak, "Onun zamanında yatağında olmasını sağlayacağım," diye söz veriyor.

"Ve bir şeyler yediğinden emin ol," diye ekliyor Monica kararlılıkla. Bana sırtıyor. "Biraz eğlenmeye çalış, Laila."

Monica'nın çalışanlarını dostluk kurmaya teşvik etmesine o kadar da şaşımamalıyım, çünkü Monica bir kraliyet mensubu olarak doğmadı ve bu onun rahat kişiliğiyle uyumlu. Yine de bu beni hazırlıksız yakaladı. Ne de olsa henüz bunu kabul etmemiştim bile. Sanki nasıl olsa evet diyeceğimi biliyor.

"Gidip üstümü değiştirmeliyim," diye kabul ediyorum, Madeline'in lekeleriyle delik deşik olmuş lacivert A kesim elbiseme bakarak. James'e bakıyorum. "Ne kadar zamanım var?"

"Acele etmeyin. Acele etmeyin," diyor. "Ben çalışma odasında olacağım."

Dönüyor ve koridora doğru ilerliyor. Doğal olarak üstünü değiştirmesine gerek yok. Her zamanki gibi takım elbise giyiyor. Aslında, onu takım elbise dışında bir şeyle gördüğümü hiç sanmıyorum. Barlara gittiğinde bile her zaman kusursuz giyinir.

Kesinlikle takım elbisenin altında ne olduğunu merak ettiriyor, diye düşünüyorum, yine de bu görüntüyü aklımdan uzaklaştırıyorum. Konu o olunca aklıma gelen bir başka rahatsız edici düşünce.

Monica sanki beynimdeki konuşmaları duyuyormuş gibi kapıya doğru başını sallıyor. "Git, Laila," diyor yalvarırcasına. "İzinli bir geceyi hak ediyorsun. İyi eğlenceler."

Onun tavsiyesine uymaya karar verdim. Ona teşekkür ediyorum ve koridordan geçip avludan kamarama doğru ilerliyorum. Ağustos ayı sona

eriyor ve

Arada birkaç sıcak gün olsa da akşamlar serin ve hava, arazinin ötesindeki komşu tarlalardan gelen saman kokusu gibi.

Saçlarımı ıslatmadan dünyanın en hızlı duşunu alıyorum ve kot pantolon ile bol bir atlet giyiyorum. Amazon'dan aldığım bir çift sandaleti giyiyorum ve saçımı yapıyorum, kabarmayı önleyici bir şey sürdükten sonra düşük bir at kuyruğu yapıyorum. Çok abartmak istemiyorum ama burada çalışmaya başladığımdan beri ilk izin gecemde güzel görünmek istiyorum.

Çalışma odasına gittiğimde James'i koltuklardan birine yayılmış, kitap okurken buluyorum. Koyu renk saçlarından bir tutam alnına dökülüyor ve içimden onu geriye itmek geliyor.

Odaya girdiğimde başını kaldırıyor, kitabını sandalyenin yanındaki masaya bırakıyor ve beni değerlendirmek için bir an bekliyor. Köşedeki büyükbabanın saati saniyeleri gösteriyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum utangaç bir ifadeyle, kapının yanındaki duvara yaslanarak. Birinin bana en son ne zaman güzel dediğini hatırlamıyorum. Monica sık sık güzel görünüp görünmediğimi söyler ama bir erkek bunu söylemeyeli uzun zaman oldu. Boğazımı temizliyorum, kendimi biraz garip hissediyorum. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Kitaba bakıyorum, başlığını tanımaya çalışıyorum. "Ne okuyorsun?"

"Muhtemelen hoşunuza gidecek bir şey," diyor ayağa kalkarken. "Kadın kocasını hareket halindeki bir trenden attı... yoksa attı mı?" Sahte bir şüpheyile gözlerini kısarak ekliyor.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Hasarlı bir kadın kahramanı sevmek lazım." "Onlar benim favorim," diyor şefkatle. "Gidelim mi?"

Primrose Cottage, kral ve kraliçenin hafta sonlarını ve yazlarını geçirdikleri Berkstead Kalesi ile aynı geniş arazide yer almaktadır, ancak arazi o kadar büyüktür ki, onlar arazideyken bile onları asla göremezsiniz. Magazin basını Eddie ve Monica'nın kral ve kraliçeyle aralarını düzelttiklerini yazsa da ilişkilerinin hala gergin olduğunu ve İngiltere'yi Kanada için terk ettiklerinden beri böyle olduğunu hissediyorum. Madeline'in gelişi bile onları tekrar bir araya getirmek için pek bir şey yapmadı. Bir gün İngiltere'yi tekrar terk ederlerse hiç şaşırmam.

Dışarıda gece havası yumuşak bir rüzgârla esiyor ve bizi bekleyen bir şehir arabası var. Fairfax'ler için çalışmanın bir avantajı da toplu taşıma ile uğraşmak zorunda olmamamız. Bunun yerine bizi istediğimiz yere götüren şoförlerimiz var, sanki kendimiz kralmışız gibi.

Şoför yanımıza geldi ve arabanın arka kapılarını bizim için açtı.

"Bizi kasabaya kendim götürürdüm," diyor James binmem için eliyle işaret ederken, "ama o zaman doğru dürüst içemem."

İçeri giriyorum. "Araban var mı?"

Başını sallayıp diğer tarafa geçiyor ve şoför kapıları kapatırken kemerini bağlıyor. "Evet. Baktan bir Peugeot ama işe yarıyor. Şehrin dışında, böyle bir arazide olmanın biraz klostrofobik hissettiren bir yanı var, benim iyi adamım Charles gibi insanlar sizi götürse bile."

Artık Charles olarak tanıdığım şoför, dikiz aynasından ona göz kırparak, "Memnun oldum efendim," diyor.

Arabayı sürüyor ve itiraf etmeliyim ki, Primrose Cottage ve arkasındaki yüksek Berkstead Kalesi arka planda kaybolmaya başladığında biraz heyecanlanıyorum. Şehir! Londra! Yakınında yaşamamanın ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuşum, işimle o kadar meşguldüm ki.

"Şuna bakar mısın," diyor James. "Yüzün aydınlanıyor."

Ona bakıyorum, birdenbire ona ne kadar yakın olduğumun farkına varıyorum. Gözlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta ve onun koyu renk gözlerinde daha açık bir rengin beneklerini görebiliyorum. Elektrik direklerinin altından geçerken araba garip, sulu bir ışığa bürünüyor ve manzara rüya gibi geliyor. Aramızda bir gerginlik var ve muhtemelen o bunu hiç fark etmese de ben fark ediyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Yüzüm mü?"

Uzanıp parmaklarını çenemin altına koyuyor ve yüzümü ona tam dönük olacak şekilde eğiyor. O kadar yakın ki nefesim kesiliyor. Onun kokusunu alabiliyorum, sabah duşunun sabununu ve kolonyasının hafif odunsu kokusunu. Derin derin içime çekmek istiyorum ama gözlerim onunkilere kilitlenmişken bunu yapamıyorum.

"Bu yüz," diyor. "Gözlerini dans ettiriyor." Elini bırakıyor ve ben kendimi mahrum hissediyorum.

Birden araba bir çukura çarpıyor ve ben sarsılarak kendime geliyorum. James bana bakıyor ve sırtıyor, belli ki beni korkutmayı başardığı gerçeğinden keyif alıyor.

"Özür dilerim," dedi. "Seni zor durumda bırakmak istememiştim. Belli ki bir konuda heyecanlısın."

Yüzüm kızarıyor, gerginlik artıyor. "Sadece işimle o kadar meşguldüm ki Londra yakınlarında yaşamamanın ne kadar harika olduğunu unutmuşum."

Başını sallıyor, sırtışı yumuşuyor. "Bunu tahmin etmiştim. Bu yüzden bir süreliğine kafanın dışına çıkmanın senin için iyi olacağını düşündüm. Biraz yaşa."

Yani ne kadar içime kapandığımı çoktan anlamış.

"Dur tahmin edeyim, gecenin benim barların tepesinde dans etmemle biteceğini düşünüyorsun."

Gülüyor. "Bunu görmek için para verirdim."

Ona bir bakış attım. "Bil diye söylüyorum, aslında barlarda dans etmiyorum." "Bil diye söylüyorum, ben de para ödemem."

Buna kıkırdıyorum ve yolculuk ilerledikçe her ikisi de daha rahat hale gelse de, küçük bir konuşma ve sessizlik karışımına giriyorum. Sonunda şehir sınırları yaklaşıyor ve yoğunluk artıyor. Araba durdu. Pencereden dışarı bakıyorum. Londra'nın çok lüks bir bölgesindeyiz, Harrod's'un aşağısında. Araba kırmızı ışığa yanaşiyor. Güzel bir balo elbisesi giymiş bir kadının önümüzden karşıya geçişini izliyorum, onu smokinli bir adam takip ediyor ve nereye gittiklerini merak ederek onlara hayret etmekten kendimi alamıyorum.

"Burası harika," diyorum sessizce, trafikte ilerleyen taksilere, tuğla binaların altından geçen pırıl pırıl kırmızı çift katlı otobüslere, tiyatronun yanıp sönen ışıklarına bakarak. "Neden buraya daha sık gelmiyorum? Kendimi bir filmdeymişim gibi hissediyorum."

James elini omzuma koyuyor ve içime sıcak bir heyecan gönderiyor. Ona bakıyorum ve o da bana gülümsüyor. "O zaman bunu yapabileceğimiz en iyi film yapalım."

Tamam. Bu çok sevimsizdi. Bu ilk buluşmada bir erkeğin size söyleyeceği bir cümleydi ve bu kesinlikle o değil.

"Ne?" diyor, kara kaşları dramatik bir şekilde yukarı kalkıyor. "Çok mu fazla?" Başparmağım ve işaret parmağımla bir hareket yapıyorum. "Birazcık."

Charles arabayı park edip yanımıza geliyor ve kraliyet ailesindenmişiz gibi kapılarımızı açıyor. James'e eve dönmeye hazır olduğumuzda ona mesaj atmasını söylüyor ve ben birden kendimi yeniden ergenlik çağında, okuldan kaçan ya da gitmem yasak olan bir partiye giden bir genç gibi hissediyorum. Ya da en azından normal bir genç olmanın böyle hissettirdiğini düşünüyorum. Çocukluğum pek iyi geçmedi ve ergenlik yıllarım da zorlu geçti.

"Nereye gidiyoruz?" James elini sırtımın alt kısmına koyup, dokunuşunun sıcaklığı üstümden geçerken ve beni solumuzdaki caddeye doğru yönlendirirken soruyorum. Hava araba egzozu, sigara dumanı ve yakında yağacak yağmurun bir karışımı gibi kokuyor ve kırsalda olduğundan daha nemli. Etrafımda ışıklar, insanlar ve şehrin sesleri var. Havadaki varlıklarını hissedebiliyorum, içimde titreşiyorlar. Kulaklarım binlerce konuşmanın titreşimiyle çınlıyor. Kızaran yemeklerin kokusunu alabiliyorum, çalan müziği duyabiliyorum. Binalardan dökülen yumuşak ışığı görebiliyorum, her taraftan gölgeler saçıyor.

"Sadece hayranı olduğum bir restoran," diyor James elini çekerken. "Umarım İtalyan seversin."

"Kimin yok ki?"

"Bana pek çok sürprizi olan bir kadın gibi göründünüz," diyor. "Şimdi bana bunların ne olduğunu söylemeni sağlayabilirsek..."

Ona utangaç bir bakış attım. "Belki öğrenirsin."

Laila, kes şunu, kendime söylüyorum. *Dur artık.*

Bana seksi, çarpık bir gülümseme veriyor. "Belki de yaparım."

Ugh. Ne haltlar dönüyor burada? O benimle flört ediyor, ben de onunla flört ediyorum ve bu her yönüyle korkunç bir fikir. Akşam yemeğinde en fazla bir içki içeceğime dair kendime söz veriyorum, çünkü içimden bir ses bu adamın bana çok pişmanlık verici şeyler yaptırabilecek güce sahip olduğunu söylüyor.

Küçük bir İtalyan mekânı olan restorana ulaşıyoruz ve James kapıyı benim için açık tutuyor. İçeri giriyorum ve kendimi hemen Roma sokaklarına taşınmış hissediyorum, ya da dekor öyle ima ediyor. Duvarlar İtalyan kırsalının fotoğraflarıyla süslenmiş; bir maskeler sergisi ve üzerinde

bir heykel bulunan süslü bir vazo var.

zeytin ağacı var. Restoranın sol tarafında birkaç kabin var; onlardan birinde Piper ve Harrison'ı tanıyorum. Piper beni görünce gözlerini kocaman açıyor ve gülümsüyor, Harrison ise biz yaklaşırken koltuğunda dönüp bize bakıyor.

"Laila," diyor Piper. "Geleceğini bilmiyordum."

Oturduğu yerden kalktı ve gelip bana sarıldı. Kaskatı kesilip hafifçe sırtını sıvazladım, ani şefkatine şaşırmıştım. Onunla ve Harrison'la sadece Eddie ve Monica'yı ziyarete gittiklerinde biraz konuşmuştum ama sanırım o sarılmayı seven bir tip. Ben kesinlikle değilim.

Harrison ayağa kalkarak iyi niyetle, "Dördüncü kadeh şarabını içiyor," dedi.

Piper iç geçiriyor ve koluna vurmak için uzanmadan önce beni serbest bırakıyor. "Hey, ben sarhoş değilim, arkadaş canlısıyım," diye azarlıyor onu, son kelimeyi abartarak.

Harrison ona alaycı bir gülümseme veriyor ve sonra bana başını sallıyor. "Seni tekrar görmek güzel, Laila. Bize katılabildiğine sevindim."

"Sonunda onu evden ayrılmaya ikna ettim," diyor James.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Sonunda mı? Beni ilk kez davet ediyorsun."

"Başkaları da vardı. Belki de yeterince açık sözlü değildim" diyor.

"James? Direkt değil mi? Bu yeni bir şey," diyor Harrison gülerek.

James onun yanına oturuyor ve ben de Piper'ın yanındaki kabine kayıyorum.

Yakınlarda gezinen bir garson elindeki menülerle üzerimize atlıyor, spesiyalleri sıralıyor ama ben onu dinlemiyorum. James'in az önce söylediklerini düşünüyorum. Ne zaman beni kendisiyle birlikte şehre davet etmişti ki? Elbette, gerçekten tanıştığımız ilk gün davet etmişti, ama ondan sonra...

Sonra bunu bunca zamandır yaptığını fark ettim ve hayır, yeterince açık sözlü değildi. Bir gece bana ne yaptığımı sordu ve ben de yatmaya gittiğimi söyledim. Başka bir sabah koridorda yanından geçerken dışarı çıkıp temiz havanın tadını çıkarmam gerektiğini söyledi. Bir başka sefer yemekten sonra şehre gideceğini söyledi ve sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi garip bir şekilde uzun bir duraksamayla devam etti.

"Bayan?" dedi garson kız bana.

Gözlerimi James'ten ayırıp ona gözlerimi kırıştıyorum.

"Pardon, ne dedin?" "Ne içmek istersiniz? Masayla birlikte şarap mı yoksa...?"

Piper beni dürtüyor ve masanın ortasında duran, garsonun kaldırmakta olduğu boş şişeye başıyla işaret ederek, "Bir şişe daha kırmızı şarap aldık," diyor. "Çok lezzetli."

Ona hızlı bir gülümseme veriyorum. "Kırmızı şarap bazen başımı ağrıtabiliyor," diye itiraf ettikten sonra garsona bir Aperol Spritz istediğimi söylüyorum. Modaya uygun, evet, ama yazın son günleri için mükemmel bir içki.

"Eve dönmek için sabırsızlanıyor musunuz?" James çifte sorar.

Piper iç geçirir. "Hem evet hem hayır. Burası inanılmazdı. O zamandan beri ilk kez böyle bir şey yapıyoruz..."

"Adaya taşındığımdan beri," diye bitiriyor Harrison. "Adada personel bulmak zor, bu yüzden fırından ayrılmak konusunda isteksizdim. Ama şimdi gerçekten güvenebileceğim bir çalışan buldum. Umarım döndüğümüzde hâlâ orada olur."

"Sonbaharı ve sınıfa geri dönmeyi dört gözle bekliyorum," diyor Piper. "Yeni yıl, yeni öğrenciler, sonbahar fuarı, balkabağı baharatlı her şey. Ama söylemeliyim ki, denizaşırı bir yerde, büyük bir şehirde olmak, hayatı başkalarının gözünden görmek çok güzeldi. Bazen adada çok uzun süre kalırsam içime kapanık hissetmeye başlıyorum. Sanki net düşünemiyorum, sanki kendim olmak için çok fazla özgürlüğüm yokmuş gibi..."

Hiç adada yaşamamış olsam da, neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Kafeslenmiş olma hissi, gerçek benliğiniz olamama hissi.

"Peki ya sen?" Harrison'a sordum. "Ada hayatı seni de aynı şekilde etkiliyor mu?"

Küçük bir gülümsemeyi başarıyor, bakışları Piper'a odaklanmış ve şefkatle yumuşamış. "Hiç de değil. İngiltere Ana'ya dönmek güzeldi ama o yanımdayken kendimi kapalı hissetmiyorum."

"Hadi ama dostum," diyor James alaycı bir kahkahayla. "Kimse senin ne kadar mutlu olduğunu duymak istemiyor."

Bu konuda haklı. Beni yanlış anlamayın, Piper çok sevimli ve Harrison güçlü, sessiz, seksi bir tip ve onlar için mutluyum çünkü

Birbirlerine aşık oldukları çok açık. Ama bazen mutlu çiftlerin yanında olduğumda, bu bana muhtemelen hayatımda asla böyle bir şeye sahip olamayacağımı hatırlatıyor.

Harrison James'le alay eder. "Doğru, sanki şehre her gelişinde sağlıklı kadınların kalbini kırmıyormuşsun gibi."

James buna gözlerini deviriyor ama Piper yanımda kaskatı kesiliyor ve sanki bunu duymamam gerekiyormuş gibi Harrison'ı masanın altından tekmelemeye çalıştığını anlayabiliyorum. Yani James'in ne yaptığı umurumda değil, gerçi şehre gittiğinde kiminle görüştüğünü hiç düşünmemiştim. Sanırım adam birileriyle çıkıyor, sadece onları eve getirmiyor.

Koltuğumda kayıyorum ve içimdeki garip kıskançlığı gizlemek için gülümsüyorum, tam da garson kız çok ihtiyaç duyulan içeceklerle döndüğünde.

Hepimiz Piper ve Harrison'a iyi yolculuklar diliyoruz ve yemeğin geri kalanı güzelce akıp gidiyor. Cacio e pepe ve muhteşem burrata salatası arasında omuzlarımın düştüğünü, üzerimden bir yük kalktığını hissediyorum. Gerçekten arkadaşlarım varmış gibi hissediyorum ve bunun üzerinde durdukça içim daha da ısınıyor. Onlara açılmak, aptalca sorular sormak, rahatlamak ve gardımı biraz düşürmek istiyorum.

Ancak kendimi kontrol altında tutmayı başarıyorum ve Aperol Spritz'den daha fazlasını içmek istesem de kendimi bir taneyle sınırlıyorum.

Yemek bittiğinde Piper ve Harrison'la birlikte metroya kadar yürüdük (kim bilir neden son bir kez daha binmekte ısrarlıydı) ve vedalaştık. Bize yakında döneceklerini söylediler, ki bundan şüpheliyim ve eğer James ya da ben gerçek bir tatil istiyorsak onları Kanada'da ziyaret etmeliyiz, ama Eddie ve Monica gitmeye karar vermedikçe bundan da şüpheliyim.

Sonra onlar gitti ve Knightsbridge istasyonunun dışında sadece James ve ben kaldık. Daha önce kokusunu aldığım yağmur yakınlarda hissediliyor, esintide bir elektrik yükü var, değişimin sinyalini veriyor.

"Sanırım yağmur yağacak," diyorum ona.

"Bir bara girsek iyi olur," diyor sırtarak.

İç çektim. "Gerçekten eve dönmeliyim. Monica'ya erken yatacağıma söz verdim. Kahretsin, ona söz vermiştin."

"Evet, erken. Sabahın erken saatlerinde," diye düzeltiyor James, gözleri şehir ışıklarında parlıyor.

Gülüyorum. "Masaların üzerinde dans etmeyeceğim, unuttun mu?"

Tam da koca bir yağmur damlası burnumdan sekerken bana bir adım daha yaklaşıyor. "Ah, cezalandırılmak için obur olduğumu biliyordum, Laila."

"Ne demek istiyorsun?"

"Erken yatacağımı söylediğinde bana içki içmek için eşlik ettin."

"Hiçbir şeyi kabul etmedim," diyorum ona yağmur şiddetle yağmaya başlarken. Charles'ı arayıp arabanın bizi almaya gelmesini sağlamasına gerçekten ihtiyacım var.

"Hadi," diyor, sesi bir saniye öncesine göre daha alçak ve baştan çıkarıcı. "Gidip bir bira içelim."

Ona bakıyorum, gözleri üzerimde, ifadesi baştan çıkarıcı. Kahretsin, çok ısrarcı biri. "Gerçekten geri dönmeliyim. Ve sen de dönmelisin."

"Neden?" diye soruyor ve bunu yaparken takım elbisesinin ceketini çıkarıp beni yağmurdan korumak için üzerime tutuyor.

Tamam. Eğer bu en centilmen jest değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Bilerek beni bayıltmaya mı çalışıyor, yoksa gerçekten o mu?

"Biz," diye başlıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, "dostluk kurmamalıyız."

"Dostluk mu?" diye tekrarlıyor, enerjisi beni içine çekene ve neredeyse ona doğru bastırılana kadar bir adım daha yaklaşıyor. "Hangi yüzyıldansın sen?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diyorum, büyülenmiş gibi ona bakarken, kararlılığımın zayıflamaya başladığını hissediyorum.

"Birlikte yatmaya başlayacağımızdan mı endişeleniyorsun?" diyor, gözleri ıslık ıslık parlıyor ve hemen o garip duruma atlıyor.

Yüzümdeki ifadenin ne olduğundan emin değilim -muhtemelen şok ama o gülüyor. "Şaka yapıyorum, Laila. Bu kadar ciddi görünmene gerek yok. Sadece dostça bir içki, başka bir şey değil."

Bunu duymak beni rahatlattı ama yine de onun yanında kendime güvenemiyorum ve yağmur daha da şiddetlenirken bir seçim yapmam gerekiyor yoksa sıırıslık olacağız.

"Hadi," diyor, başıyla sokağın aşağısını işaret ederek. "Şurada sessiz ve rahat bir bar biliyorum. Şimdi Charles'ı arayacağım ve o gelene kadar orada bekleyebiliriz. Anlaştık mı?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Anlaştık."

OceanofPDF.com

Yedi

.....

LAILA

Tor ve Bjorn'a ellerimi uzatarak, "Hadi çocuklar, içeri girelim," diyorum. Normalde Tor, yapımı devam eden kardan adamını bırakma düşüncesiyle ağlardı ve Bjorn da muhtemelen beni protesto etmek için bacağıma tekme falan atardı ama üşüdüklerini ve yorulduklarını söyleyebilirim. Kar bütün gün aralıksız yağdı ve ilk başta içinde oynamak, iglolar ve kardan kaleler inşa etmek ve kartopu savaşı yapmak çok eğlenceli olsa da, hiç dinmedi. Hatta son bir saat içinde iki katına çıktı ve kirpiklerimde buz kristalleri oluştu.

Çocuklar yanıma geliyor, Tor elimi tutarken Bjorn karda Tazmanya Canavarı gibi yanımdan geçip evin ön merdivenlerine doğru ilerliyor, tam da Ella dışarı çıkarken.

"Sıcak çikolata yaptım," diye sesleniyor bize, ısınmak için ellerini kollarına sürüyor. "Tanrım, hiç durmayacak," diyor pullar yağarken beyaz gökyüzüne bakarak.

Bjorn kar tulumuyla merdivenleri yırtarak çıkıyor, annesinin yanından geçip evin içine koşuyor. Tor, Ella'yı görünce elimi bırakıyor ve ona doğru koşmaya çalışıyor, tombul yanaklarında kocaman bir gülümseme var ama hemen yüzünü yere yapıştırıyor. Onu kucağıma alıp Ella'nın yanına götürüyorum ve kazağı karla kaplanırken kucağına bırakıyorum.

"Tanrım, Tor, kardan adamı sen mi yaptın yoksa kardan adam mı seni yaptı anlayamıyorum," diyor şapkasındaki karı fırçalayarak.

Buna karşılık olarak kıkırdıyor ve içeri girdikten sonra Ella onu tekrar yere bırakıp kapıyı kapatıyor. "Biraz yardıma ihtiyacın olacak" diyor, çünkü çocukların kar kıyafetlerini çıkarmak söz konusu olduğunda biraz yardıma her zaman minnettarım.

Aceleyle koridora inip Bjorn'u kucaklıyor ve sonra onu tasmaından sürüklenen kayıp bir köpek yavrusu gibi bana geri getiriyor ve çocukları çabucak kıyafetlerden çıkarıyoruz, neyse ki kıyafetlerinin altı kuru.

"Sıcak çikolata!" Bjorn bağıyor, annesinin elinden kurtulup koridordan mutfağa doğru koşuyor, Tor da peşinden gidiyor.

"Hmmm," diyor alnındaki bir tutam saçı üfleyerek. "Bunu sürpriz olarak bırakmalıydım. İçeri girmeleri için rüşvet vermem gerekir diye düşünmüştüm."

"Ne olursa olsun," diyorum ona, atkımı açıp kendi montumu çıkarırken.

"Umarım Magnus herhangi bir sorunla karşılaşmaz," diyor kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi.

"Neyle?" Eşyalarımı asarak soruyorum.

"James, Ottar ve Einar'la birlikte Oslo'ya gitti. Babasıyla öğle yemeği yedi ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı."

"Ona mesaj atmayı denedin mi?"

"Mesaj attım, aradım," diyor ve sonra özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Onu tanıyorsam, telefonu muhtemelen dün gece şarj etmeyi unuttuğu için bitmiştir ve farkına bile varmamıştır. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Her neyse, ne diyebilirim ki, endişeli biriyim."

Çocukların mutfağı yakmadığından emin olmak için mutfağa doğru yürürken James'e mesaj atıp atmamam gerektiğini düşünüyorum. Sonra bir öfke nöbetinde numarasını sildiğimi hatırlıyorum. Muhtemelen artık başka bir numarası vardır.

Skaugum Malikânesi'ni yağcı varlığıyla şereflendireli birkaç gün oldu ve Magnus'la çok zaman geçirdiği için ondan uzak durma konusunda oldukça iyi olsam da (teknik olarak koruması olmasa da, Magnus arkadaş edinmeyi seviyor), kaçınılmaz olduğu zamanlar oluyor. Herkesin akşam yemeğinden sonra yatmadan önce bir iki kadeh içmek için kütüphanede toplanması yaygındır ve ilk gece kaçarak kurtulmuş olsam da, hiç ortaya çıkmazsam gerçekten garip görünmeye başlayacak,

Özellikle de daha önce saat gibi orada olduğumdan beri. Güzel bir viski günün sonunda hayat kurtarıcı oldu. Ayrıca, Leydi Jane ilk geceyi kaçırmamdan şüphelenmeye başlamıştı bile.

Bu yüzden kükreyen ateşin yanında oturmak, viskimi yudumlamak ve sohbeti dinliyormuş gibi yapmak zorunda kaldım, oysa tek düşünebildiğim James'in yanımda oturuyor olmasıydı. Ona bakmama bile gerek yok, sadece onu hissediyorum. Daha önce yanında taşıdığı o cinsel enerji her zamanki gibi güçlü ve düşünce düzenimi ciddi şekilde bozuyor. Karıştırıyor derken, tamamen raydan çıkararak ateşli bir patlamaya dönüştürüyor demek istiyorum.

Ateş başında geçirdiğimiz gecelerin yanı sıra (şimdiye kadar yalnız kalmadığımız için Tanrı'ya şükrediyorum, çünkü onun enerjisi ve rahat şömine titreşimleri kesinlikle *seks* çılgınlıkları atıyor), onu iki kez akşam yemeğinde görmek zorunda kaldım ve koridorlarda sürekli onunla karşılaşıyorum. Her gece yatarken onu duyabildiğim gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Kulağımda gürültü önleyici kulaklıklarım ve kulak zarımı patlatan bir kahverengi gürültü uygulaması var ve yemin ederim hala her küçük iç çekişini duyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, nasıl devam edip çalışmam gerektiğinden emin değilim, gerçekten değilim.

Mutfağa girdiğimde Sigrid'in çocuklara sıcak çikolata verdiğini görüyorum. Şekerin iyi bir fikir olduğundan emin değilim, özellikle de onlar bu kadar heyecanlıyken (kar ve soğuk onları bu kadar bastırmışken) ve bitirdiklerinde Ella bir hata yaptığını anlıyor.

Bjorn mutfak masasının etrafında tur atmaya başladığında, "Ah canım," diyor. "Bunun için üzgünüm," diye ekliyor bana, yüzünü buruşturarak.

"Buna alışkın olduğumu söylesem bana inanır mıydın?" Ona söyledim.

Ella gülüyor. "Onlarla aran çok iyi," diyor içtenlikle. Buz gibi bir kar tabakasıyla kaplı pencereye başını sallıyor. "Daha önce seni izliyordum. Benim yapamadığım bir şekilde onlarla gerçekten oynuyorsun. Bazen beynimin bu kısmına gerçekten erişemeyecek kadar sıkıcı ve katı olduğumu düşünüyorum, ama seninle çok kolay geliyor gibi görünüyor."

Onu dinlerken savunmaya geçmemek için kendimi zor tutuyorum. Ella bunu bir iltifat olarak söylüyor ve ben de kendime bunu bu şekilde algılamam gerektiğini hatırlatıyorum. Söylediği her şey, bir işverenden olmasa da daha önce duyduğum şeyler. Birlikte büyüdüğüm insanlar, yirmili yaşlarımda başındaki arkadaşlarım, bir avuç

Gerçek ben olmama izin verdiğim ilişkilerin hepsi insanların bana tuhaf ya da çocuksu olduğumu söylemesiyle sona erdi. Peluş oyuncaklara sahip olduğum için, hayvanlarla insanmış gibi konuştuğum için, rastgele şeylere takıntılı olduğum için aptal olduğumu söylüyorlardı. Hepsi de kendimi tamamen ezilmiş hissetmemle, içimde temelde yanlış bir şeyler olduğuna ve var olabileceğim gerçek bir güvenli yer olmadığına dair inancımı pekiştirmemle sona erdi.

"İçimdeki çocuğu ortaya çıkarıyorlar," diyorum ona.

Bjorn yumruklarını kot pantolonuna vurmaya ve yodeling sesi çıkarmaya başladığında, "İçimdeki yetişkini ortaya çıkarıyorlar," diye şaka yapıyor.

Her neyse, Ella yardım etmek için burada olduğuna göre artık onlarla ne yapacağımı biliyorum. İlk adım, Bjorn'un evin içinde çılgınca koşmasına ve istediğini yapmasına izin verirken, Tor'u bir sürü boyama kitabıyla oyun odasında tecrit etmek. Bir süre sonra, Bjorn yorulduğunda, kendini dışlanmış hissedecek ve gelip Tor'a katılacak ve herkes biraz huzur ve sessizlik bulabilecek.

"Tor'la biraz boyama yapacağız," diyorum Bjorn'a, Tor'un elini tutarak. "Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır!" Bjorn bir ölüm perisi gibi çığlık atarak güler ve kaçır. Ella gözlerini devirir. "Onu yakaladım."

"İyi şanslar," diye sesleniyorum arkasından, o da onun peşinden uzaklaşırken.

"Hey, Tor," diyorum, beyaz-sarı kafasına bakarak. "Boyamak ister misin?"

"Evet," diyor Tor, başıyla onaylayarak.

Onu yolun karşısındaki oyun odasına götürüyorum, burası her çocuğun rüyası ve açıkçası benim de tüm evdeki en sevdiğim yer. Çok sayıda oyuncak, bir kuyruklu piyano, bolca doldurulmuş hayvan ve uzun bir kitaplık var. Büyük mor peluş bir sandalye ve şu anda karla kaplı geniş ön bahçeye bakan büyük bir pencere var.

Çocukken oynayabileceğim küçük bir odam vardı ama sorun şuydu ki ben hep yalnız bırakıldım. Annem yalvarsam bile benimle hiç ama hiç oynamazdı ve babam da ben yokmuşum gibi davranırdı. Onlar öldüğünde bebekleri ve benzerlerini bıraktım, aniden büyümek ve yetişkin moduna geçmek zorunda kaldım, bu yüzden erkeklerin oynayacak bir odası ve

oynayacak insanları olduğunu görmek

oynamak... bana hizada olduğumu hissettiriyor, işin zor geldiği günlerde hatırlamam gereken bir şey.

Tor'a "Hadi şatoya girelim," diyorum, mini masalarından renkli kalemleri ve kitapları alıp köşedeki kuleye benzeyen uzun, yuvarlak çadıra getiriyorum. Köşeye sürünüyorum, sonra Tor'a yer açıyorum, kalemleri ve kitapları önümüze yayıyorum.

Sonra, sonraki otuz dakika boyunca ikimiz de gönlümüzce boyadık. Ben bir ahtapotu yeşil ve mor tonlarında, eflatun vurgularla boyadım, Tor ise ortalığı karıştırdı ama bu sanatsal bir karışıklık ve ona çerçevelenmeye değer olduğunu söyledim.

Ella Bjorn'la birlikte geliyor, onu bırakıyor ve biraz çalışacağını söylüyor ama Bjorn artık kalemle boyama yapmak istemiyor; kilden kardan adam yapmak istiyor, ben de odayı bunun için hazırlamaya başlıyorum. Ortalık biraz dağılıyor ama ben çocukların istedikleri kadar dağınık olmalarına izin verilmesi gerektiğine inanıyorum. Büyüdüklerinde bundan kurtulamayacaklar.

Kilden heykeller yapmak için yerleştikten kısa bir süre sonra, ön kapının açıldığını, botların tepindiğini ve Magnus'un kar fırtınasına drittsekk ya da "bok çuvalı" diyerek küfreden gür sesini duyuyorum.

"Uh-oh! Kötü sözler," diyor Bjorn sırtarak, sonra sanatını bırakıp babasını görmek için odadan dışarı koşuyor, Tor da peşinden.

Ella'nın aşağıya indiğini, Magnus ve James'in ceketlerindeki kar yığınlarını fırçaladıklarını görmek için tam zamanında peşlerinden gidiyorum.

"Ne oldu?" Ella soruyor. "Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım."

"Yolda telefon kesildi, yollar berbattı ve araba tepenin dibinde mahsur kaldı," diyor Magnus, karlar etrafa uçuşsun diye dağınık saçlarını sallayarak. "Ottar ve Einar kazmak için kürekleri kaptılar. Size söylüyorum, hiç bu kadar sert yağdığını görmemiştim."

"Ben de bir kürek alsam iyi olacak," der James ve kapıya yönelir ama Magnus uzanıp onu durdurur.

"Sakin ol," diyor Magnus. "Olduğun yerde kal. Bunu onlar halledecek. Her iki PPO'nun da bellerini kırmasına izin vermeyeceğim."

James kuru bir sesle, "Ben kar küreme işine yıpratıcı bir iş demezdim," diyor. "İskoçya'da kar var, biliyorsun."

"Bu takım elbiseyle mi?" Magnus onu bir aşağı bir yukarı süzerek soruyor. Sonra bana bakıyor ve ellerimdeki yapışkan ve kurumuş kili fark ediyor. "Sen kal. Laila'nın çocukları eğlendirmesine yardım et."

Oh hayır. Lütfen hayır.

"Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyor," diyor James.

"Çünkü ben iyiyim," diyorum ona. Tor, Magnus'a onu kucağına almasını işaret ediyor, o da kucağına alıyor, onu sıkıyor ve gıdıklıyor, bu da Tor'u güldürüyor, bu arada Bjorn eriyen karları paltolardan topluyor ve James'e fırlatmaya başlıyor, böylece karlar elbisesine sığıyor.

"Bjornsy!" Magnus gürlüyor, Bjorn kıkırdıyor ve kaçıyor. "Yemin ederim, o çocuk geçmiş yaşamımda haksızlık ettiğim biri."

"Her neyse," diyorum, kravatındaki karı fırçalayan James'i işaret ederek, "takım elbisesinin de benim işimi kaldırabileceğini sanmıyorum."

Bu James'in kaşlarını çatmasına neden oluyor ve ben de ona sırtıtıyorum.

Ella merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bir kahkaha attı. "Tamam, pekala,

Magnus, James"-mutfığa doğru başını sallıyor-"Sigrid çocuklar için biraz sıcak çikolata yaptı, eğer ona iyi davranırsanız size de biraz yapabilir."

Magnus Tor'u tekrar yere yatırıyor. Oğlunun elini tutuyorum ve Magnus ile James mutfığa doğru ilerlerken sessizce gülüyorum, Bjorn ve Tor'un daha önce sıcak çikolata almaya gitmelerinden pek de farklı değil.

"Tamam, Bjorn," diyorum ona. "Katılmak istersen Tor ve ben kilden bir hayvanat bahçesi yapacağız. En korkunç hayvan için yarışacağız."

"Korkunç değil!" Tor gözyaşlarına boğulmak

üzereyken bağırıyor. "Tamam," diyorum ona.

"En sevimli hayvan."

Bjorn dişlerini göstererek, "*Ben* en korkunç hayvanım," diye bağırıyor ve oyun odasına koşuyor. En azından oyunda.

Tekrar yerleşiyoruz ve yaratım dünyasında kayboluyoruz. Bjorn heykel yapmaya oldukça yatkın, yaratıkların detayları üzerinde çalışırken aşırı odaklanıyor (ve evet, *yaratık*, çünkü yarattığı her neyse hayvanat bahçesi hayvanı değil). Sonunda sakinleştiğini ve bir şeylerin içinde kaybolduğunu görmek güzel. Beni de daha sakin hissettiriyor.

"Bu olur mu?" diyor İskoç bir brogue.

Omzumun üzerinden baktığımda James'in kapıda beyaz bir tişört ve koyu renk bir kot pantolon giymiş olduğunu görüyorum ve neredeyse iki kez bakıyorum. Onu daha önce takım elbise dışında görüp görmediğimi bilmiyorum; ya öyle ya da... çıplak. Aslında çıplak da olabilirdi, kotun kalçalarına oturuşunu, tişörtün ince kumaşının üzerine yapışmasını, pazularını ve kaslı ön kollarını göstermesini düşününce. Tanrım, o kollara bayılıyorum.

Umarım salyalarım akılmıyordur.

"Başka kıyafetlerin mi var?" Haykırıyorum. "Hiçbir fikrim yoktu."

Bana kuru bir bakış attı. "Çok komik. Evet, ortaya çıktı. Söylentilere göre en korkunç hayvan yarışması yapıyormuşsunuz ve ben de katılmak istiyorum."

Hmmm. Bunu neden yapıyor?

"Evet, gel oyna," diyor Tor, kil bloğunu sallayarak ve Norveççe konuşarak.

"Ne dedi o?" James bana sordu.

"Yalan söyleyip arkanı dönüp gitmen gerektiğini söylemeliyim ama ne yazık ki gelip oynamanı istiyor." Bu arada Bjorn kanatlı canavarına o kadar dalmıştı ki James'i tanımak için başını kaldırıp bakmadı bile.

James kapı aralığında tereddüt ediyor gibi görünüyor, sanki dönüp gitmeli mi diye tartışıyor. Bakışlarında bir korku ya da endişe parıltısı gördüğüme yemin edebilirim, sanki gerçekten beni kızdırabileceğinden endişe ediyor gibi.

Sonra o bakış, bir şey kazanmış gibi çok iyi bildiğim sırtışa dönüşüyor ve odaya giriyor.

İçimi çekiyorum ve yer açmak için yere doğru ilerliyorum. "Bir şey mi kanıtlamaya çalışıyorsun? Sanki istersen aşağı inip kirlenebilirmişsin gibi?"

Ne söylediğimi çok geç fark ettim.

Sırtışı genişliyor ve bana göz kırpmıyor. "Oh, yapabileceğimi biliyorsun, aşkım." Gözlerim kısılıyor. "Bana öyle deme," diye fısıldıyorum sertçe.

Teslim olmak için avucunu kaldırıyor, sonra çocuklara bakıyor. "Evet, peki burada ne işimiz var? Lanet olsun, Bjorn, bu ürkütücü görünümlü bir mogwai."

Bjorn sonunda başını kaldırıp bakıyor, dili konsantrasyonla ağzının kenarından dışarı çıkıyor ve başını sallıyor, sonra da şimdi mogwai'nin

kanatları değil kulakları olduğunu görebildiğim şeyi yontmaya geri dönüyor.

"Bunun bir mogwai olduğunu nasıl anladın?" James'e sessizce söylüyorum. "Gösterileri yayınlıyorum, biliyorsun," diyor alaycı bir şekilde. "Buna sahip olmak deniyor

Kesinti zamanı. *Gremlinler: Secrets of the Mogwai* çok eğlenceli." "Çizgi film mi?"

Omuz silkiyor ve elini bir kase suya daldırıp bir parça kilin üzerine serpiyor. "Tabii, neden olmasın?"

Komik olan şu ki, ben de çizgi filmleri seviyorum. Daha çok anime ama çocuklara yönelik bir şey izlemenin çok rahatlatıcı bir yanı var. Bırakın itiraf etmeyi, onun da sevmesine şaşırdım.

"Peki en sevdiğin çizgi filmler hangileri?" Kili sıkmaya başlamasını izleyerek soruyorum. Tanrım, bu bana eskiden kalçalarımı sıkma şeklini hatırlatıyor, bana gerçekten sahip olduğunda neredeyse morarma noktasına kadar.

Vay canına, uygunsuz. Başka tarafa bak, kızım.

Tekrar kendi kilime bakıyorum ve tırnaklarımı kile geçirmiş olduğumu görüyorum. Neyse ki James fark etmemiş gibi görünüyor, "Şu anda Baymax'ın tadını çıkarıyorum. Bilirsiniz, şu büyük kabarık robot."

"Baymax!" Tor kil kaplı yumruklarını heyecanla havaya kaldırarak bağılıyor. "Baymax'in farkındayız," diyorum ona.

"Eminim dadı olarak pek çok çocuk filmi ve benzerini defalarca izlemiştir, değil mi?" Bana bakıyor ve ben de bakışlarına karşılık verme hatasını yapıyorum. Bakışları çarpıcı, öyle ki bir an için başımı döndürüyor. Gözleri, kirli, erkeksi çenesi ve odunsu kolonyasının kokusuyla bana bu kadar yakın olmamalıydı. Onun için doğru mesafe odanın diğer ucunda olmalıydı. Hayır, evin diğer ucunda. Yolun sonunda. Bir kar setinin içine gömülmüş.

"İşin avantajları," diye itiraf ediyorum, dikkatim kilime geri dönüyor. Aslında bir at yapma niyetim vardı ama şimdi bir triceratops'a benzemeye başladı. Sorun değil, dönebilirim.

"Bir gün çocuğun olacağını düşünüyor musun?" diye soruyor ve bu beni o kadar şaşırtıyor ki kili düşürüp kotumu lekeliyorum.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, el yordamıyla alıyorum. "Ben mi?"

"Evet," diyor kaşlarını çatarak. "Çok doğalsın. Bu uygunsuz bir soru mu?"

"Belki..." Yani, o sorarken öyle.

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor ve kiliyle çalışmaya geri dönüyor.

"Anladım. Beni ilgilendirmez."

Bjorn aniden kalkıp mogwai'sini bırakarak şato çadırındaki boyama kitaplarının yanına gidene kadar birkaç dakika sessiz kaldık.

"İşin bitti mi?"

"Evet!" diye

bağırıyor.

"Emin misin?" Sadece yarım kalmış gibi görünüyor ama Bjorn'un sonunda sıkıldığında bir şeyleri terk etmesi yeni bir şey değil. "Çünkü yarışmaya bu haliyle katılmam gerekecek."

Bir şeyler mırıldanıyor ve düzensiz bir şekilde boyamaya başlıyor.

"O zaman pes ediyorum," diyor James, elindeki kil yığınının yere bırakıp eliyle işaret ederek. "Yani, bunun bir ayı olması gerekiyordu ve bu sadece gözleri olan bir leke."

"Baymax!" Tor neşeyle blobu işaret ediyor.

Bir süre daha kilimiz üzerinde çalışıyoruz, Bjorn artık kaleden renklendirirken sohbet modunda, bize bir ejderha, Baymax ve bir tür kurbağa hakkında bir hikaye anlatıyor - bilmiyorum, hikayesi biraz raydan çıktı.

"Rahatsız ettiysem özür dilerim," diyor James alçak bir sesle, bir an için eğiliyor, böylece çam ve amber kokusunu bir kez daha alıyorum.

Başımı salladım. "Sorun değil. Ağır bir konu falan değil. Ben sadece..." Düşünceli bir an için dudağımı ısırıyorum. "Aslında çocuk istemiyorum. Bu garip mi? Çocukların etrafında olmayı ve dadılık yapmayı sevdiğimi düşünürsek garip olduğunu hissediyorum ama... hayır. Onları kendim için istemiyorum. Hiç istemedim."

"Bu garip değil," diye beni temin ediyor. "Bu dürüstçe. Kendini tanıdığın anlamına gelir."

Umarım bu konuda haklıdır. Bazen kendimi hiç tanıımıyormuşum gibi geliyor.

Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Peki ya sen? Çocuk istiyor musun?"

Parmağını kilin içine sokarak bir an için bunu düşünüyor. "Biliyor musunuz? Bu konu hakkında çok düşünmedim. Belki bir gün doğru insanla karşılaştığımda değişir. Belki de değişmez. Ama sanırım derinlerde bir yerde

cevabımın hayır olduğunu biliyorum." Bana çocuksu görünmesine neden olan, kırılgnalık sınırında bir gülümseme veriyor. "Yaşadığım çocukluktan sonra beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil," diyorum elimi koluna koyarak. Teni o kadar yumuşak ve sıcak, kasları o kadar güçlü ki ne yaptığımı anlamam bir anımı alıyor.

Elimi çekip boğazımı temizliyorum. "Pekâlâ çocuklar, akşam yemeği için sizi temizlemem gerektiğini biliyorum, o yüzden yarışmamızı şimdi yapmaya ne dersiniz? Sanatınız için küçük bir sahne yapacağım, böylece aileniz daha sonra görebilir."

James'in gözlerinin üzerimde yandığını hissedebiliyorum ama odanın içinde koşturup bir yığın kitap ve geçici bir sahne görevi görecek bir Scrabble tahtası toplarken onlarla karşılaşmıyorum. Sonra onların eserlerini alıp gururla üzerine yerleştiriyorum.

"Kim kazandı?" Bjorn yanlarına gelip eserlere bakarak soruyor.

"En korkunç yarattığı sen kazandın," dedim ona. "Ve Tor da en sevimli yarattığı kazandı."

Bjorn James'i işaret ediyor. "Peki o ne kazandı?"

Bjorn yine Norveççe konuştuğu için James şaşkın görünüyor.

Onlara İngilizce olarak "James çabasımdan dolayı A aldı," diyorum.

"Oh, tıpkı ortaokuldaki gibi," diye homurdanıyor James nefesinin altından.

Dördümüz de oyun odasını hızlıca toparladık, sonra çocukları temizlemeleri için odalarına götürdüm. James'le bu şekilde, araya fazla gerilim girmeden birlikte olmanın verdiği sessiz bir rahatlık vardı. Ama kendimi onunla böyle durumlarda ne kadar çok bulursam, ondan o kadar çok hoşlanmaya başlayacağım.

Ve bu kesinlikle gerçekleşemez.

Sekiz

.....

LAILA

GÜNEŞ IŞIĞI RÜYALARIMI AYDINLATIYOR.

Yatağıma uzanıp, güneşin bu sabah yatak odasını nasıl da yarararak geçtiğini takdir ediyorum. Güneş ufka daha da yaklaşarak yoluna devam etmeden önce sadece kısa bir süre sürüyor, ancak neredeyse bir haftalık kardan sonra güneş iyi hissettiriyor, özellikle de limandan yansıyan güneşle her zaman çok daha güzel görünen Oslo'ya gideceğim için.

Bütün gün izinliyim ve büyükannemi göreceğim. Steen & Strøm adlı mağazaya uğrayıp en sevdiği böğürtlenli kekten (hala çok seviyor) var mı diye bakacağım, belki kendim için biraz alışveriş yaparım, sonra da ona giderim. Daha sonra bir şarap barında bir şeyler atıştırıp kalbim ısınana kadar içeceğim ve sonra eve döneceğim.

Sessiz bir memnuniyetle iç çekip gözlerimi kapatıyorum. Birden James'in yatak başlığı duvara çarpıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burnumdan derin, titrek bir nefes alıyorum, sakinleşmek için kendimi zorluyorum, memnuniyetim kesintiye uğruyor.

Başlık tekrar çalıyor. Ne halt ediyor bu?

Şimdi kendimi nefesimi tutup dinlerken buluyorum. Sabahki huzur hissi yok oldu.

Bekle... bekle bir dakika...

Sanki daha iyi duymama yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kapatıyorum.

Bir inilti.

Lanet bir *inilti* duyuyorum.

Ve herhangi bir inleme değil. Tanıdık, alçak, şehvet dolu bir inleme.

Aman Tanrım. Yanında biri mi var? Dün gece buraya bir kadın mı getirdi?

Sanki kıskanıyormuşum gibi kalbim sıkışıyor ve düşünmeye çalışıyorum, beynim dün gecenin dosyaları arasında geziniyor. Hayır. Yapamazdı. O da benim gibi içeride kaldı.

Ama ben bunlarla oyalanırken, o yanımdaki yatak odasında inlemeye devam ediyor. Ve orada başka kimsesi olmadığını fark etmeye başlıyorum.

Tek başına.

Keyfine

bakıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum, hissetmemem gereken her türlü şeyi hissediyorum. Birincisi, James'i yapmamam gereken bir şey yaparken yakalıyorum, yani evet, kendimi biraz yaramaz hissediyorum. İkincisi, sesler beni geçmişe götürüyor. Eskiden ona böyle hissettirdiğim zamanlara. O her zaman çok sesli ve önyükleme yapmak için kirli bir konuşmacı olmuştur ve bazen ona yaptığım şeyden ne kadar zevk aldığını bana bildirme şeklini özlediğimi söylemeliyim.

Üçüncüsü, James'in şu anda onu duyduğumdan haberi yok, bu yüzden bu benim için oldukça utanç verici bir bilgi olabilir.

Ama hayır.

Tabii ki şu anda onu duyabildiğimi biliyor.

Vücudum tepki veriyor, bacaklarımın arasında sıcaklık birikiyor, boğazımda bir sıkışma oluyor. Bunu bilerek yaptığını, onu duyabildiğimi, beni nasıl etkilediğini bildiği için ani bir heyecan hissediyorum. Bu sıcak,

kirli ve yanlı bir şey ve elimi tişörtümde, bacaklarımda gezdirmekten kendimi alamıyorum.

hafifçe ayrılıyor.

Her gece duvarın arkasından bana *iyi geceler* diye fısıldıyor - bu onun günaydın deme şekli mi? Ağzından çıkan her hararetli sesi duyabileceğimi biliyor, muhtemelen beni uyandırmayı umuyor.

Piç kurusu. Kendime dokunmaya ve onunla oynamaya bu kadar yakın olduğumu düşününce, meme uçlarım geceliğime çoktan yapışmıştı,

vücut ısı ile kızarmış hissediyor.

Olabildiğince sessizce yataktan kalkıyorum, sessizce öfkeleniyorum ve bu oyunu oynamanın tek yolunun onu hiç duymamış gibi davranmak olduğunu biliyorum.

Duşa girdim ve onun saçma sapan girişimini unutmaya çalıştım... hatta neyi? Beni tahrik etmek mi? Neyi kaçırdığımı hatırlatmak mı? Sanki bilmiyormuşum gibi. Tek yapmam gereken onunla bir kez yatmaktı ve sonra gidiciydim, ona tamamen bağımlıyım.

Bir erkekle yatıp duygularının onu terk etmesine izin veren ve hemen daha fazlasını isteyen saplantılı bir kadın gibi konuştuğumu biliyorum. James'in de bir noktada benim hakkımda böyle düşündüğünü biliyorum. Ama bu benim doğamda yok.

Fairfax'ler için çalışmadan önce, Avrupa'daki birçok aristokrat ve kraliyete yakın aile için çocuk bakıcılığı ve dadılık yapıyordum. O zamanlar görevlerim çok tipikti ve özel bir etkinlik olmadığı sürece akşamları ve hafta sonları hep izinliydim. Biriyle çıkmak için dünya kadar zamanım vardı ama çıkmadım. Hiç çıkmadım demiyorum. Çıktım. Sadece nadiren bir yere varıyorlardı. Şansım varsa tek gecelik bir ilişkiyle bitiyordu ama yatakta en iyi olan erkekler bile ertesi gün aramaya değmiyordu. Hayatıma girmesine izin vermek istediğim kimse yoktu. Kalbimi açmak istediğim kimse yoktu. İnsanların gerçek niyetlerinden asla emin olamadığım için arkadaşlıklar bile benim için zordu. Daha önce başınız yandığında insanlara bir bütün olarak güvenmemeyi öğreniyorsunuz.

Sonra Eddie ve Monica için bir iş buldum ve işler değişti. Birdenbire sahip olduğum özgürlük gitmişti. Londra'da tek başına gezip tozan bir hiçken, tüm ülkede, hatta belki de tüm dünyada en çok sevilen ve fotoğrafı çekilen bebeğin dadısı olmuştum. Birdenbire herkes kim olduğumu biliyordu. Ailemin ben sekiz yaşındayken nasıl öldüğünden, büyükannemin beni Todalen'de nasıl tek başına büyüttüğüne ve kiminle çıkmadığıma kadar benimle ilgili her ayrıntıyı biliyorlardı.

Bu beni içine kapanık biri haline getirdi ve zaten antisosyal biriydim. İzin günümde bile dışarı çıkmak istemiyordum çünkü fotoğrafımın çekileceğini biliyordum. (Biliyorum, neden bir dadı ile uğraşsınlar ki? Ama konu kraliyet ailesiyle ilgili bir şey olduğunda İngiliz medyası kafayı yiyor). Yapabildiğim her zaman sarayda kaldım ve tek gerçek arkadaşım

Monica, ama bu bile patron-çalışan ilişkisi nedeniyle her zaman istikrarsızdı.

Ve işte... James vardı.

Onu Fairfax'lerde ilk gördüğüm anda, uzun boyu, çarpıcı kara kaşları, harika saçları, esprili gözleri, i gıcıklayıcı İskoç aksanı, iri elleri ve hınzır gülümsemesiyle başımın belada olduğunu anlamıştım.

Ve sonra bana sırttı.

Kısa sürdü, yüzü hızla nötr hale döndü. Ama o sırtış beni benden aldı. Birbirimizle doğru düzgün tanışmamız için bir hafta daha geçmesi gerekti ama o zaman bile kafamın bir köşesinde bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordum.

Ondan sonra, James beni kendisi ve şehirdeki eski arkadaşları Harrison ve Piper ile birlikte akşam yemeğine davet edene kadar ikimiz birbirimizin etrafında dolaştık. Aramızda fiziksel bir şey olmadı ama yakınlaştık. Çok yakınlaştık.

Sadece şehvet de değildi. Bazen benimle gerçekten ilgileniyor gibiydi. onemsiyor gibiydi. Bu onun cazibesinin bir parçasıydı. Büyükannemi çok sorardı, belki de bir yanımın memleketimi ve beni büyüten kadını özlediğini biliyordu.

Ama bir süre sonra cinsel gerilimi görmezden gelmek imkânsız hale geldi. Keskin bir sonbahar gecesi, sabahın nde, gerginlik ipi koptu.

Sonra bir baktım, Prens Eddie'nin koruması tarafından fena kazıklanıyorum. Ondan sonra tek düşünebildiğim buydu. Sadece kimyamızın tutuşması değil, aynı zamanda onda bir tür teselli buldum, sanki o beni anlıyordu ve ben de onu sadece bedenlerimiz aracılığıyla anlıyordum.

Ya da en azından ben öyle sanıyordum. James'le ilgili olan şey, Prens Eddie'nin PPO'su olmasının onu dışarı çıkmaktan ve hayatını yaşamaktan asla alıkoymamasıydı. Aslında, bu konuda biraz n vardı. Ama ben? şehvet gözümü kr etmişti ve çok ama çok yalnızdım.

Sonunda aniden ayrıldığında ve ben yokmuşum gibi davranmaya başladığında kendimi savunmasız hissettim. Bir kez şehvete kapıldım. Eğeri gerçekten aşık olursam Tanrı yardımcım olsun.

Duşta ekstra uzun bir süre kalıyorum -sanki James'in maharetli ellerinin vücudumda olduğu gerçeğini temizleyebilecekmişim gibi- sonra gün için hazırlanmaya başlıyorum. Beni sıcak tutan ve paltomun altına güzelce oturan ince kırmızı bir kazak (aynı zamanda göğüslerimi kocaman gösteriyor) ve kalın kabarık çoraplarla yüksek belli skinny jeanler giyiyorum. Saçlarımı düz fönlüyorum, bir ara daha fazla röfle yaptırmayı aklıma not ediyorum, ardından hızlıca bir kat makyaj yapıyorum. Buradayken saçlarımı arkaya atmaya ve makyaj yapmamaya o kadar alışmışım ki ruj sürdüğümde kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum.

Çantamı aldım ve koridora çıktım. Neredeyse James'le çarpışıyordum.

"Hey," diyor bana, gözleri muzip bir çekikliğe bürünüyor. "Nasıl uyudun?"

Ona bir santim bile vermeyin.

"Gayet iyi," diyorum ona, yanından geçip gitmeden önce hızlıca gülümsüyorum. Ben ön kapının yanındaki ayakkabılığa doğru ilerlerken o da peşimden geliyor. "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Bankta oturuyorum, botlarımı alırken ona bakıyorum. "Bugün izin günüm." Takım elbisesine bakıyorum. "Senin de izin günün değıl mi?"

Takım elbisesine bakıyor. "Eski alışkanlıklar zor ölür."

"Kesinlikle öyle." İyi ki Magnus'un ona aldığı yeni takım elbisesi değıl, çünkü o pantolon oldukça dar ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor. Kasıklarına bakmaktan kendinizi alamıyorsunuz ve ben de onun ne kadar donanımlı olduğunu bildiğim için, bu ekstra bir alay konusu oluyor.

Yine, muhtemelen bilerek yapıldı.

"Büyükanmeni ziyarete mi gidiyorsun?"

Botlarımı giyiyorum. "Evet."

"Ben de gelebilir miyim?"

Duraklıyorum, gözlerim açılıyor. "Neden? Büyükanmeni görmek için mi?" "Elbette, neden olmasın?"

Ciddi mi? "Neden olmasın?" Tekrar ediyorum. "Seni orada istemediğim için mi?" Ona karşı bu kadar açık sözlü olmak istemezdim ama elimde değıl.

"Oh," diyor.

Kahretsin. Şimdi kötü hissediyorum.

"Bak," diyorum botlarımın fermuarını çekip ayağa kalkarken. "Büyükanne min yeni insanlarla tanışması iyi bir fikir değil. Çok bunaltıcı. Muhtemelen seni rahmetli kocası sanacak. Bazen beni annem sanıyor ve... bu da göğsüne bir tekme yemiş gibi hissettiriyor."

"Tamamen anlaşılabilir," diyor. "Bir şey söylediğimi unutun. Kötü bir niyetim yoktu."

Yürümek için dönüyor ve bu adamın beni nasıl ikiye böldüğünden nefret ediyorum, bir an duyabileceğim kadar yüksek sesle kendini tatmin ettiği için ona kızıyorum, sonra da kibar olmaya çalışıyor gibi görüldüğü için suçluluk duyuyorum.

"Bekle," diye sesleniyorum arkasından, askıdan ceketimi alıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Neden benimle gelmiyorsun? Bilirsin, şehir merkezine. Olaf beni götürür.

Sizi de seve seve bırakır. Daha sonra buluşabiliriz."

James temkinli bir ifadeyle bana bakıyor. "Bundan emin misin? Kimsenin ayağına basmak istemem."

Paltomun fermuarını çekerken ona "Eminim," diyorum. Düşünüyorum.

Sonra bana sırtıyor ve ne kadar muhteşem olduğunu görünce biraz nefesim kesilmiyorsa lanet olsun. Uzun yün ceketini kapıp botlarını giyerek yanıma geliyor ve verandaya çıkıyoruz.

Her zaman dakik olan Olaf çoktan arabaya binmiş, motoru çalıştırmıştır.

"Kahvaltı yaptın mı?" Merdivenlerden inip gün ışığına çıkarken James bana soruyor, kar o kadar parlak ki çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarmak zorunda kalıyorum.

Başımı sallayıp onları giyiyorum. "Hayır. Genelde büyükanne min için pasta alırım, o yüzden kendimi ona saklıyorum."

Kapıya uzanıyorum ama James hızlı davranıp benim için açıyor. "Önden buyurun," diyor.

Ona hızlıca gülümsüyorum, herhangi bir centilmenliğe aldanmamaya çalışıyorum ve içeri giriyorum. Hayatı boyunca kraliyet ailesi için çalışmış, süper yaşlı bir adam olan Olaf'a merhaba diyorum. Eskiden kralın uşağıymış ama şimdi

ihtiyacı olan herkes için şoförlük yapıyor. Çok iyi duymuyor ama iyi araba kullanıyor ve her zaman kendi kendine mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

James'in onunla birlikte ön koltuğa oturmasını bekliyorum ama o hemen yanımdaki arka koltuğa kayıyor. Bu sadece siyah bir VW, bu yüzden arkada çok fazla yer yok, özellikle de benim uzun boylu ve oldukça iri kemikli olduğumu, geniş kalçalarım ve büyük bir kırım olduğunu ve onun daha da uzun ve daha da büyük kemikli olduğunu düşündüğünüzde. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor.

Araba uzaklaşırken yüzümü başka yöne çevirip dikkatimi cama veriyorum. Onun kokusunun iliklerime kadar işlemesinden, bacaklarımın arasındaki ateşi bu kadar kolay tutuşturmasından nefret ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve zihnim otomatik olarak bu sabahki sesleri, o alçak, zengin zevk iniltisini çalmaya başlıyor.

Gözlerim tekrar açıldı. Hayır, hayır. Bunu düşünemem. Ve şimdi burası çok sıcak.

Paltomun fermuarını açıyorum ve James'e dokunmadan dev kabarık şeyi üzerimden çıkarmaya çalışıyorum ama bu imkansız.

"Özür dilerim," diyorum ona defalarca dirsek atarken, belki iyi bir önlem için birkaç yumruk daha atarak, o uçlarından tutup beni çekip çıkarana kadar paltomun içinde sıkışıp kaldım.

"Teşekkürler," diyorum ona, saçlarımı düzeltmeye çalışarak, güneş gözlüklerimi başımın tepesine doğru iterek. Paltoyu bir bariyer gibi aramıza sıkıştırıyorum.

Sonunda başımı çevirip ona doğru bakmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerini üzerimde hissediyorum.

Sadece göğsüme bakıyordu. Dediğim gibi, bu kazak son derece gurur verici (kıvrımlarımın vurgulanmaya ihtiyacı olduğundan değil, çünkü bol miktarda var). Ve bakışları için de özür dilemiyor. Gözleri benimkilere kayıyor, ağzının köşesi kalkıyor. "Saçların gerçekten güzel görünüyor."

Ellerimi üzerinde gezdiriyorum, bir an için alaycı davrandığını düşünüyorum. "Teşekkürler," diyorum ona. "Pazar günlerini kendime çeki düzen vermek için bahane olarak kullanıyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, ateşi gittikçe yükseliyor. "İyi iş çıkarmışsın. Bu kazak sana çok *yakışmış*."

Gözlerimi ona diktim. "Eğer bunu bir kelime oyununa dönüştürürsen, arabadan atılırsın."

Sırıttıyor ve başka tarafa bakıyor.

Sonra ben de kendimi gülümserken buluyorum.

Hiç iyi değil. Geçen sefer de böyle başlamıştı. Beni tam olarak böyle etkilemişti. O gülümseme, o yanan gözler ve her an fırlatılmaya hazır imalarla dolu bir roket.

Oslo'ya giden yolun olması gerekenden çok daha uzun olduğunu söylemek yeterli. Ve daha sıcak. Ve arabada hiç hava yokmuş gibi hissediyorum. Olaf ikimizi de Steen & Strøm'un dışında bıraktığında, kendi cinsel hayal kırıklığının hapishanesinden serbest bırakılmış gibi hissediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" James, onu dışarıda bırakmaya tamamen hazır bir şekilde mağazaya girerken beni takip ederek soruyor.

"Büyükanne kafen bir kek alacağım," diyorum ona, müşteriler mağazaya girip çıkarken yoldan çekilerek. "Sonra da belki onu görmeden önce biraz alışveriş yaparım."

Gözlerinde hevesli, neredeyse umutlu bir bakış var. Yavru köpek izlenimi. Ama onu bunun için davet etmeyeceğim. Bu, haftanın tek günü ve sadece bana ait. Kişisel bakım adına, James'in beni takip etmesine izin veremem.

Bir şey söylememe bile gerek kalmıyor çünkü o umutlu bakış hemen kayboluyor. "Peki Olaf bizi ne zaman alacak?"

"Olaf'a mesaj atıp hazır olduğumuzu haber veririm. Genelde akşam yemeğinden sonra giderim, yani..." Duraksıyorum, pişman olacağımı bildiğim için bir an dudaklarımı birbirine sürtüyorum. "İşim bittiğinde bir şeyler yemek istersen, küçük, güzel bir şarap barı biliyorum."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır. "Gerçekten mi? Bu hoşuma giderdi." Bana doğru yürüyor ve ne yapmak üzere olduğundan emin olamadığım için donup kalıyorum.

Elini uzattı.

Bir süre ona baktım.

Yüzüne baktım.

Onun yakışıklılığından etkileniyorum. Ve elimi onun elinin içine koydum.

Memnuniyetle gülümsüyor ve onu sıkıyor. "Aslında ben sadece cep telefonunu istiyordum. Numaramı eklemek istedim."

Kahretsin.

Yanaklarım hemen yanıyor ve elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama ben geri çekemedim birkaç saniye daha tutuyor. Yere bakıyorum ve çantamda telefonumu aramakla meşgul oluyorum, tenim yanıyor.

Sonunda şifremi giriyorum ve gözlerini kaçırarak telefonumu ona veriyorum. Yine de, o kedinin kanaryayı kaptığı gülümsemeye sahip olduğunu söyleyebilirim ve şu anda çok kızarmış bir kanaryayım.

Telefonu alıyor ve iletişim bilgilerini giriyor. "Biraz aptalca geliyor, değil mi?" diyor yazarken. "Neredeyse aynı odada uyuduğumuzu düşünürsek."

Yutkunuyorum, alev alev yanan yanaklarımı sakinleştirmeye, yüzümü nötr hale getirmeye çalışıyorum.

Yine bu sabahla ilgili beni kışkırtıyor. Bir şey demiyorum.

Bana geri verdi. "İşin bitince bana mesaj at. Sanırım gidip Viking müzesini kontrol edebilirim."

Sonra dükkândan çıkıp gidiyor ve kendisine huysuz bir bakış atan yaşlı bir kadına kapıyı açık tutuyor. Kadının başının üzerinden bana bir sırıtma daha fırlatıyor ve sonra gidiyor.

Bir süre ona bakıyorum, cam kapıların arasından kayboluşunu izliyorum. Profesyonel bir koruma olduğunu bilmeseydiniz, yine de bunu anlardınız. Evet, çekici ve zaman zaman biraz şapşal, kesinlikle bir serseri, ama bir amaç ve zarafet duygusuyla yürüyor, sanki ölümüne savaşılabir ve bunu biliyor. Vücudu çok iyi yağlanmış bir makine gibi, her an harekete geçmeye hazır ve adam hiç korku göstermiyor gibi görünüyor. Tamamen kendine güveniyor.

Yine de kendine olan güveninin sarsıldığını gördüğüm zamanlar oldu. Ve bir keresinde korktuğunu gördüm.

Yataktaydı.

Benimle gel.

Ona aşık olduğumu söylediğimde.

Bunun büyük bir sorun olacağını düşünmemiştim, en azından o an için. Özellikle yavaş ve şehvetli bir seks turundan sonraydı. Az önce çok sert ve duygusal bir şekilde boşalmıştım ve endorfinden o kadar hoşlanmıştım ki, kollarına sarılmıştım, kalp atışlarını hissediyordum, ağzımdan kaçırdım.

Yani, "Seni seviyorum" değildi. Onu sevmiyordum. Ona aşık değildim.

Sadece ona aşık
oluyordum. Bu hiç de
aynı şey değil.

Ama o sözleri söylediğimde James dondu kaldı.

Kelimenin tam anlamıyla dondu.

Öldüğünü sandım. Nefes bile almıyordu.

Ve ondan sonra gözlerindeki bakış...şey, korkuydu. Korkmuştu. Kendimi çok açık ve savunmasız hissettiğim bir anda ağzımı açtım ve söylememem gereken bir şey söyledim ve onu kızdırdım.

Yani evet, korktuğunu gördüm.

Onu korkutanın ben olmam çok kötü.

Bunu kafamdan silkeliyorum, unutmak için elimden geleni yaptığım o eski duyguların yeniden canlanmasından nefret ediyorum. Reddedilme, acı, değersizlik. Onları itiyorum ve sonra mağazada pasta aramaya devam ediyorum.

Neyse ki böğürtlenli kekleri var, bu yüzden küçük bir versiyonunu sipariş ediyorum ve sonra makyaj bölümünü inceliyorum, yeni bir kırmızı rujun güzel bir canlandırma olup olmayacağını merak ediyorum. Olması gerekenden daha pahalı bir tane buluyorum ama Norveç'in fiyatlandırması böyle.

Sonra beni büyükannemin evine götürmesi için dışarıda bir taksi tutuyorum.

Bakım merkezi şehrin hemen kuzeyinde ve arabayla biraz uzakta. Nihayet oraya vardığımda, güneşin altında parlayan Oslo'nun manzarasını seyretmek için bir an duruyorum, ardından personelle görüşmek için içeri giriyorum.

En sevdiğim bakıcılardan biri olan Lisbeth burada ve beni titrek bir gülümsemeyle karşılıyor. Kalbim hemen yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Laila," dedi bana. "Burada olduğun için çok mutluyum." "Ne oldu?" Elimi göğsüme bastırarak soruyorum.

"Yok bir şey," diyor çabucak, ama gözleri endişeli görünüyor. "Dur, ceketini alayım."

Ceketimi benden alıp asıyor ve beni koridorda büyükannemin oturduğu kanada doğru götürüyor.

Hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak ona "Endişeli görünüyorsun," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Sorun yok. Helge, şey... dün kötü bir korku yaşadı."

"Ne oldu? Neden bana mesaj atmadın?"

"Seni endişelendirmek istemedim," diyor. İster inanın ister inanmayın, Lisbeth benden sadece birkaç yaş büyük olduğu için arkadaş olduk. İyi arkadaş değiliz ama büyükannemi sormak için ona sık sık mesaj atıyorum ve sonunda hayatlarımız hakkında konuşuyoruz. Ya da en azından onun hayatından. Bugünlerde benim hayatım oldukça sıkıcı ve daha derin konular hakkında konuşmaya pek hevesli değilim.

Biz yürürken o devam ediyor. "Uykusundan uyandı ve çılgılık atmaya başladı. Yeniden genç olduğunu sandı. Bazı açılardan sanırım beni annen sandı. Kabloların birbirine karışması çok komik. Ne yaparsak yapalım onu sakinleştiremedik. Sonunda onu sakinleştirmek zorunda kaldık."

Kalbim sıkışıyor, içimdeki keder suyun içindeki mürekkep gibi yayılıyor. "Bana söylemeliydin."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"Buraya daha erken gelebilirdim."

Bana sempatik bir gülümseme veriyor. "Bir şey fark etmezdi, Laila. Artık buradasın." Kapısının önünde duruyoruz. "Sadece, ona ve kendine karşı sakın ol. Büyük ihtimalle seni tanımayacaktır."

Elimdeki kek kutusuna bakıyorum.

"O da yemek yemeyebilir," diyor. "Henüz yemedi. Ama belki bu değişir. Seninle gelmemi ister misin?"

Cesaretimi toplamaya çalışarak başımı sallıyorum. Her şey ne kadar çabuk değişiyor. Bir an birini görmek için sabırsızlanırsınız, sonra kim olduğunuzu bilmeyeceklerinden ve sizi bir daha asla hatırlamayacaklarından çok korkarsınız.

Keder kalbimi boğuyor.

Kapıyı açmadan önce "Bana ihtiyacın olursa yakınlarda olacağım," diyor.

Büyükannem pencerenin kenarında oturmuş, manzarayı seyrediyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama bir hafta içinde birkaç yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

"Büyükanne?" Arkamdan kapıyı kapatarak usulca sesleniyorum.

"Helge?"

Bana bakmıyor ama şalını kendine doğru yaklaştırıyor, bakışları dışarıya sabitlenmiş. Şal, kendi annesinin yaptığı, pembe keçe çiçekli, soluk mavi yünlü eski bir miras parçası. Hafızasını canlandırmak, geçmiş ve gelecekle bağıni koparmamak için buradaki odasını mümkün olduğunca çok aile yadigârı ve kişisel eşyayla doldurdum ama ne kadar işe yarayacaklarından emin değilim.

Sanki ürkütebileceğim vahşi bir hayvanmış gibi yavaşça içeri giriyorum ve bu şekilde davranmak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Çocukken yaptığım gibi koşarak odasına girip kollarımı boynuna atıp en sevdiğim kurabiyeleri yapmasını isteyemeyeceğimden nefret ediyorum. Ya da okuldaki bir çocuk için ağlayarak gözyaşları içinde odaya girememekten. O her zaman her şeyi çözebilirdi.

Dikkatlice karşısındaki sandalyeye oturuyorum. "Merhaba," diyorum. "Ben Laila."

Başını sallıyor ama bana doğru bakmıyor ve beni duyuyor gibi de görünmüyor. Zayıf elleri yaşlılık lekeleriyle beneklenmiş, çok zayıf görünüyor, damarlar kalın ve kabarık. Parmakları birbirini kavıyor, sıkıyor ve bırakıyor. Gergin. Korkuyor.

Gözyaşlarımin gözlerime hücum ettiğini hissediyorum ve onları yutuyorum, hissettiklerimi hissetmemek için elimden geleni yapıyorum. Neden ağladığımı anlamayacak.

"Acıkırsın diye sana bir şeyler getirdim." Keki uzattım ve ellerimi sabit tutmaya çalışarak yavaşça üstünü açtım. "Böğürtlenli kek." Ona en sevdiği kek olduğunu söylemekten kaçınıyorum, çünkü kim olduğumdan ya da ne zaman olduğumdan emin olmasaydım, böyle şeyler duymaktan hoşlanacağımı sanmıyorum. Bu beni daha da kaybolmuş hissettirirdi.

Sonunda pastaya bir bakış attı ve başını salladı. Sonra bana baktı. Bir an için mavi gözlerinde tanıdık bir şeyler gördüğümü sanıyorum. Sonra kaşlarını çatıyor ve "Hayır, sen o değilsin" diye mırıldanıyor ve tekrar pencereye bakıyor.

Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar derin bir nefes alıyorum,

acıyı görmezden gelmek neredeyse imkânsız.

"Yemek zorunda değiliz," diyorum bir süre sonra. "Daha sonra yiyebilirsiniz. Ne zaman istersen. Ve konuşmak zorunda değiliz. Sadece benim Laila olduğumu, seni çok önemsemişimi ve burada olduğumu bil."

Sandalyesinde uyuyakalana kadar otuz dakika boyunca böyle oturuyoruz. Dışarıda güneşin altında olduğum an ağlamaya başlıyorum.

OceanofPDF.com

Dokuz

.....

LAILA

İki yıl önce

UYUYAMIYORUM.

Saatlerdir tavana bakıyorum, sadece yedi saat uyuduğum için, sadece altı saat uyuduğum için, sadece beş saat uyuduğum için kendimi daha iyi hissetmeye çalıştığım o sinir bozucu şeyi yapıyorum, saatler geri sayarken zihnim kuruyor.

Stresliyim. Ve bu sadece gerçek bir prensesin dadısı olmanın getirdiği olağan bir endişe değil; endişelendiğim kişi büyükannem. Ona yakın bir yerde yaşayan kuzenim Peter'dan aldığım bir telefon beni gerdi. Görünüşe göre son zamanlarda biraz dengesiz davranıyor, geceleri fiyort boyunca yürüyüşe çıkıyor. Beni korkutan garip davranışlar, gidip onu kontrol edebilmek için ilk müsait günümde izin isteme isteği uyandırıyor.

Bir ayak sürüme sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve açık pencereye bakıyorum. Eylül ortası olmasına ve geceler serin geçmesine rağmen yüzüme temiz hava değmeden uyuyamıyorum.

Yataktan kalkıp pencereden dışarı baktığımda James'in arka kapıdan eve giden yolda yürüdüğünü görüyorum. Her zamanki gibi takım elbise giymişti ve aniden durup çömelerek yerdeki bir şeye bakana kadar aşırı sarhoş falan görünmüyordu.

Bunu yaparken birkaç dakika onu izliyorum, kendimi bir sürünge gibi hissedene kadar. Sonra karar verdim, *canı cehenneme*. Bornozumu alıp geceliğimin üzerine geçiriyorum. Terliklerimi giydim ve aşağıya indim.

odaların önünden geçerler. Primrose Cottage'da çalıştığım süre içinde hala hiçbir personeli tanıımıyormuşum gibi hissediyorum. Burada herkes gerçekten içine kapanık ve İngilizlere mi özgü, yoksa kraliyete mi özgü bilmiyorum ama çalışanlar arasında kesinlikle bir arkadaşlık yok. Monica ve Eddie bunun istisnaları, beni gerçekten karşılayan tek kişiler.

James dışında yani. Buradaki tek arkadaşım olmaya başladı, ki bu korkutucu, özellikle de son birkaç haftadır ona karşı hissettiklerim giderek daha az arkadaşça ve çok daha fazla... cinsel hale geldiğinden beri. Bu noktada elimde bile değil; o akşam yemeğinden beri vücudum sanki tamamen onunkiyle uyumlu hale geldi. Daha onu görmeden varlığını, enerjisini hissedebiliyorum, nabzım çıldırıyor, midem kelebeklerle doluyor, bacaklarımın arası ısınıyor ve tüm bu caz.

Bunu gerçekten yapmamalıydım, gecenin bir yarısı onu görmeye gitmemeliydim. Yatağa girip tavana bakarak kendimi ölümüne endişelendirsem daha iyi olur.

Sanırım *sadece sevişmeye ihtiyacın*
var. Ve evet, sorun da bu. Benim
var.

Ve lanet olsun, James'le olmasını
istiyorum. Ama konudan sapıyorum.

Koridorda sessizce ilerleyip kapıdan dışarı baktığımda James'in hâlâ çömelmiş, yerdeki bir şeye baktığını görüyorum. Sessizce dışarı çıkıyorum ve ona doğru yürüyorum.

"Neye bakıyorsun sen?" Fısıldıyorum.

"Bu bir kurbağa," diyor yavaşça bana bakarak. Beni burada gördüğüne şaşırılmış gibi görünmüyor, ama yine de, her zaman tetikte olan işitme ve içgüdülerini bildiğinden, muhtemelen geleceğimi biliyordu.

Yolun kenarındaki çimenleri işaret ediyor ve ben de daha iyi görebilmek için yanına çömeliyorum. Bir de ne göreyim, otların arasında bir kurbağa var, derisi ışıktaki parlıyor. Yuvarlak gözlerini bana diyor ve sonra zıplayarak uzaklaşıyor.

Gidişini izliyorum ve James'e bakıyorum. "Özür dilerim, sanırım bir şeyi böldüm." Bu gece onda farklı bir şeyler var; gözleri biraz donuk ve sanki gerçekten burada değilmiş gibi görünüyor. Ya da belki sarhoştur ve onu hiç bu kadar yakından görmemiştim. Bara gittiğimizde bile

Piper ve Harrison ile akşam yemeğinde, Charles arabayla gelmeden önce ikimiz de sadece birer içki içmiştik. Ve bazen çalışma odasında birlikte içki içtiğimizde, ikimiz de çok fazla içmiyoruz.

Başını iki yana sallıyor, sonra bana bakıyor.

"Hayır, sorun değil," diyor ayağa kalkarak. "Benimle konuşmayan bir şeye bakmaktan yorulmaya başlamıştım."

"Madeline'e karşı ne hissettiğimi artık biliyorsun," diyorum kıkırdayarak ve o dengesizce sağa doğru eğilmeye başladığında uzanıyorum. Kollarını kavriyorum ve parmaklarımın altındaki güç hissinin tadını çıkarıyorum.

"Benimle konuşacak mısın?" diye soruyor, sesi alçak.

Sıcaklığın üzerime çöktüğünü, tenimin karıncalandığını, boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ve ne söyleyeceğim hakkında da hiçbir fikrim yok.

Ve hala bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor, beni içiyor. içinde.

"Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok," diye devam ediyor, sesi kısık bir şekilde

Fısıltı. "Kimsenin yanında asla kendin gibi olamamak."

Ve ben daha kelimeleri ve ne söyleyeceğimi düşünmeden -çünkü ne dediğini çok iyi anlıyorum- elleri üzerimde. Kollarımdan yukarı ve sırtıma doğru kayıyor, elleri omurgamda aşağı yukarı dolaşıyor. Beni kendine doğru çekiyor, ağzı ağzımı eziyor, öpücüğü acil ve tutkulu, dudaklarımız ve dillerimiz birbirine karışıyor, benim

Başım dönüyor.

Aman Tanrım.

Ağzında inliyorum ve gecenin bir yarısı beni dışarıda öptüğünün ve herhangi birinin bizi bulabileceğinin, yakalanabileceğimizin belli belirsiz farkındayım. Ama bu endişeler çok uzakta, sanki başka bir evrendeymiş gibi görünüyor. Şu anda önemli olan tek şey beni o kadar derinden öpüyor ki bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Elleri sırtımda, beni kendisine doğru çekiyor, fermuarına karşı sert olan sikiinin sert uzunluğuna karşı. Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, dudakları boynumda gezinirken ondan bir inilti çıkarıyorum.

"Bunu seninle yapmak için çok uzun zamandır bekliyordum," diye homurdanırken dudakları tekrar göğüslerimi kaplıyor, elleri göğüslerime

doğru ilerliyor ve onları avuçluyor.

Geceliğim, bornozum açık kaldı.

Tek yapabildiğim
nefes nefese
kalmak. Sonra
gerçeklik yüzüme
çarptı.

Hayır! Burada olmaz, seni görebilecekleri bir yerde olmaz.

Canımı acıtacak kadar zor nefes alarak geri çekiliyorum ve ellerimi gömleğine bastırıyorum.

"Bunu burada yapamayız," diyorum geriye doğru bir adım daha atıp bornozumu giymeden önce. Komik, bunu hiç yapamayacağımızı söylemek istemiştım ama yine de...

Bana bakıyor, yavaşça başını sallıyor. Ağzı ıslak, göz kapakları ağır ve testosteron, feromon ve şehvet kokusu gecenin havasına sinmiş durumda.

Sözsüzce elimi tutuyor ve beni eve doğru çekiyor. İçeri girince elimi bırakıyor ve ben hemen arkasındayken koridorda sessizce ilerliyorum. Bundan sonra ne yapacağıma karar vermek için tam on saniyem var, çünkü çoktan odasının kapısını açmış ve bana ayak parmaklarımın beklentiyle kıvrılmasına neden olan bir bakış atıyor. Kolayca merdivenlerden yukarı çıkıp odama gidebilir, uyumaya çalışabilir ve tüm bu öpüşmeyi unutabilirdim. Ama şimdi bunu yapamam, bedenim dizginleri ele almış, tüm mantığı bir kenara itmişken olmaz. Ne istediğimi biliyorum - her zaman istediğim şey buydu ve onu elde edeceğim.

Odasına giriyorum. Karanlık ve ışıkları açmıyor ama benimkine benziyor. Aynı yatak, şifonyer, çalışma masası, dolap, ama onun evi benimkinden çok daha düzenli. Ben etrafı incelerken, onun gözleri de beni inceliyor.

Sessiziz. Artık konuşmaya gerek yok. İkimiz de kararlıyız. Onun yerine sadece bana bakıyor, gözleri vücudumda öyle aç bir şekilde geziniyor ki yanıyormuşum gibi hissediyorum.

Terliklerimi tekmeleyerek çıkarıyorum. Bornozumun bağını çözerken parmaklarım titriyor ve sonra omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum, ayaklarımın etrafında yerde birikiyor ve beni sadece beyaz ipek geceliğimle onun önünde bırakıyor. Gözleri vücudumda geziniyor, beni görünce yutkunuyor, çenesindeki kaslar çalışıyor. Ona doğru bir adım daha atıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elleri yukarı kalkıp yüzümü

kavırıyor, parmakları yanaklarıma bastırıyor. Eğiliyor, ağzı benimkini
arıyor, öpücüğü sert, umutsuz, eşleşiyor

İçimde ona karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi davrandığım onca haftanın sonunda içimden kükreyerek çıktığını hissediyorum.

Ellerimi göğsüne koyuyorum, bedenim ona yaslanıyor ve boğazından bir ses çıkıyor.

"Seni istiyorum aşkım," diyor ağzıma karşı, çenemden aşağı, boğazıma öpücükler bırakıyor, elleri geceliğimin askılarını çekiştiriyor. Parmaklarımı saçlarına sokuyorum, sırtından aşağı iniyorum, onu kendime doğru sertçe çekiyorum, sanki içine girmeye çalışıyormuşum gibi öpüyorum, kalbinin atışını, damarlarında dolaşan kanını hissetmenin nasıl bir şey olduğunu görmek için. Geceliğimi tek bir hareketle çıkarıyor, başımın üzerinden çekip yere fırlatıyor. Artık sadece sütyenim ve iç çamaşırım var, bej renkli büyükanne külotu giydiğim için kendime lanet ediyorum, ama onun önünde dururken, gözleri aç ve karanlıkta parlıyor, umursadığını sanmıyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor, elleri omuzlarımda, beni yatağa geri itiyor. Dirsekleri başımın iki yanında, parmakları saçlarımda arasına girmiş bir şekilde bana sarılıyor. Altında titriyorum, ellerim omuzlarında geziniyor, ceketini çıkarmaya çalışıyorum. Geri çekiliyor ve ceketini hızla çıkarıyor, sonra beyaz gömleğini yukarı itiyorum, düğmeleri o kadar hızlı çözüyorum ki gülüyor. O da bana yardım ediyor ve gömleği çıkarıp yere atıyor. Sonra pantolonunu indirip yana doğru itiyor ve yatağın ayak ucunda sadece boxer külotuyla durana kadar pantolonunu indiriyor.

Hayal ettiğim kadar muhteşem. Vücudunun düzlemleri kıvrımlı ve güçlü, kasları gergin ve gözleri ihtiyaçla yanıyor. Teni karanlıkta soluk, ama her bir gergin çizgiyi sert ve güçlü gösteriyor ve gözlerim paketine ulaştığında duraklıyorum, aleti gri boxer külotunun üzerinde belirginleşiyor. Elleri beline gidiyor ve boxer külotunu kalçalarından aşağı itip içinden çıkarken nefes almakta zorlanıyorum.

Vay anasını.

Sert ve kalın, siki gururla dışarı fırlamış, ucu nemle parlıyor. İçgüdüsel olarak dudaklarımı yalıyorum, bu da kibirli bir sırıtışa neden oluyor, sanki ne kadar muhteşem olduğunun farkındaymış gibi. Yani, ona bir bakın. Tabii ki biliyor.

Yatağa geri tırmanıyor, siki kalçama çarpıyor ve ben inliyorum, ellerim yukarı çıkıyor, omuzlarını ve sırtını okşuyor, o da üzerimde yükseliyor. Eğilip beni öpüyor, ağzı ağzımı alıyor, sonra yumuşak, ıslak öpücüklerle boynumdan aşağı iniyor.

Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, kasları gergin ve esniyor. "Haftalardır seni istiyordum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum..." Sesim kısık bir şekilde başlıyorum.

"Şşşt," diyor, burnumun ucunu, sonra dudaklarımı, sonra çenemi öpüyor. "Şşş. Artık ben varım." Ağzını çenemin üzerinde gezdiriyor, sonra boynuma iniyor ve dudaklarını hızla atan nabzıma bastırıyor. Beni oradan öpüyor, tenimdeki ağzı titrememe ve sırtımı eğmeme neden oluyor. Daha aşağıya, göğsümün üzerine doğru ilerliyor ve sütyenimi geri çekip bir meme ucunu ağzına aldığı anda nefesim boğazımda düğümleniyor.

Onu emiyor, dişlerinin arasına sıkıştırıyor ve dilini üzerinde gezdiriyor, vücuduma elektrik gönderiyor. Sırtım eğiliyor, zevk neredeyse dayanılmaz hale geliyor ve o beni emerken inleyip sızlanıyorum, dişleri tenime batıyor ve nefesimi kesiyor. Bir eli yavaşça vücudumda geziniyor ve karnıma ulaştığında duraklıyor, eli bir saniyeliğine karnımın üzerinde duruyor. Aşağıya bakıyorum, elinin güneye doğru inişini izliyorum, kalçalarım ona karşı sallanıyor. Bana dokunuyor, benimle alay ediyor, ağzı göğsümü emiyor ve sonra tekrar hareket ediyor, eli kalçama gidiyor ve külotumun altından kayıyor. İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, eline doğru bastırıyorum, daha fazlasını istiyorum, ağzının ve parmaklarının vücuduma ne isterlerse yapmasını istiyorum.

İnliyor, parmakları külotuma takılıyor ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Bileğime dolanmış külotu çıkarırken bir bacağımı yukarı kaldırıyorum ve elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırıyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve alt dudağımı acıyana kadar ısıırıyorum, bir parmağı klitorisime sürtünürken gözlerim kapanıyor ve seğirip titrememe neden oluyor.

Sik beni. Bana dokunduğuna inanamıyorum.

Parmağını ıslaklığım boyunca kaydırıyor, ağzı tekrar göğsümde ve ellerim çarşafı kavrayıp yumuşak kumaşı geri çekiyor. Ağzı göğsümün üzerinde geziniyor, dili hassas deriyi yalıyor, dişleri

Parmakları klitorisimi okşuyor ve ben onun adını inliyorum, içimde olması, benimle alay etmeyi bırakması için yalvarıyorum. İnliyorum, arzuya gömülüyorum, elleri tüm düşünceleri aklımdan çıkarıyor.

Kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Yuvarlanıyormuşum, baş edebileceğimden daha hızlı düşüyormuşum gibi. Parmakları ıslaklığımın üzerinde kayıyor, dudakları göğsüme öpücükler konduruyor, sonra ağzı benimkine dönüyor, beni sertçe öpüyor ve sıcak tenimin tadını alıyor. Sikini kalçama bastırıyor, kalın ve sert, sanki her damarını, her çıkıntısını, her santimini hissedebiliyorum. Ağzına doğru inliyorum ve o da alçak ve çaresiz bir ses çıkarıyor, dudakları boynuma doğru hareket ediyor, emiyor, öpüyor ve yalıyor, beni inletiyor, altında kıvranmama neden oluyor.

Aşağıya, göğüslerime doğru iniyor ve bir eliyle göğüslerime masaj yapıyor, başparmağı meme ucumun üzerinde geziniyor, alay ediyor ve acı verici bir şekilde sertleştiriyor, parmakları ben inleyene, kalçalarımı ona karşı sallayana kadar sıkıştırıyor ve çekiyor.

"Sabır, Laila," diye fısıldıyor boynuma doğru. "Seni tatmama izin ver."

Sıcak, geniş elleriyle bacaklarımı aralıyor. Üzerimde kayıyor, ağzı vücudumda, karnımın üzerinde geziniyor, dili kalça kemiklerimin üzerinde kayıyor. Sonra aniden hareket ediyor, bacaklarımı daha da açıyor, ağzı iç uyluğumun hassas etinde, gözlerim başımın içinde dönene kadar öpüyor ve emiyor. Bacaklarımı daha da açıp beni ona doğru iterken ihtiyaçla inliyorum.

"Çok güzel bir amcığın var, aşkım," diye fısıldıyor tenime karşı ve ben sadece sesinden bile neredeyse boşalıyorum. "Çok pembe. Çok ıslak."

Ateş. Yanaklarımdan göbeğime ve amıma kadar, şimdi saf erimiş ateşim, onun kirli konuşmasıyla alevlenen alevler.

"Sana içimde ihtiyacım var," diye fısıldıyorum

kısık sesle. "Şimdi." Gülüyor, nefesi sıcak ve ıslak.

"Oh, öyle mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor, başım geriye düşüyor. "Becer beni James," diye fısıldıyorum.

İki kişi kirli konuşma oyunu oynayabilir.

Bunun üzerine inliyor ve parmakları ıslaklığımda kayarak içime dalıyor, vücudumu kamburlaştırıyor.

"Önce seni yalayıp yutmama ne dersin, aşkım?" diyor, sonra yüzünü içime gömüyor. Dili klitorisimin etrafında dönerken sessiz olmayı unutarak yüksek sesle nefes alıyorum ve sırtım eğiliyor, saçlarını sıkarken eklemlerim beyaza dönüyor. Kalçalarım ona doğru itiyor ve o da bana karşı gülüyor, ne kadar çaresiz olduğuma, parmakları içime derinlemesine dalıyor, beni daha da sertleştiriyor. Islaklığımın sesi odayı dolduruyor ve ona bakıyorum, karanlık başı bacaklarımın arasında, bacaklarım genişçe açılmış, ellerim saçlarında, kalçalarım titriyor.

Gördüğüm en sıcak şey.

Sonra ağzını benden çekiyor ve bacaklarımın arasından bana bakıyor, ağzı parlıyor ve efordan şişmiş.

Tamam, şimdi gördüğüm en ateşli şey oldu.

Başını tekrar eğmeden önce çarpık bir gülümsemeyle "İyice bakabildin mi?" diyor. Tek fark bu sefer başka tarafa bakmıyor. Beni tekrar yemeye başlarken muhteşem koyu gözlerini üzerimde tutuyor.

Kahretsin, bu çok yoğun.

Ağzı beni sertçe emiyor ve parmakları derine dalıyor ve beni daha hızlı çalıştırmaya başlıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ne kadar dayanacağımı bilmiyorum ama ne olursa olsun, umarım bu muhteşem adamın bacaklarımın arasındaki görüntüsünü asla unutmam, amım onun aç bakışlarına açık. Tenim gergin ve kızarmış durumda ve beni çalıştırırken nefes alamıyorum, dili klitorisimle oynuyor, parmakları içime dalıyor.

"James, aman Tanrım, aman Tanrım," diye inliyorum, sırtım kamburlaşıyor, kalçalarım yataktan yukarı kalkıyor. Ne kadar iyi hissettirdiğinden patlayacakmışım gibi hissediyorum. O da bırakmıyor, dili klitorisimin etrafında dönüyor, parmakları içeri ve dışarı pompalıyor. Nefes nefese kalıyorum, ellerim saçlarında, kalçalarım akılsızca hareket ediyor.

Yastığa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, titriyor ve inliyorum. Orgazmımın içimde büyüdüğünü, benim için geldiğini hissedebiliyorum. Parmaklarının etrafında sıkılışıyorum ve içimde üç parmağını kaydırıyor ve keskin bir çığlıkla geliyorum, onun altında titriyorum, amım zonkluyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum, sırtım kamburlaşıyor, kalçalarım ona doğru pompalanıyor, ellerim saçlarını çekiyor. Titriyorum, titriyorum, titriyorum ve o durmuyor.

Bırakmıyor ve parmaklarıyla beni becermeye devam ediyor, ağzı hala beni emiyor, dili hala ıslaklığını takip ediyor, klitorisime doğru ilerliyor, ellerim saçlarını kazıyor. İnliyor ve sızlanıyorum, bacaklarım ona karşı sallanıyor, kalçalarım sarsılıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, tekrar tekrar. "James, aman Tanrım, aman Tanrım."

Tükendim, harap oldum, kemiksiz kaldım. Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Göremiyorum. Tek yapabildiğim hissetmek ve bu his, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha iyi, bildiğim en yoğun zevk.

Parmaklarını içimden çekerken kıkırdadığını duyuyorum. "Hâlâ seni becermeme ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi açıyorum ve dünya dönüyor.

"Evet," diyorum ona, sesim titreyerek. Çünkü az önce beni başka bir dünyaya salladığı kadar, ondan daha fazlasını, onun tamamını istiyorum. Onu içimde istiyorum ve onun beni çözdüğü gibi ben de onu çözmek istiyorum.

Gözleri ışıktan parlıyor ve sonra eğiliyor, ağzı benimkini kaplıyor, dudaklarındaki tadım tatlı tuz gibi. Beni derinden öpüyor, sonra çekiliyor ve şehvet dolu gözlerle bana bakıyor.

"Seni tekrar becermemi söyle," diyor, sesi derin ve alçak, gözleri benimkileri tutuyor, talep ediyor, istiyor.

"Sik beni," diyorum, sesim zayıf bir fısıltıya dönüşüyor. Vücudumun geri kalanı gibi yanaklarım da sıcak ve kalp atış hızım henüz normale dönmedi.

Bana kurt gibi gülümsüyor, belli ki bundan hoşlanıyor. "Tekrar, aşkım." "Becer beni," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha yüksek sesle, vücudum ihtiyaçtan yanıyor.

Açgözlü bir hırıltı çıkarıyor, sonra ayağa kalkıp komodine doğru ilerliyor ve bir çekmeceyi karıştırıyor. Bir prezervatifi yırtıp açıyor ve takıyor, sonra tekrar bacaklarımın arasına giriyor, sikinin kalın başı bana değiyor.

Kalçalarımı morartıcı bir baskıyla kavriyor ve içime doğru iterken elleri etime saplanıyor.

Ürkek bir çığlık attım - beklediğimden daha büyüktü - ve bir elini ağzımın üzerine koyarak bana hala sessiz olmamız gerektiğini hatırlatan bir bakış attı. Kahretsin, elinin ağzımın üzerinde olmasında kesinlikle ateşli bir

şey var, özellikle de siki içime girip çıkarken.

Bu nasıl oluyor? Bu nasıl seks? Bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Hiç kimsenin kontrolü bu şekilde ele almasına izin vermemiştim, kendimi bu şekilde teslim etmemiştim.

"Seni öyle bir boşaltacağım ki kendi adını unutacaksın," diyor, sesi derin ve hırıltılı, içindeki vaat bedenime ateş saıyor. Elini çekiyor ve geri çekilip içime sertçe girerek bedenimi sarsarken yüksek sesle nefes alıyorum. Bileklerimi kavrayıp yatağa sabitliyor ve sonra bana vuruyor, istediğimi veriyor, derin, sert, boyun eğmez.

"Seninle işim bittiğinde, seni bu kadar sert boşalttığım için bana teşekkür edeceksin," diye homurdanıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, beni derinden vuruyor, bana sertçe vuruyor. "Seni öyle bir becerdiğim için bana teşekkür edeceksin ki, dışarıdaki herhangi bir erkek için mahvolacaksın."

İnliyorum ve beni öpüyor, sonra beni daha sert sikmeye başlıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, siki içimde neredeyse acı verici bir şekilde hareket ediyor.

Beni çılgına çeviriyor, hareketleri, beni becerme şekli. Ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum ama durmasını istemediğimi biliyorum.

Orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyorum, kenar beni kızdırıyor, ulaşmanın hemen ötesinde ve dudaklarımdan çekiliyor, ısırırken dişleri omzumu kazıyor, acı zevke dönüşüyor, eli bileklerimi sıkıyor. Hâlâ beni beceriyor, sert, kalçaları daha hızlı, daha derin hareket ediyor, siki içime giriyor, beni derinden vuruyor.

"Aman Tanrım, James," diye inliyorum çaresizce, ona doğru savruluyorum, bedenim onunkinin altında sallanıyor. Çok yakınım, çok yakınım ve inşa ediyor, inşa ediyor, inşa ediyor ve tekrar inliyorum ve bana çarpıyor, o kadar sert ki nefesim kesiliyor.

Boşalıyorum. Orgazm o kadar güçlü ki neredeyse acı veriyor, vücudum sanki beni bir daha bulunmamak üzere atmosfere karışmaktan alıkoyacak tek şeymiş gibi ona doğru eğilip bükülüyor.

Devam ediyor ve hızını nasıl koruduğunu bilmiyorum, orgazmım beni alıp götürüyor ve içime vuruyor, daha sert, daha sert ve daha hızlı ve sonra sert bir şekilde boşalıyor, boşalırken horozu şişiyor ve içimde titreşiyor, inliyor, nefesi sıcak ve hışırtılı.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor, benden çekilirken başparmağı dudaklarımda geziniyor, gözleri benimkileri yakıyor.

Cehennem doğru.

Bunun olduğuna inanamıyorum.

O yanımda rahatlarken, nefesimizin sesi kalbimin gümürtüsüyle yarışırken orada uzanıyorum ve James'le seks yaptığım için utanç duymayı, suçluluk ve pişmanlık duymayı bekliyorum. O sadece bir arkadaş ve kesinlikle bir iş arkadaşı ve eğer biri öğrenirse muhtemelen kovulacağımı biliyorum. Belki James de kovulurdu -kim bilir- özellikle de Monica beni uyardıktan sonra.

Odamda kalmalıydım, uyumaya çalışmalıydım ama bunun yerine hayatımın en iyi seksini yaptım.

Ve ne var biliyor musunuz? Hiçbir şeyden pişman değilim. Bir daha olmadığı sürece.

Ama sonra James uzandı ve terli yüzümden bir tutam saç nazikçe itti ve içimin en derin yerinde biliyorum ki...

Yine olacak.

OceanofPDF.com

On

.....

JAMES

LAILA nihayet mesajıma cevap verdiğinde saat neredeyse altı olmuştu. Bir an için beni Oslo'da bırakıp eve döndüğünü düşündüm. Buna şaşırmazdım.

Sonra beni yemeğe davet ettiğinde yine şaşırdım. Bu kadını bir türlü anlayamıyorum. Ama hiçbir zaman çözemedim.

Mesajda sadece bir adres var ve yirmi dakika içinde orada buluşmamızı söylüyor.

Neyse ki Viking müzesini keşfettikten ve limanda dolaştıktan sonra şehir merkezine geri döndüm ve şarap barı çok uzakta değil.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama biraz gerginim. Gergin olmamalıyım. Şimdiye kadar Laila'yla birlikte olmaktan keyif aldım, bana aramızdaki ilişkinin nasıl bozulduğunu hatırlattığında ya da ona iltifat etmeye çalıştığımda gözlerini devirdiğinde bile. Ama iyi davrandığında, lanet olsun, o kasvetli günlerde bulutların arasından görünen güneş gibi oluyor. Güneşin uzun sürmeyeceğini bilirsiniz, ama bu sizi bir süre güneşin tadını çıkarmaktan alıkoymaz.

Mesele şu ki, Laila'dan bir şey istiyorum ve bunun ne olduğundan bile emin değilim. Ciddi bir şey değil - orada dersimi aldım ve neredeyse aynı hatayı onunla tekrarlıyordum. Ve ona karşı hissettiklerimin çoğu cinsel olsa da - onun yanındayken aletimin kendi aklı var - başka bir şey daha var. Arkadaşlık, belki. Biriyle yattıktan ve onunla tekrar yatmak istedikten sonra onunla arkadaş olmak mümkün mü bilmiyorum, hele ki senden nefret etmeye karar verdikten sonra.

Şarap barı dar ve gözden kaçması kolay. Caddeye bakan tek pencere kenarı koltuğu kapmayı başarmış, ancak yanından geçip el salladığımda zar zor gülümseyebiliyor. Bana kızgın olduğundan da değil; gözlerinde hüznün var, kalbimi sıkıştıran bir bakış.

Barın içine giriyorum, sıcak şarap ve kızarmış balık kokusu beni ele geçiriyor ve ceketimi küçük masanın yanındaki askıya asıyorum. Kesinlikle samimi bir yer, yan yana iki koltuk sokağa bakıyor ve eğilip onu yanağından öpme dürtüsüyle savaşmak zorundayım, sanki bir randevudaymışız gibi.

Parfümünün yasemin kokusunu içime çekerek yanına oturuyorum. "Evdeki en iyi koltuk senin. Kadınsı cazibenle onları büyülüyor musun?"

Neşesiz bir kakhaha atıyor. "Bugün hiç kurnazlığım yok."

Bu kesinlikle doğru değil. Göğüslerini muazzam gösteren bir kazak giyiyor ve ellerimi, dudaklarımı ve dilimi onların üzerinde gezdirdiğime, avucumda ne kadar ağır hissettiklerini bildiğime, adımın haykırması için meme uçlarına ne yapacağımı bildiğime dair kas hafızam var.

Tanrım, çok iyiydik, değil mi?

Beni tekrar göğsüne bakarken yakalamadan önce gözlerimi kaçırıyorum. Arabada bundan kurtulmuştum, ama şimdi işler farklı hissediyorum, sanki kayalık bir zemindeyiz.

"Boş olan tek koltuk buydu," diye devam ediyor ince menüyü çevirerek. "Tam zamanında geldim."

Ne dediğini anlıyorum. Bana bu kadar yakın oturmamak istemezdi. Laila bir kıza göre uzun boylu, belki beş on, kalçaları ve kıvrımları var. Ben 1.80 boyundayım ve yüzücü omuzlarına sahibim, bu yüzden böyle bir koltuk bana dar geliyor. Onun istediğinden çok daha samimi ama benim için mükemmel.

Bir an için yüzünü izliyorum. Mükemmel, etkileyici ağzını ve dolgun dudaklarını ortaya çıkaran parlak kırmızı bir ruj sürmüş ama gözlerini gizleyemiyor.

"Büyükannele her şey yolunda gitti mi?" diye sordum.

Çenesi geriliyor, gözleri hâlâ menüye yapışmış durumda ama artık hiçbir şey anlamadıklarını görebiliyorum. "İyiydi."

Norveççe konuşan garson geliyor ve Laila kendisi için bir sipariş veriyor. "Bir bardak Chiara Condello sangiovese alacağım," diyor bana. "Artı kızarmış klipfisk. Sen ne istersin?"

Normalde bira alırdım ama buradaki hava ve atmosfer (ve buranın bir şarap barı olması) bana onunla aynı siparişi verdirdi.

Garson giderken bana "Klipfisk'in ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Eminim öğreneceğim. Balık gözü gibi bir şey değil ya?"

"Ya öyleyse?"

"Kızarmışsa, eminim üstesinden gelebilirim."

"Oldukça iyi bir miden var," diyor. "Yine de İskoçsun. Haggis'i sen icat ettin."

"Biz pek çok şey icat ettik, genç kız," diyorum ona, aksanımı derinleştirerek. Ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda dönüyorum. "Biliyor musun, sana bu kadar yakın oturmamın tek sorunu güzel yüzüne iyice bakamamam."

Tam da beklediğim gibi, yanakları pembe bir dokunuşla yıkandı. "Muhtemelen en iyisi bu. Peki bugün ne yaptın?"

"Müzeye gittim, limanda dolaştım, neredeyse birkaç kez buzda kayıyordum ve denize girdim. Bir turist olarak oldukça iyi bir gündü."

Başını sallıyor. "Burada görülecek çok şey var. Eminim tüm izin günleriniz dolu olacaktır."

"Seninle rezervasyon yaptırdığım sürece."

Sonunda bana bakıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme yayılıyor. "İnanılmazsın, biliyor musun?"

"Biliyorum. Bunu bana *en az* birkaç kez söylediğine inanıyorum." Sonuna bir göz kırpmaya ekliyorum, böylece yatakta demek istediğimi anlıyor.

Gülümsemesi kayboluyor, bakışları pencereye gidiyor ve karlı sokaktan geçen insanları izliyor. "James..."

"Ne? Bana yine uygunsuz davrandığımı mı söyleyeceksin?"

Ellerini yüzüne götürerek iç geçiriyor. "Ne anlamı var ki?" diyor mırıldanıyor. Sesi o kadar perişan geliyor ki, aslında onun

Benim hakkımda konuşuyorsun.

Elimi sırtına koyuyorum ve temasımdan hafifçe irkiliyor, itiraf etmeliyim ki bu biraz acıtıyor.

"Hey," diyorum, eğilerek. "İyi misin? Gitmek istiyor musun?" O kadar yakınım ki konuşurken dudaklarım saçlarına değiyor.

"Ben iyiyim," diyor kısık bir sesle. "Bugün sadece zordu."

"Benimle bu konuda konuşabilir misin?"

Başını hafifçe sallıyor. "Sen anlamazsın."

Neden bilmiyorum ama bu beni rahatsız ediyor. "Neden anlamayayım ki? Sadece büyükannemi hiç tanımadığım için mi? Ya da ailemi?"

Ellerini çekiyor ve başını çeviriyor, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Gözleri ıslak ve bakışlarımla buluşmak için yukarı çıkmadan önce dudaklarıma düşüyor. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diyorum, ona alan açmak için geri çekilerek.

Laila'nın benim hakkımda bilmediği çok şey var ama bildiği bazı şeyler de var. Öz annemin ben iki yaşındayken aşırı dozda uyuşturucu kullanan bir bağımlı olduğunu ve artık yapamayacağına karar verdiği altı yaşına kadar beleşçi babam tarafından büyütüldüğümü biliyor. Tüm hayatımı ya bir erkek yetiştirme yurdunda ya da evden eve dolaştırılarak geçirdim. Koruyucu ailelerin bazıları ilgisizdi, bazıları devlet yardımı için bu işin içindeydi, bazıları ise istismarcıydı. Diğerlerinin de kötü davranan aile üyeleri vardı. Tüm bu çileden zar zor sağ çıktım. Aslında, hala o zaman bir parçamı kaybettiğimi düşünüyorum, asla geri alamadığım bir parçamı. Ama kayıplar arasında büyüdüğünüzde, sizden başka bir şeyin alınmış olması önemli değil. Sizi yine de boş bırakıyor.

Ama Laila tüm bunların özünü biliyor olsa da, ben hiçbir zaman ayrıntılara girmedim. Ona orduda geçirdiğim zamandan bahsetmedim ve boşanmama da çok az değindim. Evli olduğumu biliyor, hepsi bu. O evliliğin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok.

Belki de biliyordur.

Belki de ona neden öyle davrandığımı anlamıştır.

Garson şarabımızı getiriyor ve ben de kadehimi onunkine kaldırıyorum. "Büyükanenin şerefine," diyorum ona, yeterince geriye yaslanarak.

O da aynısını yapıyor, şarap kadehini benimkiyle dikkatlice tokuşturuyor. Şarabı kadehin etrafında döndürüyorum ve bir yudum almadan önce içime çekiyorum.

Şarap oldukça iyi ama ben Laila'yı dinlemek istiyorum.

"Dinle aşkım," diyorum ona, ona taktığım bir isim olan *aşkım* dediğimde nasıl sertleştiğine dikkat ederek. "Büyükanneni anlayamayacağımı düşündüğünü biliyorum ama en azından deneyebilirim. Kaybın nasıl bir his olduğunu bilirim. Benim babam ölmedi ama ölmüş gibi hissettim."

Aslında, beni yetimhaneye bıraktığı gün ölen kişi benmişim gibi hissettim.

"Mesele de bu," diyor usulca. "Büyükannem ölmedi ama... sanki ölmüş gibi hissediyorum. Bugün oraya girdim ve onu çok canlı gördüm ama yine de ona yabancıydım. Ve bunun onun da bana yabancı olacağı anlamına gelmesinden çok korkuyorum." Burnunu çekiyor ve şarabından bir yudum alıp sertçe yutkunuyor. "O seksen sekiz yaşında. Genç değil. Kaybın yaklaştığını biliyorum. En büyük kaybın. Gençliğimden beri onun çok daha yaşlı olduğunu ve tüm hayatım boyunca benimle olmayacağını biliyordum. Tıpkı ailemi kaybettiğim gibi onu da kaybedeceğimi biliyordum. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum..."

"Biliyorum," diyorum elimi kalçasına koyarak. Bunu rahatlamak için yapmıştım ama bana yan gözle bakıyor.

"James, ne yapıyorsun?"

"Seni rahatsız mı ediyorum?" Elimi kaldırıp tereddüt ederek soruyorum. Bu istediğim son şey, özellikle de geçirdiği günden sonra.

Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Hayır," diye fısıldıyor. "Beni rahatsız hissettirmiyorsun."

Kalçasını hafifçe sıkıyorum, ona dokunabilmeyi seviyorum, sadece bu şekilde olsa bile, elimi çekmemi söylemek üzere olsa bile.

"Bunun olmasını istemiyorum." O kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki yaklaşmak zorunda kalıyorum.

"Büyükannen mi?"

"Sen," diyor yüzünü benimkine doğru çevirerek. "Daha önce düştüğümüz aynı yola düşmemizi istemiyorum."

Ne söylediğini biliyorum. Neden söylediğini de biliyorum. Ona karşı bir pislik olduğumu biliyorum ve nedenlerim ve bahanelerim olsa da, asla

ona söyleme şansım oldu. Artık bir önemi yok.

Ama bunu neden söylediğini bilmeme rağmen kendime engel olamıyorum. Dürtüden başka bir şey değilim.

Uzanıp parmak uçlarımla çenesini hafifçe kavıyorum ve yüzünü olduğu yerde tutuyorum. "Hangi yol?" Sesim bir kademe düşerek soruyorum.

Yine dudaklarıma bakıyor. "Yolu biliyorsun." Nefes alırken burun delikleri açılıyor. "Sana hâlâ kızgıyım."

"Bunu görebiliyorum," diyorum ona.

"Sen tam bir pisliktin," diyor. Sesi sabitti ama gözleri, hesaba katmadığım bir öfkeyle parlıyordu.

"Öyle olduğumu biliyorum. Ve özür dilerim."

"Özür diliyorsun," diyor küçümseyerek. "Benimle yattın ve sonra beni yatağından kovdun. Senin için yeterince hızlı ayrılamadım. Ondan sonra da vebalıymışım gibi benden kaçtın. Kendimi bok gibi hissettirdin James."

Sözleri mideme bıçak gibi saplandı. Hepsinin benim hatam olduğunu biliyorum. Bana aşık olduğunu söylediği anda, Tanrı korkusunun canlandığı anda tam bir otuzbirci gibi davrandığımı biliyorum. Bundan daha iyisini, çok daha iyisini hak ettiğini ve bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını, her şeyin benimle ilgili olduğunu biliyorum. Sadece bunu ona hiç söylemedim. Şansım vardı ama bencil olmayı ve bunu kendime saklamayı seçtim çünkü ona söylemek kendimi savunmasız bırakmak anlamına gelecekti ve ben buna hazır değildim.

Hâlâ öyle olduğumdan emin değilim. Bu da onunla bu kadar uğraşmayı bırakmam için bir başka neden, çünkü içten içe, elde ettiğim şeyle başa çıkabileceğimden bile emin değilim. İnsanlar değişir ama içlerindeki şeytanlar bazen *büyür*.

Ama aniden yüzünü bıraktığım sırada kolum aşağı iniyor ve şarap kadehimin tepesine çarpıyor. Kadeh devrildi ve tüm sangiovese kadehi kucağıma ve onun göğsüne sıçradı.

"Lanet olsun!" Yemin ediyorum, koltuğa geri kaymaya çalışıyorum.

İkimiz de ayağa kalkarken bir garson aceleyle yanımıza geliyor ve dağınıklık karşısında başını sallıyor. Barmene ortalığı temizlemesi için bir şey vermesini işaret ediyor. Bu arada tüm bar bizi izliyor.

Hepsine el sallayıp "*Evet, merhaba, şarap döküldü, devam edin*" dedikten sonra Laila'yla birlikte restoranın içinden geçip tuvalete gidiyoruz, yol boyunca homurdanıyor.

Elbette, böyle küçük bir yerde sadece iki banyo var ve biri dolu.

"Önden buyurun," diyorum, müsait olanı işaret ederek.

Gözlerini deviriyor ve kapıyı açık tutarak içeri giriyor. "Hadi gel."

Onunla birlikte içeri girdim. Banyo bir posta pulu büyüklüğündeydi. Ve sonra hasara iyice baktım.

Evet, pantolonuma işemişim gibi görünüyor. Neyse ki siyahlar ve yakından bakmak gerekiyor.

Kırmızı kazağında şarap sadece sanatsal bir leke gibi görünüyor, ancak meme uçları şimdi dışarı çıkıyor. Çok, çok dikkat dağıtıcı.

"Bu muhtemelen seni şimdiye kadar gördüğüm en beceriksizce şeydi" diyor, kağıt havlu tomarlarını çıkarıp musluğun altına tutarak. "Neredeyse seni sıradan bir ölümlü gibi gösterecekti."

Elimde olmadan sııttım. "Bana tanrısal olduğumu mu söylüyorsun?"

Yumuşak bir homurtu çıkarıyor ve banyo aynasından bana bakıyor. "Sen bir şeysin, sana bu kadarını vereceğim. Bir tanrının egosuna sahipsin, bunu inkar edemem."

"Bana bir ya da iki kez tanrı dediğine eminim," diyorum göğsündeki havluyu silerken. "Biliyorsun, onu hemen çıkarabilirsin."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet. İsterdim. Daha önce görmediğim bir şey değil ama tekrar görmeyi umursamam."

"Ben iyiyim," diyor bana ters ters bakarken ve gömleği neredeyse transparan olana kadar tekrar tekrar silerken.

Lanet olsun, bu tahrik edici. Aletim çoktan pantolonuma bastırmaya başladı, şarapla ıslanmış olmasını umursamıyorum bile.

Sonunda iç geçiriyor ve kendi kendine Norveççe bir şeyler mırıldanıyor.

Süveter çıkar, üzerinde sadece ona biraz küçük gelen ve kırmızıya boyanmış beyaz dantelli bir sütyen kalır.

"Tanrım," diye yemin ediyorum. Göğüsleri ağzımı sulandırıyor.

Bana sert bir bakış atıyor ve üzerini örtmek için havluyu göğsüne bastırıyor. "Bunu garipleştiriyorsun." Sonra bakışları çok belirgin olan ereksiyonuma düşüyor. Yutkunmadan önce ağzını hafifçe aralıyor. "Şimdi bunu gerçekten garipleştiriyorsun."

Bunu daha da garipleştirmek üzereyim. Kemerimi çözerek cevap veriyorum, pantolonumun yere düşmesine izin veriyorum, böylece sadece siyah boxer külotumla kalıyorum. İçinden çıkıyorum ve ellerimde topluyorum. "Sadece senin yaptığını yapıyorum," diyorum ona. "Bu şekilde yıkamak kolay."

Lavaboda yanına yaklaşıyorum, telaşlanmasını, yanaklarının pembeleşmesini izliyorum.

"Seni kızartmayı ne kadar sevdiğimi söylemiş miydim?" Sesimi alçaltarak soruyorum. "Bu sabah kızdın mı?"

Sorum onu duraksattı ve bu sabah beni duyduğuna artık eminim.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, gözleri öfke ve başka bir şeyle kaynıyor. Bunun şehvet olduğunu söylemek istiyorum ama emin olamıyorum. Yüzüme bir tokat atmak üzere olma ihtimali çok yüksek.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor kazağına odaklanmadan önce.

Gülümsemekten kendimi alamıyorum çünkü yalan söylediğini biliyorum.

Ağzım kulağına gelene kadar eğildim. "Kendine dokundun mu?"

Nefesini sertçe içine çekiyor ve tekrar bana dönüyor, ama ben hızlıyım ve bir kez daha saf dürtülerle hareket ediyorum.

Onu öpmek zorundayım.

Ellerim yüzünü kavıyor, parmaklarım yüksek elmacık kemiklerine bastırıyor ve ağzını kendi ellerimle kapatıyorum.

Nefes nefese dudaklarıma yapışıyor, elleri göğsüme gidiyor ama beni itmek yerine orada dinleniyorlar. Ağzım onunkini açmaya ikna ediyor, öpücük derinleşiyor, genişliyor, yumuşak, sıcak ve ıslak olduğu yere girmeme izin veriyor. Aynı anda hem tanıdık hem de yeni ve özgür hissettiriyor, vücuduma yıldırım çarpması gibi şok dalgaları gönderiyor.

Parmakları yakama dolanıyor, ben onu öperken beni tutuyor, açlık aramızda serbestçe akıyor, öfkeli bir cehenneme dönüşmek üzere. Ben rock-

Onu lavaboya doğru bastırıyorum ve kalçasındaki her uzun kalın santimi hissedebildiğinden emin oluyorum.

Nefes nefese küçük bir inleme çıkarıyor, ağızlarımız birlikte hareket ediyor, öpüşme daha vahşi, şiddetli ve dağınık hale geliyor. Kahretsin, buna ihtiyacım vardı. Hiç değilse kendimi affettirmek için bir şans.

Sonra geri çekiliyor, zor nefes alıyor, beni içine çekerken gözleri çıldırıyor.

"James," diyor derin bir nefes alarak. "Ben... bu yaptığın şeyi silmiyor."

Boğazım düğümleniyor, ellerim saçlarında kayboluyor, saç telleri parmaklarımın arasında ipek gibi. "Olmadığını biliyorum. Onu silmeye çalışmıyorum, ben..."

Lanet olsun. Ne yapmaya çalışıyorum o zaman?

Dudaklarımı yalıyorum, onun tadına bakıyorum, onu tekrar öpmek istiyorum. Eğilip gözleriyle buluşuyorum ve gerçeği söylüyorum. "Sadece seninle olmak istiyorum."

"Yapamayız," diyor. Ama ereksiyonumu daha da içine soktuğumda gözleri kapanıyor. "Kahretsin James, bunu zorlaştırıyorsun."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Daha fazla zorlaşamaz, aşkım."

Saçına bir yumruk atıp hafifçe çekiyorum, bunu ne kadar sevdiğini hatırlıyorum.

Kağıt havluları ve kazağı lavaboya bırakıyor, boynu ve sırtı daha fazlası için eğiliyor. Elim göğsüne gidiyor, parmaklarım dantelin kenarlarında kıvrılıyor ve onu geri çekerek zaten çakıl taşları kadar sert olan meme ucunu ortaya çıkarıyor. Başımı eğip dudaklarımın arasına alıyorum, ta ki o yüksek sesle inleyene kadar, elleri saçlarıma uzanıyor.

Kahretsin, ne şekilde olursa olsun onun içinde olmak istiyorum. Avucumu karnının kıvrımlarından aşağı kaydırıyorum, kotunun düğmesini açıyorum, parmaklarım zaten biraz nemli olan iç çamaşırının yumuşak pamuğunun altına dalana kadar aşağıya dalmaya devam etmeden önce.

"Tanrım, Laila," diye göğsüne doğru yemin ediyorum, boynuna gelene kadar tenini yalıyorum, parmaklarım klitorisini okşamaya başlarken hafifçe ısıtıyorum. O kadar ıslak ve yumuşak ki, bir an önce içine girmezsem aklımı kaçırabilirim diye düşünüyorum.

Ama önce elime boşalmasını istiyorum, tam burada, hemen şimdi. Bırakırken onu izlemek, etrafımda hissetmek istiyorum.

"Bana bu sabah beni duyduğunu söyle," diye mırıldanıyorum kulağının dibinde, parmaklarım onu daha hızlı ve daha hızlı ovuyor, ta ki ben geri çekilip bir parmağımı içine sokana kadar.

Nefes nefese kalıyor, etrafımda kenetleniyor, saçlarımı sıkıca kavıyor. "Seni duydum," diye fısıldıyor, sesi boğuk.

"Kendine dokundun mu?"

Boğazını yalayıp bir parmağımı daha içine sokarken dilime karşı yutkunduğunu hissediyorum.

"Hayır," demeyi başarıyor.

"Sen istedin."

"*Sen* istedin," diye cevap veriyor.

Sırıtiyorum, çenesine öpücükler bırakıyorum, üçüncü bir parmak içine itilirken ağızım dudaklarına doğru yol buluyor. "Yaptım. Ama şimdi sana dokunduğum için, bu onu telafi etmekten daha fazlası. Sence de öyle değil mi?"

Bir iniltiyle cevap veriyor, bacakları kot pantolonunun içinde daha geniş açılmaya çalışıyor, ama ona çalışırken elimin ne kadar sıkı olduğunu seviyorum, başparmağım klitorisinin üzerinde geziniyor.

Tırnakları kafa derime batarken, "Ah, sik beni," diye haykırıyor.

"Yapacağım aşkım," diyorum ona. "Seni domaltacağım ve öyle bir sikeceğim ki, bütün restoran üzerlerine şarap dökülmüş olmasını dileyecek."

Ve sonra vücudu kasılmaya başlıyor, boğazında keskin bir nefes düğümleniyor ve sonra geliyor. Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum, ne kadar güzel görüldüğüne bayılıyorum, sanki kendini cennete açıyor. Onun böyle görünmesini, böyle hissetmesini sağlayan benim, sanki onu ayakta tutmasaydım dizlerinin üzerine çökecekmiş gibi.

Parmaklarımın etrafında titremeye ve sıkmaya devam ediyor, parmakları saçlarımda gevşiyor, nefesi kesiliyor.

KNOCK KNOCK.

Ve tabii ki kapı çalındı. "Ne?" "Ne?"

Mırıldanarak Norveççe cevap verdi.

"Tanrım," diyor Laila usulca ve ben ona dönüp bakıyorum. Gözleri buğulu, dudaklarında tatlı, memnun bir gülümseme kıvrılıyor ama bunun muhtemelen uzun sürmeyeceğini biliyorum. "Aman Tanrım," diyor, doğruluyor, gözlerine berraklık geri geliyor.

İşte gidiyor.

Elimi çabucak çekiyorum. "Sanırım bugün seni her iki şekilde de kurtardım." Bir an bana baktı ve işte o zaman anladım.

Geleceğini bildiğim o pişmanlık dalgası.

Dudaklarını birbirine sürtüyor, gözlerini kırıştırıyor ve sonra hızla kot pantolonunu düzeltiyor. "Kahretsin," diye yemin ediyor. "Burada bir şeyler yaptığımızı anlayacaklar."

"Yani?"

Sadece başını sallar ve kazağını geri çeker. "Hadi, gitmemiz gerek. Pantolonunu giy."

Hâlâ acı verici bir şekilde sertim ama gözlerindeki sert bakış ve dışarıda bizi bekleyen biri olduğu gerçeği sayesinde oldukça hızlı bir şekilde sönüyorum. Pantolonumu giyiyorum, ne kadar rahatsız hissettirdiğini görünce titriyorum. En azından siyahlar ve loş ışıktaki kimse fark edemiyor.

Dışarı çıktığımızda dövmeli ve kulağı delik genç bir adamın bize minnettar bir bakış attığını görüyoruz, ardından restorana geri dönüyoruz. Neyse ki, Laila'nın iyiliği için, kimse bize dikkat etmiyor ve koltuklarımıza geri oturuyoruz.

Kızarmış yiyecekler çoktan geldi.

"Neden sen yemiyorsun ve şarabı bitirmiyorsun? Hesabı ben öderim," diyerek ayağa kalkıyor.

Elini tuttum. "Laila. Hayır. Kal."

"Kazağım sırlıslıkla oldu."

"Bir saat içinde de sırlıslıkla olacak. Şarabı ve yemeği bitirelim." O tekrar oturana kadar bırakmıyorum. "Yani, Tanrım, seni boşaltıyorum ve sonra gitmek için sabırsızlanıyorsun."

"Gördün mü," diye tıslıyor bana. "Pek hoş hissettirmiyor, değil mi?"

"Dinle, bunu geride bırakmamız gerekecek," diyorum ona, kızarmış klipfisk'i bir çatalla mızraklarken. "İkimizin de iyiliği için."

"Ne olursa olsun, bu bir hataydı."

"Orgazma hata mı diyorsun? Bu dine saygısızlık."

Çatalını bana doğru tutuyor, başımı geriye atmama neden olacak kadar yakın. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Orada her ne olduysa olması kaçınılmazdı. Bunu şimdi anlıyorum. Ama bir daha olamaz."

Elimi kalçasına koydum ve kot pantolonunun üzerinde gezdirdim. "Şu anda olabilir."

"James," diyor sertçe. "Ben ciddiym. Orada bir anlık bir muhakeme hatası yaptım. Ama bu bir daha olamaz."

"Neden olmasın?"

Bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Neden olmasın? Birincisi, daha önce yaşadıklarımızı tekrar yaşamamın imkanı yok, tamam mı? Seninle yatmak, senin bir pisliğe dönüşmen, hayır teşekkürler. İkincisi, buna izin bile yok."

"Bu bizi daha önce durdurmadı," diyorum ona, gerçi Magnus ilk günümüzde bu konuda oldukça açıktı.

"Biliyorum. Ve olmalı da. Çünkü bu işi seviyorum James. Elbette, düşündüğümünden daha zor ve sanırım..." Dudağını dişlerinin arasına alıp endişelenerek susuyor. "Sanırım bulduğumuz yerde olmak bazen biraz yalnız hissettiriyor. Ama bunu kaybetmek istemiyorum. Kendimi yeni yeni bulmaya başlıyorum. Ve eğer birbirimizi tekrar becermeye başlarsak, birimiz er ya da geç çuvalalayacaktır. Yakalanacağız. Ve eğer bu olmazsa, o zaman doğrudan pislik moduna gireceksin." Gözlerini kapatıyor. "Şimdiden her şeyden pişmanlık duyuyorum."

Evet, bu acıtıyor. Göğsümdeki gergin hissi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Ben sadece seni öptüm. Elime boşalmanı sağladım. Hepsi bu."

"Yeterliydi James," diyor yavaşça. Yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Bir daha olamaz, bu yüzden lütfen deneme bile."

"İrade gücün bu kadar zayıf mı?" Tanrım, lütfen onun da benden uzak durmakta benim onu bulduğum kadar zorlandığını söyle.

"Bu geceydi," diyor. Sonra başıyla yemeğimi işaret ediyor. "Klipfiskini ye."

Her şeyden sersemlemiş bir halde geçici bir ısırık alıyorum.

Kötü değil.

"Bu nedir?" *Lütfen gözbebekleri olduğunu söyleme.*

"Kurutulmuş tuzlanmış morina balığı," diyor. "Bacalao gibi. Kuzeyde daha popüler.

Büyükannem her zaman yapardı. Pizzanın üzerine bile koyardı."

Ve büyükannesinden bahsedildiğinde omuzları düşüyor ve bir mumun sönüşünü izler gibi oluyor.

O zaman az önce ne olduğunu ve neden olduğunu anladım. Dikkatimi veremeyecek kadar aletimle düşünüyordum ama tuvalette olanlar şehvete yenik düşmemizle ilgili değildi. En azından onun için değildi. Laila'nın büyükannesiyile olanları sindirmeye çalışmasıyla ilgiliydi. Bunu bir an bile düşünseydim, ne kadar savunmasız olduğunu fark ederdim. Ve ondan faydalanmazdım.

"Hey," diyorum ona çiğnemeler arasında, yutkunarak. Elimi onun elinin üzerine koyup sıkıyorum. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ve buna saygı duyuyorum. Bir daha hiçbir şey denemeyeceğim, söz veriyorum."

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Buna duvarların içinden geçen komik işler de dahil."

"Söz veriyorum," diyorum ona tekrar.

Ben de ciddiylim. Sadece bu sözü tutmanın kolay olmayacağını biliyorum.

On bir

.....

JAMES

"ÇANTANI TOPLA, JAMES, YOLCULUĞA ÇIKIYORUZ!" Magnus mutfak kapısında belirdiğinde ellerini havaya kaldırarak anons eder.

Kahvemi yere bıraktım, zihnim hemen tüm olasılıkları düşünmeye başladı. Paris mi? Londra mı? Maldivler gibi sıcak bir yer? Magnus'un programı hakkında genellikle önceden bilgilendirilirim ve Noel'e bu kadar yakinken, bu hafta halka açık birkaç etkinlik dışında bir şey görmemiştim.

"Nereye efendim?" Evden çıkacağım için heyecanla soruyorum. Bugün buraya geleli üç hafta oldu ve Oslo'ya birkaç kez görevli olarak gitmiş olmama rağmen (ve tabii ki Laila ile geçen Pazar günü), biraz kabin ateşim var.

"Kikut!" diye bağıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Yanımdan Leydi Jane iç geçiriyor.

Gözlerimi ona dikmiş, kederli bir şekilde knäckebröd'ünün üzerine tereyağı sürmesini izliyorum. "Ne var? Kikut nerede? Ya da kikut *nedir*?"

"Kikut bir kulübe," diyor yorgun bir sesle. "Bir dağın yamacında. Hiç şüphesiz bir sürü kanlı karla kaplı olacak. Magnus tatillerde hepimizi oraya götürmeye bayılır. Geçen yıl tüm kraliyet dostları için orada bir yılbaşı partisi verdi - Danimarka Kralı Aksel, İsveç Prensi Viktor ve benzerleri. Neyse ki bu benim gitmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu."

"Norveç'te bir kulübe mi?" Şimdiden hayal kırıklığına uğradım.

"Evet," diyor, kırıntıları içinde tutmaya çalışarak ekmeğini çiğniyor. "Ve kulübe biraz abartılı. Bu bir kulübe. Tanrıya şükür bir ek bina daha yaptılar ama

Hala. Kapalı su tesisatı *yok*. Bu ne demek biliyor musunuz? Bu, tuvalete gitmek için karda tünel kazmak zorunda kalmak demek."

"Hepimiz gidiyor muyuz?" Kahvemin kalanını bitirirken soruyorum.

Başını salladı. "Evet. Sadece birkaç günlüğüne. Ben, sen, Einar, Ottar, çocuklar, Ella... Laila."

Laila'nın adını söyleme şeklini beğenmedim. Ya da bana bakışını.

"Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Hiçbir şey," diyor. "İkiniz hakkında bir teorim olduğunu biliyorsun."

Hay sikeyim.

"Kim hakkında?" Cahil numarası yaparak soruyorum. Boş maske kolaylıkla kayıyor.

"Kim olduğunu biliyorsun. Laila," diyor.

Magnus ya da Laila'nın orada olmasını bekleyerek otomatik olarak koridora bakıyorum. Laila'yı onunla yemeğe çıktığımdan beri pek görmemiştim. Şarap barının tuvaletindeki küçük buluşmamızdan beri. Onu çok düşündüm. Her lanet gece uykuya dalarken onu dinlemekten kendimi alamıyorum. Horlasa bile. Ama işleri tekrar profesyonelce yürütmek için onun isteklerine saygı duymaya çalışıyorum.

Bazı açılardan kolay oldu. Çocuklarla meşgul ve onların PPO'su olmama rağmen her yere Magnus'la birlikte gidiyorum. Onu kahvaltıda ya da öğle yemeğinde hiç görmüyorum, sadece akşam yemeğinde ve o zaman da etrafımız bu büyük kaotik aileyle çevrili oluyor. Onunla yalnız kaldığım tek zaman, ikimizden biri gece kütüphanede bir şeyler içiyorsa ve henüz kimse gelmemişse oluyor. Ama o zaman bile etrafta dolaşmıyor.

Başka açılardan da zor oldu çünkü onun yanında olmayı seviyorum. Hâlâ bu evde kendimi bulmaya çalışıyorum, hâlâ bu kraliyet ailesini ve bu işin kıvrımlarını ve dönemeçlerini çözmeye çalışıyorum. Her şey basit olmalı ama Magnus söz konusu olduğunda *hiçbir şey* basit değil. Laila şu anda beni topraklayan tek şey, her şeyin daha sağlam ve güvenilir hissettiği bir zamana bağlayan bir bağ. Bu istikrar duygusunu arzuluyorum.

Ve dürüst olmak gerekirse, onu arzuluyorum. Aldığım o tat, onu sistemimden atmak için hiçbir şey yapmadı. Bunun yerine bir uyuşturucu gibi davrandı, yavaş salınan türden, daha fazlası için geri gelmenizi sağlayan. İstese de istemese de o artık benim sistemimde. Ve olmak istemediğini biliyorum.

"Oldukça paranoyaksınız, bunu biliyor muydunuz?" Leydi Jane ağzını peçeteyle silerken düşüncelere dalıyor.

"Paranoyak olmak benim *işim*," diyorum ona.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Belki de. Ama Bayan Bruset'e nasıl baktığınızı fark etmediğimi sanmayın."

"Ona sana baktığımdan daha farklı bakmıyorum," diyorum ve masanın öbür ucundan French press'e uzanıp kendime bir fincan daha dolduruyorum. Ben de onunkini doldurmak için bir jest yapıyorum ama o kısa bir süre elini bardağının üzerine koyup gülüyor.

"Evet, öyle" diyor. "Ve bu başka bir genç adamın ya da yaşlı adamın ona baktığı gibi değil. Onu sadece güzel bir kadın olarak görmüyorsun, senin için bir anlamı olan biri olarak görüyorsun."

Yutkunuyorum. "O benim arkadaşım, eğer kastettiğin buysa."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun," diyor öne doğru eğilirken fısıldayarak, gözlerinde bir parıltı. "Ama daha fazla burnumu sokmayacağım. Sadece bildiğimi bil."

Kahvemden bir yudum almadan önce ona, "Sizi kırmak istemem ama Leydi Jane, hiçbir şey bilmiyorsunuz," diyorum. Bu sabah üçüncü fincanım. Bunun günüme yardımcı mı yoksa engel mi olacağından emin değilim.

"Bu arada, kulübeye ne zaman gitmemiz gerekiyor?" Konuyu değiştirerek ona sordum.

Gülüyor. "Magnus sana bavullarını toplamanı söylüyorsa, bu hemen gidiyorsun demektir. Yani bugün."

Belki de bu üçüncü fincan her şeye rağmen gereklidir.

İçmeyi bitirdiğimde odama doğru ilerliyorum, kendi odasından çıkmakta olan Laila'nın yanından geçmek üzereyim.

Lanet olsun. Keşke ona bir baş selamı verip yoluma devam edebilseydim ama yapamıyorum. Saçlarını geriye atmış, çarpıcı yüzü, üzerinde görünen birkaç çiliyle

mükemmel burnu, uzun deniz mavisi kazağı ve taytıyla nefesinizi tutmaya değer biri olmayı başarıyor.

Görmezden gelemeyeceğim biri.

"Hey," diyorum ona, yolunu keserek. "Haberleri duydun mu?" İç geçiriyor ve bana bakıyor, yorgun görünüyor. "Kikut hakkında mı?" "Evet. Bu kelime ne anlama geliyor ki?"

"Bu sadece kulübenin adı."

"Norveççe bir anlamı yok mu, cinayet ölüm tuzağı gibi **b i r** şey mi?" Aslında onu gülümsetiyorum.

"Öyle olsaydı seni uyarmazdım," diyor.

"Oraya hiç gittin mi?"

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Evet. Sadece bir kez, yazın. Güzel bir yer. Ama kalabalık olacak. Sıkı giyinin ve kulak tıkaçlarınızı getirin."

"Horlamanla başa çıkabiliyorsam, her şeyle başa çıkabilirim." Gerçek şu ki, kulak tıkacı takamam. En küçük seslere karşı bile tetikte olmam gerekiyor. Kendimi yeterince derin uyumak ve yine de bir anda uyanmak için eğitmiş olmam bir mucize.

Bir kahkaha atıyor ve ben de sırtarak karşılık veriyorum, göğsüm onun sesi ve görüntüsüyle şampanya gibi kabarıyor. "Oh, Einar'ı henüz duymadın. Hiçbir fikrin yok."

Sonra sanki benim yanımda gülmemesi ya da gülümsememesi gerektiğini hatırlamış gibi kendini toparlıyor. "Çocukların yanına dönmem gerek," diyor, yüzü bomboş ve yanımdan geçip gidiyor.

Elimde olan tek şey bu. Sadece bir an. Sanırım bir sonrakine kadar beni idare etmesi gerekecek.

Laila'nın uyarısını ve Leydi Jane'in kar tünelleri hakkındaki konuşmasını dikkate alarak odama gidip eşyalarımı topluyorum. Bu sefer takım elbiseler yeterli olmayacak. Kazakları, uzun donları, çorapları, termalleri, eldivenleri, şapkaları ve atkıları, üzerinde Norveç Kraliyet Koruma Birimi arması olan bir spor çantasına tıktırıyorum. Nihayet salona geri döndüğümde, kaos her şeyi ele geçirmişti.

Bjorn siyah kar botları ve kar pantolonu giymiş ama tişörtsüz, elinde oyuncak bir uçakla koridorda koşturuyor. O zaman durur

Beni görüyor ve uçağı bana doğrultuyor, yüzüme fırlatacak diye korkuyorum.

Onun yerine ateş etme sesleri çıkarıyor ve sonra "*Du er død!*" diye bağıyor ki ben bunu öldüğüm anlamına falan alıyorum.

"Bjorn!" Laila üst kattan bağıyor. Merdivenlerden iniyor ve koridorda çoraplarıyla koşuyor, neredeyse yerde kayıyor, eskisinden biraz daha dağınık görünüyor. Ona uzun kollu bir gömlek uzatıyor, kolunun altına da bir kazak sıkıştırmış.

Bjorn şeytan gibi gülüyor ve kaçmaya başlıyor ama ben hızlıyım.

Uzanıp onu iki omzundan tutuyorum, dokunuşum hafif ama onu yerinde tutacak kadar sert.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve tıslıyor. Yılan gibi. Lanet olsun.

"Bjorn," diye onu tekrar uyarıyor Laila, nefes nefese. Bana mahcup bir gülümseme vererek saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor. "Teşekkürler, James."

Bjorn kan donduran bir çığlık atar ve ardından evin diğer ucundan bir çığlık daha duyulur. Tor. Gecenin iki yarattığı gibi.

"Onu tutmamı ister misin?" Bjorn kıvranıp çığlık atarken bile onu bırakmadan soruyorum. Kulak zarlarım patlamış gibi hissediyorum ve Laila'nın nasıl olup da hâlâ duyma yetisini kaybetmediğini merak ediyorum.

"Lütfen," diyor ve gömleğini ve kazağını üzerine çekerken Bjorn'u belinden tutmak için çömeliyorum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum - elimde kıvranıyor, hareketli bir hedefi vurmaya çalışıyor gibiyim - ama sonunda onu giydiriyor.

Bana bırakabileceğimi söyleyen bir bakış attı ve ben de onu bıraktım. Koridorda çığlık atarak kaçtı.

"Seni kıskanmıyorum," diyorum kısık bir sesle, oyun odasında kayboluşunu izlerken. "Sanırım bir kurşun yemeyi tercih ederim."

Homurdanıyor. "Bir gün bile dayanamazsın." Sonra gözleri yumuşuyor. "Ama gerçekten, bunun için teşekkür ederim." Duraksıyor. "Bir dadı olarak bazen bunun iki kişilik bir operasyon olması gerektiğini unutuyorsunuz."

Omzunun üzerinden bakıyorum. Yakınlarda başka kimse yok. "Eminim Magnus ve Ella çok şey yapıyordur."

"Öyle," diyor hızla, gözleri kocaman. "Beni yanlış anlamayın. Her gece onları yatırıyorlar, olabildiğince yanlarında oluyorlar. Oslo'da yaşasalardı, kral ve kraliçeye daha yakın olsalardı, halkla ve ilgi odağıyla daha fazla iç içe olsalardı, eminim onları çok daha az görürdük. Unutmayın, ben resmi olarak onların ilk dadısıyım. Ben gelmeden önce Magnus'un kız kardeşlerinden biri onlara yardım ediyordu ve bunun için para aldığını bile sanmıyorum."

"O zaman seni işe almalarına şaşmamalı," diyorum ona. "İşini iyi yapmadığını düşündüğünü söyleyebilirim ama yapıyorsun. Gerçekten iyi bir iş çıkarıyorsun. Bu kolay değil."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Sadece seni tanıyorum, hepsi bu. Nasıl düşündüğünü biliyorum." Bakmadığını düşündüğümde onu ne kadar yakından gözlemlediğimi, sert bir maske takmaya çalıştığında bile bazı kırılگانlıkların nasıl sızdığını ona söylemeyeceğim. Yüzeyin altındaki o ham ve gerçek bakışlarını seviyorum.

Kaşları kalkıyor. "Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım." Çıglıklar aniden şiddetlenir.

Gürültülü bir şekilde nefes veriyor, omuzları çökmüş. "Gidip onları kontrol etsem iyi olacak."

Magnus, Ella ve Leydi Jane çantalarıyla merdivenlerden inerken o da terör estiren ibislere doğru yürür.

"Toplandınız mı?" Magnus soruyor. "Biliyorsun, dört tekerlekli araçlarla dağlara çıkacağız. Burası takım elbise giyilecek bir yer değil James."

Chris Evans'ın *Knives Out* filminde giydiklerine rakip olabilecek ağır örgü bir kazak ve kot kombinasyonu giyiyorum ve "Yanıma hiç almadım," diye onu temin ediyorum.

"Öğreniyorsun o zaman." Duraksama. "Puro içiyorsun, değil mi?"

"Oh, Magnus," diyor Ella gözlerini devirerek. "İnsanları var olmayan puro kulübüne katılmaya ikna etmeye çalışmayı bırak."

"Varolmayan mı?" diyor, ağzı bir karış açık. "Ben Norveç Prensiyim." "Bu bir kulübün olduğu anlamına gelmez," diyor kadın.

"Ottar benimle puro içiyor."

"O zaman iki kişilik bir kulüp olur ve Ottar yeşile döner." Bana bakıyor, yalan söylüyormuş gibi başını sallıyor. "İyi bir puroyu severim," diyorum ona.

"İşte, senden hoşlanmamın bir nedeni olduğunu biliyordum. Tamam, hadi çocukları toplayalım. Hadi çocukları toplayalım."

Laila iş başındayken bile Tor ve Bjorn'u toparlamak bir ekip çalışması gerektiriyor ama sonunda hepimiz arabalara doluşup Norveç'in vahşi doğasına doğru yola çıkıyoruz.

Cipin direksiyonunda Ottar, yolcu koltuğunda Einar, arkada ise prens, prenses ve Leydi Jane oturuyor.

VW'nin yolcu koltuğundayım, son derece sıkışık, arabayı dayanılmaz derecede yavaş kullanan Olaf, arka koltukta da Laila ve çocuklar var. Dikiz aynasından onu izliyorum, aralarında oturmuş, Bjorn'un elleriyle Tor'un kafasına vurmasını engellemeye çalışıyor.

Uzun bir yolculuktu, Laila'yla yaptığımız yapmacık sohbet ve çocukların yol boyunca tekmeleyip bağırmaları yüzünden daha da uzadı. Olaf tek kelime etmiyor ve ben de onun pek bir şey duymadığını düşünmeye başlıyorum. Kısandım.

Sonunda, birkaç saat ve yol boyunca birkaç dinlenme molasından sonra, bekleyen SUV'u ve üç sağlam ATV'yi görmek için karla kaplı uzun bir yoldan aşağı çekiyoruz.

"İşte geldik," diyor Laila, çocukların kemerlerini çözerek.

"Bu mu?" Tepesi ağır beyaz bulutlarla örtülü, karla kaplı bir dağa bakarak soruyorum. Görünürde bir kulübe yok. Yamaç cehennem gibi dik görünüyor, alplere dönüşene kadar ormanla kaplı. Oraya nasıl çıkacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

Laila'yı dikiz aynasından bana sırtırken yakalıyorum. "Sen İskoçyalısın. Senin Highlands'in yok mu?"

"Evet, ama ben Glasgow'da doğdum," diyorum ona. "Koruyucu ailelerimden hiçbirinin beni kuzeye doğru yürüyüşe götürmediğini söylememe izin verin."

"Her şeyin bir ilki vardır" diyor.

Magnus ve Ottar'ın çoktan çantaları yerleştirdiği ATV'lere yaklaşıyoruz. Ottar çantamı alıyor ve bir tanesinin arkasına getiriyor.

"ATV kullanmayı biliyorsun, değil mi?" diye sordu bana.

Aslında bilmiyorum, ama bir golf arabasından farklı olduğunu düşünemiyorum.

Steroidlerle. "Elbette," diyorum ona, umarım bu beni kıcımdan ısırmaz.

"Harika. Sen Laila, Ella ve çocuklarla ilgileneceksin. Magnus da Einar önde. Ben Leydi Jane ile arkayı alacağım." Bunun

üzerine Leydi Jane gürültülü bir kahkaha patlatır.

Ottar da gülerek ona "Büyü artık," diye bağırıyor. Bana bakıyor ve "*Kadınlar*" der gibi başını sallıyor.

Yola çıkmamız uzun sürmedi. Koltuk benim bedenim için biraz küçük ama idare ediyorum. Ella kucağında Tor ile önde oturuyor, Laila ise Bjorn ile arkada. Omzumun üzerinden ona bakıyorum, kolunu Bjorn'a dolamış, ikisini de yerinde tutmaya çalışıyor.

"Hey, dostum," diyorum Bjorn'a. "Bu tehlikeli bir yolculuğa çıkmak üzereyiz. Emniyet kemerini taksan iyi olur ve Laila'yı kaybetmemek için onu sıkı tut. Orada erkek olacağına güveniyorum."

Bunun onu uslu durması için kandıracağını umuyorum. Bjorn bana ters ters bakıyor.

Ayak parmaklarına basmadığımı umarak Ella'ya bakıyorum. Tamamen eğlenerek bana bakıyordu.

"İngilizce biliyor, değil mi?" Ona soruyorum. Gülümsemesini bastırarak başını sallıyor.

"Evet, İngilizce biliyorum!" Bjorn arkadan bağırıyor.

Ah, çocuk konuşuyor.

Boğazımı temizliyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum, sonra sürmeye başlıyorum.

Yolculuğun ilk kısmı oldukça kolay, günün erken saatlerinde temizlendiği belli olan bir patikayı takip ediyor. Prens Magnus'un parmaklarının ucunda böyle bir şeyi emredecek, bir hevesle dağın yarısını temizleyecek ne kadar güç olduğunu merak ediyorum, çünkü bu adam *sadece* hevesle çalışıyor.

Ama sonra patika daralıyor, kar daha yüksek oluyor ve ATV'yi sürmek oldukça kolay olsa da, hala buluyorum

meydan okuyor. Her dakika Ella ve Laila'ya bakıp iyi olup olmadıklarını soruyorum. Sanırım bir noktada Ella gerçekten benim yerime geçmek istiyor.

Sonunda çam ormanından kurtulup açık dağ yamacına çıkıyoruz, dağ önümüzde açılıyor, yuvarlak zirveler üst üste yığılmış, ötesinde beyaz gökyüzü. Burada kar taze toz, ama ATV batmak üzereymiş gibi görüldüğünde Magnus ve Einar duruyorlar.

"Buradayız," diyor Ella.

"Yaşasın!" Bjorn bağılıyor ve arkama baktığımda Bjorn'un kemerini çözüp kendini karın içine attığını görüyorum. "*Uff da!*"

Herkes gülüyor, çocuğun neşesi bulaşıcı.

Daha sonra eşyalarımızı boşaltmak ve kısa bir yürüyüş mesafesinde olan kulübeye getirmek gibi zor bir kısım geliyor. Özellikle dizlerimize kadar kar varken sonsuza kadar sürüyor ama sonunda meşhur kikut'a varıyoruz.

Küçük, şirin bir kulübe; yanında daha küçük, daha yeni bir kulübe daha var ve ağaçların arasında yer alıyor. Kulübeleri ve müstemilatı birbirine bağlayan bir çeşit yol var ve bu sıcaklarda onu kullanma düşüncesi beni ürpertse de, Norveç Veliaht Prensi kullanabiliyorsa ve kullanıyorsa, benim de kullanabileceğimi kendime hatırlatmak zorundayım.

"Merak etme," diyor Magnus, belli ki bakışlarımı yakalamış. "Oraya bir ısıtıcı yerleştirdik. İçinde bulunabileceğin en güzel müstemilat. Eskiden şuradaydı, kenardan sarkıyordu," diyor, kulübelerin ötesini, sırtın alçaldığı yeri göstererek. "Tavşanların üzerine sıçabilirdiniz. Büyüleyiciydi."

Ottar bir bavul taşıyarak yanımdan geçip gidiyor. Giderken bana "Büyülü değildi," diye fısıldıyor.

Magnus, Ella ve çocuklar yeni eklentiye alırlar, böylece tüm yardım ana kabinde kalır.

Kulübenin içine girdiğimde, "ana" kulübenin biraz abartılı olduğunu fark ediyorum. Çok şirin ve ev gibi, sedir ve odun dumanı kokuyor ama çok küçük. Hepimizin nereye gideceği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kim nerede uyuyor?" Hepimize bakarak soruyorum.

"Şey," diyor Leydi Jane, "biraz paylaşım olacak. Ottar ve Einar çatı katında." Yukarı çıkan dar ahşap merdiveni işaret ediyor. "Ben yatak odasını alıyorum. Sen ve Laila da çekyatta kalacaksınız."

"Ah," diyor Laila elini kaldırarak. "Rahatsız etmek istemem ama neden sizinle aynı yatağı paylaşamıyorum?" diye soruyor Leydi Jane.

Leydi Jane sadece gülümser. "Çünkü biriyle uyumaktan hoşlanmıyorum. Yalnız uyumaya ihtiyacım var."

"James'le yatmak istemiyorum."

Milyonlarca şeyi kendime saklamayı başarıyorum. Sonunda, "Çekyatı alabilirsin, Laila. Ben minderleri alıp yerde uyuyacağım."

Leydi Jane biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünse de o bundan memnun görünüyor.

Uyku düzeni sağlandıktan sonra kraliyet ailesi kikut'a geri dönüyor ve biz de plan yapmaya başlıyoruz. Sadece bir gece kalacağız ve şu ana kadarki planlarımız sadece içmek ve yemek. Einar ve ben resmi olarak görevde değiliz, çünkü yüzlerce mil boyunca bölgede hiç kimse yok, bu yüzden şenliklere katılmamız söylendi.

Yine de Einar'ın aklını başına topladığını biliyorum.

Ben de aynısını yapıyorum, burası teknik olarak Magnus'un da evi olsa da yine de tetikte olmam gerektiğini biliyorum.

Ama o bir bira başka bir biraya dönüşür. Ve sonra çocuklar çatı katında Go Fish oynarken, yetişkinler içki oyunları oynamaya başlar. Prosecco patlatılır. Mutfakta Ella kızılıklı Noel kokteylleri hazırlarken, Leydi Jane akşam yemeği için herkese bangers ve mash yapar. Laila, Brian Setzer Orkestrası'nın Noel müziğini açar. Bir noktada Ottar ve Magnus "Jingle Bell Rock" ile dans etmeye başlar.

Uzun zamandır bu kadar eğlenmediğimi söylemeliyim.

Aynı zamanda uzun zamandır bu kadar sarhoş olmamıştım. Bir yanım hâlâ uslu duruyor. Şu anda hepimizden Einar sorumlu olsa ve ben haklı olarak sarhoş olsam bile bir koruma görevlisi olduğumun farkındayım.

Ayrıca bunun iyi hissettirdiğini de söylemeliyim. Sürekli tetikte olmak zorunda olan o parçamı beynimin arkasına itmek. Bir kez olsun her şeyin özgür, kolay ve iyi hissettirmesine izin vermek.

Magnus ve ailesini şu anda çok iyi tanımıyorum. Benim konumumdaki bir kişi olarak güven kazanmanın zaman aldığını biliyorum. Bu sadece onların bana gvenmesiyle ilgili değil, çünkü Magnus onların hayatları konusunda bana yeterince güveniyor, ama benim de onlara gvenmemle ilgili. Prens Eddie'nin arkamı kollayan biri olduğunu hissetmem yıllar aldı ve o zaman bile ilişkimizin ve rollerimizin her zaman ařırđı farkındaydım. Korumaların doğası gereği arka planda kalması gerekir. Uzak, gizemli ve soğuk kalmamız gerekir. Kendimizi işimize ve görevimize adamalıyız. Korumaya yemin ettiğimiz insanlarla ilişki ve bağlılık kurmamamız gerekiyordu.

Yine de burada oturup Magnus'un Ottar ve Einar'a kayıp bir keiyle ilgili tuhaf bir hikâye anlatması, Ella'nın Leydi Jane ve Laila ile kıkırdaması bana gerçekten bir şey bulmuşum gibi hissettiriyor. Tam olarak aile değil. Bunu asla bulabileceğimden emin değilim (ve dürüst olmak gerekirse, bunu bulmama izin vereceğimden de emin değilim). Ama beni dahil hissettiren bir şey. Daha önce hiç hissetmediğim tuhaf, sıcak bir duygu.

Belki de sadece sarhoşumdur.

Ella esnemeye başlayana kadar parti devam ediyor ve Magnus atđ katına çıkıp çocukların bayıldığını fark ediyor. Onları merdivenden aşağıya taşıyor, sanki güçlü adam yarışmasındaymış gibi her iki koluna birer tane takıyor ve sonra ailenin yatmaya gideceğini söyleyerek geri kalanımızı kulübede bırakıyor.

Ortalık sakinleşmeye başladı. Einar uyumak için atđ katına ıktđ, yani şimdi Leydi Jane, Ottar, Laila ve ben ateşin etrafında konuşuyor, muhtemelen akşamdan kalmalığımı artıracak viski içiyoruz. Sonra Ottar yatmaya karar verdi.

Sonra Leydi Jane.

Laila ve beni kanepede bırakarak.

Ama en ufak bir uyku hali hissetmiyorum ve konuşmaya devam edersek herkesi uyanık tutacağımızı biliyorum.

"Yürüyüşe çıkalım mı?" Ona fısıldadım.

Bana "*Ciddi misin?*" der gibi bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin."

Paltomu, atkıımı, şapkamı ve eldivenlerimi giyiyorum, sonra ben botlarımı giyerken o da elinde viski şişesiyle aynı şeyi yapıyor.

Bu ya harika bir fikir ya da berbat bir fikir olacak.

Dışarıya, kış harikalar diyarına çıkıyoruz.

Hava dondurucu soğuk, nefesimiz havada bembeyaz ve yine de kanım ateşle doluyor. Tuvalete giden yol artık aşınmış durumda ve Magnus buranın en güzel tuvalet olduğunu söylerken şaka yapmıyormuş. Tamamen yalıtımlı, ısıtıcılı, lambalı, el dezenfektanlı, düzgün bir klozet oturağı, hatta bir dergi rafı bile var. Ama ince çamlardan oluşan bir çıkıntıya giden küçük bir patika daha var.

"Beni takip et," diyor Laila, patikadan aşağı doğru ilerlerken. Ben de onu takip ediyorum. Tek ses nefesimiz ve botlarımızın karda çıkardığı kadife çıtırtı.

Ama çamların arasından yürüdükçe, şırıl şırıl akan suyun sesi daha da netleşiyor. Kulübenin hareket ışıkları etkisini yitiriyor ve ben ona çok karanlık olduğunu, geri dönmemiz gerektiğini söylemeden önce, o bir el feneri çıkarıyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" Ona soruyorum. "Bu ziyaretin cinayet ölüm tuzağı kısmı mı?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, sesi donmuş gecede müzik gibi geliyor. "Göreceğiz bakalım."

Bu pek umut verici değil.

"Aşağıda bir şelale var" diyor bana. Bulutları yaran ayla birlikte donmuş, havada sihirli bir şekilde asılı kalmış, altından sadece ince bir su akan şelaleyi görebiliyorum. "İçme suyu buradan geliyor. Yazın yüzmeye gitmiştik ve Magnus bana suyu kulübeye nasıl pompalayabildiklerini gösterdi."

"Çok etkileyici. Siz Norveçlilerin her şeyi yapabileceğinizi düşünmeye başlıyorum."

"En iyisini sona saklıyorum," diyor. "Kayalara tırmanmak ister misin?"

"Burada kiminle konuştuğunu sanıyorsun?" Ben de diyorum ki. "Sadece kayaları göster, onlara tırmanacağım."

Ayın ışığında dudağını ısırıldığını görüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıp aynısını ona yapmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sakin ol, kendime hatırlatmak zorundayım. Alkolün tüm sözlerimi bozmama neden olan bir yolu var.

"Her zaman kanıtlayacak bir şeyi vardır," diyor bana, el fenerini hafif bir yokuştan yukarı doğru tutarken, kayanın yarısı karla kaplı.

"Kanıtlayacak bir şeyim yok," diyorum savunmacı bir tavırla.

Ondan başka bir nazlı bakış. O da kesinlikle sarhoş, yoksa gece yarısından sonra karla kaplı kayalıklara tırmanmak üzere olmazdık.

"En azından ben önden gidip sana yardım edeyim," diyorum. İkimiz de ağaçların tepelerine bakabilecek kadar yüksek, küçük, yuvarlak bir çıkıntının kenarına gelene kadar, aşağı uzanıp onu dirseklerinden tutarak yukarı çekmeden önce kendimi yukarı çekerek yanından geçiyorum.

İşte o zaman onu
gördüm. Nefesimi
kesiyor.

Dağların üzerinde, fiyordun karşısında kuzey ışıkları var.

Parlayan yeşil ve beyazın soyut sıçramaları, yıldızlardan oluşan bir tuval üzerinde hareketli bir suluboya resim gibi.

"Lanet olsun," diyorum, sesim sanki onu korkutup kaçırmaktan korkuyormuşum gibi kısık çıkıyor. "Bunca zamandır burada mıydı?"

"Mmm-hmm," diyor. "Ella bu gece görebileceğimizi ama kulübeden pek iyi göremeyeceğimizi söyledi."

"Kahretsin," diyorum, serginin doğaüstü büyüklüğünü kavramaya çalışarak. "Bu... bu gerçekten bir şey."

"Onları daha önce hiç görmediğini düşündüm," diyor bana, eldivenli eliyle viski şişesini açıp şişeden bir yudum alırken.

Gözlerimi ışıklardan ayırıp ona bakmayı başarıyorum ve eğer bundan daha da güzel değilse lanet olsun. "Sanırım seni öpmek istiyorum," diyorum ona. İçki konuşuyor.

Bana viski şişesini uzatırken alını alaycı bir bakışla kırışıyor. "İçmemelisin."

Yapmamalı... ama *yapmamalı* değil.

Şişeyi ondan alıyorum, bakışlarım onunkilere kilitleniyor, onu okumaya çalışıyorum, herhangi bir sinyali karıştırmamaya çalışıyorum, söz konusu biz olduğumuzda bu imkansız görünse de. Hepimiz bir sürü karışık sinyalden ibaretiz.

"Yani Laila Bruset, beni buraya kadar getirip kanlı kuzey ışıkları altındaki bu en iyi sevişme noktasına getirdiğini ve yanlış bir fikre kapılmamamı beklediğini mi söylüyorsun?"

Şişeden bir yudum alıp onu izliyorum. Viski boğazımda yanarken beni sıcak tutuyor.

"Ne zaman yanlış bir fikre kapılmadın James?" diyor bana. İfadesinde bir açıklık var. Bir davet. Kar gibi yumuşak bir şey.

Şansımı deniyorum.

Elimi yüzüne koydum, parmak uçlarım elmacık kemiklerinin üzerinde duruyordu, başparmağım çenesindeydi. "Sözümü tutmadığım için beni affet."

Eğilip onu öpüyorum. Dudakları direnç göstermiyor; benimkilere teslim oluyorlar, ağzım onunkine bastırıyor, öpücüğü içimin karanlık derinliklerinde hissediyorum. Bu öpücük onunla paylaştığım diğer öpücüklerden farklı hissettiriyor ve alkolden mi, ince dağ havasından mı, yoksa o ışıkların güzel kaotik enerjisinden mi bilmiyorum. Ama içimde bir şey harekete geçti, uzun zamandır uykuda ve rahatsız edilmemiş bir şey. Bu dehşet verici bir duygu, sanki dilimin onunkine her geçişi beni bir daha düşmeye cesaret edemeyeceğim bu sınıra daha da yaklaştırıyor.

Ben de geri çekilip öpücüğü kesiyorum ve ikimiz de soluk soluğa kalıyoruz.

Yüzünü daha sıkı tutuyorum, alnımı onunkine yaslıyorum, burnum burnunun kenarına bastırıyor ve nefesimi tutmaya, bulanık düşüncelerimi toparlamaya ve geri adım atmaya çalışıyorum, içimdeki o çıkıntıdan çok geri.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ama ondan mı yoksa kendimden mi özür dilediğimi bilmiyorum.

Geri çekiliyor, ellerini yüzümün iki yanına bastırıyor, bana bakıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Ne oldu?"

Başımı sallamaya çalışıyorum, yine aptalca bir şey yaparsam diye gözlerimi kaçırıyorum. "Yok bir şey. Sınırı aştım."

"Benim çizgim değil."

Ona bakmak zorundayım. O yumuşaklık hâlâ orada. İlk defa onu kovmadım. Peki neden bu kadar korkuyorum?

"Sen dedin ki..." diye başlıyorum, dudaklarımı yalayarak. "Bak, aramızdaki ilişkiyi bozmak istemiyorum."

"Öyle değil James," diyor. "Hiç de öyle değil. Aramızın tekrar bozulmasına seve seve neden olacaksın. Bundan zevk alıyorsun. Ne oldu? Az önce ne oldu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerine bakarak.

Hâlâ yüzümü bırakmıyor, eldivenleri tenimi ısıtıyor.

"Bana daha önce aramızda yaşananların bir daha olamayacağını söylemiştin.

İyi olmaya çalışıyorum."

"Hayır," diyor, ellerini bırakarak. "Değilsin." Viski şişesine uzanıyor ve sırtını bana dönüyor, bir yudum daha içerken ışıklara bakıyor. "Bir soruya cevap verecek misin?"

Kendimi çok dengesiz hissediyorum ve bu sadece durduğumuz yerden kaynaklanmıyor. "Elbette," diyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Neden boşandınız?"

Duruşumu genişletiyorum, çünkü gerçekten devrilmek üzere olduğumu hissediyorum, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü senin hakkında bilinmesi gereken her şeyi bilmek istiyorum. Birbirimizi tanıdığımızı sanıyorsun ama aslında tanımıyoruz. Ve bana neden öyle davrandığını bilmeyi hak ediyorum."

"Bunun boşanmamla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Öyle olduğunu biliyorsun. Ne oldu peki?"

İçimi çekiyorum ve elimi viskiye uzatıyorum. "Bunun için daha fazla alkole ihtiyacım var."

Yüzünü bana dönüyor ve elini uzatıyor, beklentili bir bakışla beni izliyor.

Gururumu incitse bile benden dürüstlüğü hak ettiğini bildiğimden cesaret için bir kadeh içiyorum.

"Karım, *eski karım*... Beni aldattı," diyorum. "Hiç evde değildim. Hep çalışıyordum, hep görevdeydim. Sadece onun ihtiyaçlarını karşılayabildim, ona gerçekten ihtiyacı olan şeyi veremedim. Ve bazı günler istifa etsem bile, her zaman onun yanında olsam bile asla veremeyeceğimi düşünüyorum. Ne yaparsam yapayım onun için yeterli olmadığımı düşünüyorum." Duraklıyorum, şişeyi yarıya kadar kaldırıyorum, gözlerim ışıkların üzerinde geziniyor, içimdeki acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum

göğüs, utanç, reddedilme. "Her halükarda onu suçlayamazdım. Hiç suçlamadım. Buna alışmıştım. Tüm hayatım büyük bir reddedilişten ibaretti. Ne zaman bir aileye yaklaşısam, başka bir aileye gönderildim. Yakınlaşmamayı, kendimi açmamayı öğrendim. Ve sonra aşık oldum. Aptaldım ve gençtim, aşık oldum ve bu benim sonum oldu. Bunun hiçbir işe yaramayacağını bilmeliydim."

Bir an için hiçbir şey söylemiyor. Beni acıyarak izlediğini görmeyi umarak ona bakmaya cesaret ediyorum. Ama acıma görmüyorum. Anlayış görüyorum. Seni anlayan birini bulmak ne kadar nadirdir. Bunu şimdi fark ediyorum.

"Demek öyle," diyorum ona, bir viski daha içmeden önce nefes vererek. Yutkunuyorum, yüzüm buruşuyor. "Beni başka bir adam için terk etti, boşanmak istedi ve ben... ben bunu kaldıramadım. Sanki beynimdeki kablolar koptu ve beni bir arada tutan her şey parçalandı. En hafif tabirle depresyondaydım. Bunu kabullenmek benim için çok zordu. Gerçekten zordu." Cesaretimi toplayarak durakladım. "Her zaman güçlü olmam gerekiyordu, içimde ve dışımda. Ama değildim. Denedim ama... bu çok fazlaydı. Bunca zamandır içimde ne kadar öfke taşıdığımı hiç fark etmemiştim, uçurumun kenarına gelmeye ne kadar yakın olduğumu hiç bilmiyordum. Ama yaptım. Aştım ve tüm benlik duygumu kaybettim. Her şeyimi kaybettim, gerçekten. Ve bunu kabul etmek benim için gerçekten çok zor."

Laila bana doğru yaklaşıyor ve diğer elime uzanıp onu kendi elinin içinde tutarak sıkıyor. "Ama itiraf ettin. Ve bunun için sana teşekkür ediyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "James, tüm bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Sana muhtemelen zaten anlamış olduğun şeyleri, senin güçlü *olduğunu*, kalbinden kaslarına ve zihnine kadar tanıdığım en güçlü adam *olduğunu* söylemeyeceğim. Yaşadıklarının, senin gibi bir çocukluk geçirdikten sonra doğal olduğunu da söylemeyeceğim. Sadece içeri alındığım için ne kadar minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Bunu duymam için bana yer açtığın için." Yutkunuyor, hızlı hızlı göz kırıyor. "Bu benim için çok şey ifade ediyor."

Teskin edici bir gülümsemeyle şişeyi ona uzatıyorum. O başını sallıyor. "Yeterince içtim."

İç çekiyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum, kendimi bulunduğumuz yere ve yarın yaşayacağım kötü akşamdan kalmalığa geri getiriyorum. Hay sikeyim.

"Geri dönmeliyiz," diyorum ona.

Bazı açılardan bu kayalık çıkıntıda kalmak, karanlık fiyorda, karlı dağlara, dans eden ışıklara bakmak ve tüm gece boyunca onunla konuşmak istiyorum. Görmezden gelmeyi umarak içimde sakladığım her şeyi ortaya dökmek. Bir çeşit şeytan çıkarma ayini yapacağım.

Ama burada bir görevim olduğunu biliyorum, onun da öyle.

Biz de acele etmeden kayalıklardan aşağı inip kulübeye doğru yol alıyoruz. İçeri girdiğimizde herkes uyuyor, horluyor ve biz de yerlerimizi buluyoruz. Laila bana çekyatı onunla paylaşabileceğimi fısıldıyor ve ben bunu fazlasıyla cazip bulsam da -sadece onun sıcak bedenini yanımda hissetmek, çok uzun zamandır sahip olmadığım bir şey- ileriye dönük olarak kafamı dik tutmam gerektiğini biliyorum.

Yerdeki minderlere uzandım, yün battaniyeleri çeneme kadar çektim.

Uykuya dalmadan hemen önce, her zaman yaptığım gibi ona iyi geceler fısıldıyorum. Bu sefer o da bana karşılık veriyor.

On iki

.....

LAILA

İki yıl önce

"HAZIR KAHVE?"

Kaşığımı hızla karıştırıyorum ve James'in mutfağa girdiğini görmek için omzumun üzerinden bakıyorum.

"Hazır kahve ile bir sorunun mu var?" Soruyorum ve kaşığı lavaboya koyarken gülümsememi gizlemek için sırtımı ona dönüyorum.

"Evet," diyor ve onun odaya girdiğini hissediyorum. "Ve bu sadece benim için değil, herkes için geçerli. Yani, İtalya'nın en iyi espresso makinesine sahipsin ama yine de..."

Süslü espresso makinesini çılgınca işaret ederken ona bakmak için arkamı dönüyorum ve tezgâha yaslanıp dikkatli bir yudum almadan önce kupama üflüyorum. Fokur fokur kaynıyor ama ben böyle seviyorum.

Her zaman olduğu gibi bu sabah da takım elbise giymiş, ama onda beni biraz sersemleten bir şey var, sanki arkamda tezgahın kenarı olmasaydı eriyen bir dondurma külahı gibi yere kayacakmışım gibi. Son birkaç aydır çoğu gece birlikte uyuduğumuzdan beri vücudunu, tavırlarını, tarzını ne kadar yakından tanıdığımı bilmiyorum ama hayatım boyunca hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Kendime bir insan gibi davranmam gerektiğini hatırlatmak zorundayım, bir yığın lapa gibi değil.

"Bu hala kahve, James. Sanki akü asidi içiyorum," diye alay ederek doğruluyorum.

"Bu tartışmaya açık," diyor kalbimin göğsümde ters taklalar atmasına neden olan çapkın bir sırtışla.

"James," diyor Eddie, aniden kapı aralığında belirerek. Bana dostça bir baş selamı veriyor, sonra da PPO'suna bakıyor. "Ben gidiyorum. Yoldan çekilsek iyi olur."

James'in yüzü kararıyor. Göreve başladığında tüm zihniyetinin nasıl değıştiğini izlemek şaşırtıcı. Onunla ilgili eğlenceli olan her şey, koruma görevi tarafından hızla gömölüyor. "Emredersiniz, efendim."

İkisi bir etkinlik için Londra'ya gitmek üzere odadan çıkarken bana dönüp bakmıyor bile ve bunun beni rahatsız ettiğı gerçeğini görmezden geliyor. İlişkimizi gizli tutmak zorunda olduğumuzu, aksi takdirde işimizi kaybedebileceğimizi biliyorum ve yasak bir aşk yaşama fikrini çok sevmeme rağmen, çünkü bunun çok heyecan verici ve tehlikeli bir yanı var, bunu saklamak zorunda olmamız beni biraz rahatsız ediyor. Olmaması gerektiğini biliyorum ama benden utanıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Muhtemelen bu doğru değıl ve sadece geçmiş ilişkilerden kalan bir travma, ama yine de...

Her neyse, tüm ilişkimiz sadece bir amaç için, eğlenmek ve bağlantı kurmak için bir yol olarak başladı, ama yol boyunca bir yerlerde bu adama aşık oldum. Ne kadar ya da ne kadar derinden bilmiyorum, sadece oldu işte. Bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum -daha önce birine aşık oldum mu bilmiyorum- ama kimseye vermediğim bir parçamı aldığını biliyorum. Saklamak için çok çabaladığım bir parçamı, derinlerde bir yerde sadece birinin bataklığı itmesini ve beni ben olarak görmesini isteyen parçamı.

Bunun ne zaman olduğunu bilmiyorum ve hala başa çıkmaya hazır olduğum bir şey değıl, ama daha da derinleşmeden onunla ne yapacağımı bulamazsam onu kaybedebileceğimi biliyorum. Ve onu kaybedemeyeceğimi biliyorum. Ona ihtiyacım var.

Ön kapının açıldığını ve mermer zeminde ayak sesleri duyduğumda hala burada duruyorum, elimde kahvem var. James'in mutfağına geri döndüğünü, bana doğru geldiğini ve gülümsediğini görmek için bakıyorum.

Cevap olarak aptal gibi sırtıyorum.

"Yol için biraz su alıyorum," diye açıklıyor ve buzdolabının kapağını açıp iki şişe su çıkarıyor. Kapağı kapatıyor ve ardından hızla

bana yaklaşıyor.

"Bu gece görüşürüz, tamam mı?" diye fısıldıyor, nefesi sıcak ve nane kokuyor.

Bu gece ne yapacağımızı düşününce yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve midemde küçük bir takla atıyor. "Evet," diye fısıldıyorum, kokusunu tekrar yakaladığımda gözlerim hâlâ kapalı.

Ve sonra gitti, kapıdan çıkarken ayak sesleri mermerde yankılanıyordu. Mutfakta yalnız kaldım, aşık olmaktan ölesiye korkuyorum. Ona söyleyebileceğimden daha da çok korkuyorum.

- - -

O gece, James odama geldi. Saat gece yarısını geçmişti ve ben sadece iç çamaşırlarımla yatakta uzanmış bekliyordum.

Kapı açılıyor ve içeri girip sessizce arkasından kapatıyor. Karanlıkta vücudunun dış hatlarını görebiliyorum ve yatağa doğru yürüyüp kenarına oturmasını izliyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor, sesi sessizlikte alçak bir gümbürtüye dönüşüyor.

Gözlerimde yaşların biriktiğini hissedebiliyorum ve karanlıkta onları göremediği için çok minnettarım.

"Laila aşkım," diye devam ediyor, beni öpmek için eğiliyor.

Ben de onu öpüyorum, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken onun içinde eriyorum. Eli yanağımda, başparmağı gözyaşlarımı nazıkçe siliyor.

"Neyin var?" diye soruyor duraksayarak. "Ağlıyor musun?"

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Sadece duygusal hissediyorum," demeyi başarıyorum. "Önemli bir şey değil."

"Büyükannen mi?" diye sorar, onun son zamanlarda kötüleştiğini bilmektedir.

Geçen ay onu ziyarete gittim ve bu şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor yolculuktu. Neredeyse her yönüyle sevgili bestemor'ım gibi görünüyordu ama ara sıra yüzünde boş bir ifade belirliyordu. Korkmuyordu.

Orada değildi. Ve geri döndüğünde, kim olduğumu anlaması biraz zaman aldı. Kuzenim Peter da oradaydı ve bana duyma güçlüğü çekiyor gibi görüldüğünü ve yeni bir cihaza ihtiyacı olduğunu söyledi ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. İyi duyabiliyor... Sadece kimi dinlediğinin farkında mı bilmiyorum.

Tanrım, hayat neden bu kadar zor?

Gözlerimi kapatıp nefes almaya çalışıyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona, tüm nedenlere girmeye niyetim yok. "Sadece beni daha iyi hissettirmene ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim," diyor yumuşak bir sesle.

Beni tekrar öpüyor ve kendimi ona bırakıyorum, sanki içimdeki her şeyi, artık taşımak istemediğim şeyleri taşımasına izin veriyormuşum gibi. Vücudunun sıcaklığını, beni tutarken kollarının gücünü hissedebiliyorum. Her şey kaybolup gidiyor ve kısa bir süre için sadece onun kollarında olmaktan memnunum.

Sonunda elleri dolaşmaya başlıyor ve gerginliğin biraz olsun azalmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Bana bir şeyler hissettir," diye fısıldıyorum, bana dokunmasına, göğsümdeki bu ağırlıktan başka bir şey hissettirmesine ihtiyacım varmış gibi hissediyorum.

Üzerimde hareket ediyor ve sertliğini kalçamda hissedebiliyorum. Ona uzanıyorum ama o geri çekiliyor, benimle alay ediyor.

"Sabır," diye fısıldıyor ve beni tekrar öpüyor.

Ağzıyla vücudumu keşfetmeye başlıyor, öpüyor, yalıyor ve kemirerek aşağıya doğru iniyor. En hassas noktalarıma ulaştığında sırtımı eğiyorum ve inliyorum. Vücudum bir harita gibi ve her yol doğru gibi gelene kadar adımlarını izliyor ve geri çekiyor. Acele etmiyor, ben nefes nefese kalıp daha fazlası için yalvarana kadar benimle alay ediyor. Sonunda içime kayıyor ve ben kendimi ona kaptırıyorum. Bu odanın dışındaki dünyada neler olup bittiğini bilmiyorum ama umurumda değil. Şu anda sadece ona, bize odaklanmış durumdayım.

Önce yavaşça hareket ediyor, ama sonra hızını artırmaya başlıyor. Sertleştiğini hissedebiliyorum ve daha fazlasını isteyerek, daha fazlasına ihtiyaç duyarak onun itişlerine uyuyorum.

"Daha sert," demeyi başarıyorum ve o da buna uyarak hızını artırıyor.

"Laila," diye inliyor ve kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum, sanki o sınırla savaşıyormuş gibi.

Ona o kadar odaklanmışım ki kendimin de sınıra yaklaştığımı fark etmiyorum. Kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını, nefes alışlarımın hızlandığını hissediyorum ve neredeyse orada olduğunu biliyorum. Sadece nefesinin sesinden ve hareketlerinden bile bunu hissedebiliyorum. Vücudumdaki baskı artıyor ve ben onu birkaç saniye daha itmeye çalışıyorum. Çok yaklaştım.

Adını inleyerek, beni bırakması için yalvarıyorum.

Bana son bir hamle yapıyor ve ben paramparça oluyorum. Titremelerin vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum ve kendimi tutamıyorum. Sessiz kalmak için elimden geleni yaparak usulca haykırıyorum.

"James!" Sert bir nefesle söyledim.

Orgazm vücudumda nabız gibi atıyor ve sırtım coşkuyla yükseliyor, o kadar bunalmış ve çılgın hissediyorum ki bir an için nerede olduğumu unutuyorum.

Sonra nefesinin boğazında düğümlendiğini, vücudunun kaskatı kesildiğini, boynundaki kasların kasıldığını duyuyorum ve uçurumun kenarına geldiğini anlıyorum.

"Oh, lanet olsun, aşkım," demeyi başarıyor. "Lanet olsun."

Ağır ağır nefes alıyoruz ve o üzerimden yuvarlandığında hâlâ orgazmlarımızın artçı şoklarını hissediyorum. Ona doğru yuvarlanıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken omzunu yastık olarak kullanıyorum. Bir kolunu bedenime doluyor ve sakinleşmeye çalışarak uzun bir süre hareketsiz kalıyoruz. James'in hırıltılı nefes alıp verşi bir an için tek ses oluyor; sessizlikteki tek kesinti radyatörün tıkırtısı oluyor.

Hâlâ karıncalanıyorum, hâlâ artçı sarsıntıları hissediyorum ama şimdi duygularım bir tsunami gibi üzerime çöküyor. Kalbim göğüs kafesine baskı yapıyor, sanki serbest kalmaya çalışıyor. Eğer onu serbest bırakırsam, umarım kaçmaya çalışır, ama kaçmayacağını biliyorum. Buraya, James'e ait olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Gözlerimde yaşların birikmeye başladığını hissedebiliyorum ama görmemesi için yüzümü onun göğsüne gömüyorum. Kolunu hâlâ bana dolamış durumda ve beni biraz sıkıyor.

"İyi misin aşkım?" diye soruyor ve sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Konuşmak için kendime güvenmeyerek başımı sallıyorum ve yanıt olarak onu kendime daha yakın tutuyorum.

O benim için orada. O burada. Ve tek istediğim burada onunla, onun kollarında kalmak.

"Sana aşık oluyorum," diye fısıldıyorum. Anında pişman oldum. Bunu söylemek istememiştim. Nasıl hissettiğimi bilmesini istemedim çünkü onun aynı şekilde hissetmediğini, bunun sadece sıradan bir şey olması gerektiğini biliyordum.

Sanki şok olmuş gibi yanımda kaskatı kesiliyor ve kalbim sıkışıyor. Aman Tanrım. Ne yaptım ben?

Her şeyi mahvettim.

Panik içime doluyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni daha sıkı tutuyor. "Laila," diyor, sesi yumuşuyor. "Yapma."

"Özür dilerim," diyorum ve gerçekten özür diliyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Ne düşünüyordum bilmiyorum.

"Özür dileme," diyor bana ve beni tekrar öpüyor, beni kendine doğru çekiyor. "Sadece lütfen bana aşık olduğunu söyleme."

Duraksadım.

"Neden olmasın?" Şimdi biraz kızgın hissederek soruyorum.

Sanki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını saçlarımda gezdiriyor.

"Çünkü sana ihtiyacın olanı veremiyorum," diyor bana. "Sana hak ettiğini veremem."

Boğazımdaki yumrudan kurtulmaya çalışarak yutkunuyorum.

"Ya hiçbir şeyi hak etmiyorsam?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Böyle söyleme. Sen dünyayı hak ediyorsun Laila, ama ben bunu sana veremem."

"Şunu söylemeyi kes," diyorum ona. "Bana hak ettiğim şeyi veremeyeceğini söylemeyi bırak. Artık buradasın."

Buna cevap vermiyor. Sadece orada yatıyor, bana sarılıyor ve göğsünün yükselip alçaldığını hissedebiliyorum.

"Artık buradayım," diyor sonunda, sanki düşünüyormuş gibi. "Sana bunu verebilirim, en azından bir süreliğine. Senin için burada olabilirim."

"O zaman tek ihtiyacım olan bu," diyorum ona.

"Hayır," diyor. "Hayır, ihtiyacın olan şey bu değil. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Daha fazlasını istemiyorum," diyorum ona, kendimi gülünç hissediyorum, sanki hayatımda kalması, her şeyin aynı kalması için onunla pazarlık yapıyormuşum gibi. "Sadece seni istiyorum."

"Bunun yeterli olduğundan emin değilim," diyor bana. "Yapamam... Yapamayacağım... Benim verebileceğimden çok daha fazlasına ihtiyacın var."

Ona bakıyorum. Birisi için "fazla" olduğumu kaç kez duydum?

"Seni kim incitti?" Aniden sinirlenerek sordum. "Kalbini kim bu kadar kırdı da bana karşı bir şey hissedemiyorsun?"

Bana göz kırptıyor, öfkem karşısında şaşıyor. Ben de şaşırdım. Tehlikeli bir bölgedeyim. Sık sık öfkelenmemeye çalışıyorum, çünkü öfkelendiğimde sanki öfke beni kör ediyor ve korkunç şeyler söylüyorum, kastetmediğim şeyler.

Sonra başını iki yana sallar ve yataktan kalkar.

"Özür dilerim," diye yalvarıyorum, hızla ona doğru uzanıyorum, ama o çoktan ayağa kalkmış oluyor. "Öyle demek istemedim."

"Bunun böyle kalması gerektiğini biliyordun," diyor sert bir fısıltıyla, kıyafetlerini tekrar giyerken.

"Hiçbir şey değişmedi," diyorum ona. "Hiçbir şey değişmedi. Sana senin için aşık olduğumu söyledim, ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani?" diyor, sesinde bir sınır var. "Ne olmuş yani? Bana aşık olmanı istemiyorum Laila, eğer kalbini kırarsam olmaz."

"O zaman kalbimi kırma," diyorum ona.

Tekrar başını sallar. "Bu bir hataydı."

"Bu bir hata değil," diye haykırıyorum dizlerimin üzerinde doğrulup. "Ben sadece... Duygularım gelişti ve bunu yapmamalıydım ama bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmek zorunda değil. Seks yapmaya, eğlenmeye devam edebiliriz."

Ellerini yüzünde gezdiriyor, başı öne düşüyor. "Hayır," diyor kararlılıkla. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Yapamayız. Seni önemsiyorum Laila, gerçekten önemsiyorum. Ama kalbinin nerede olduğunu biliyorsam seni bu şekilde oyalamayacağım. Bunu sana yapmayacağım."

"Ama anlamıyorum," diyorum usulca, arşıfları yumruk yaparak, içimde yükselen öfke ve hayal kırıklığıyla. Duruma, her şeyi bu kadar çabuk iptal etmesine ve bir şey söylediğim için kendime duyduğum öfkeye. Dilimi tutuyorum çünkü şimdi bir şey söylersem sözlerimin sert ve zehir dolu olacağını biliyorum. Sessiz olmalıyım; onun gitmesine izin vermeli ve durumu olduğundan daha kötü hale getirmemeliyim.

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum ve onları silme zahmetine girmiyorum. Ağlıyor olmam umurumda değil, beni böyle görüyor olması da umurumda değil. Nasıl hissettiğimi biliyor, bu yüzden neler yaşadığımı, şu anda hissettiğim acıyı da biliyor olabilir.

Beni izliyor, yüzü okunmuyor. "Seni özleyeceğim," diyor sessizce. "Bizi özleyeceksin."

Bunu söylediğini duymak kalbimin daha da sıkışmasına neden oluyor. "Yapacak mısın?" Yumuşakça soruyorum.

Kalın kalın yutkunuyor ve başını sallıyor. "Biri yaralanana kadar her zaman eğlencelidir. Eğer ikimizin de işi tehlikede olmasaydı, eğer birlikte olmak büyük bir mesele olmasaydı..."

Bulanık görüşümle ona bakıyorum. Ne söylemediğini biliyorum. Asla olamayacağımızın bir önemi olmadığını. Bıraksam bile beni seksten başka bir şey için istemeyecektir. Bunu biliyorum.

Mesele şu ki, daha fazlasını istemiyorum.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor, yüz hatları sertleşiyor.

"Özür dilerim," diyor ve arkasını dönüp kapıya doğru ilerliyor. "Gitme," diyorum sonunda, sesim çatlayarak.

"Gitmek zorundayım," diyor bana dönüp bakarak. "Gitmek zorundayım. İkimizin de iyiliği için."

Ve sonra gitti.

Yatağımda kalakaldım, kalbim ağrıyordu, gözlerimden yaşlar serbestçe akıyordu.

Çok aptalım. Kapıyı kalbimde açık bıraktım, sadece bir çatlak ve bu her şeyi kaybetmek için yeterliydi.

On üç

.....

LAILA

"BJORN, ONA DOKUNMA," diye uyarıyorum. "Ona dokunmanı yasaklıyorum."

Parlak mavi-yeşil gözleriyle bir an bana bakıyor ve belki de, sadece belki de, elini az önce masaya koyduğum taze karıştırılmış kurabiye hamuru kasesine sokmayacağını düşünüyorum.

Ama sonra yüzüne o şeytani sırıtış geliyor, onu *The Omen* filmindeki çocuğa benzeten sırıtış ve elini kaseye daldırıyor, gülerek.

"Hayır!" Ağlayarak hamuru ondan almaya çalışıyorum ama o küçük, hızlı bir şeytan ve çikolata parçalarıyla birlikte bir avuç hamuru çoktan kapmış bile.

"Bu kurabiyeler için," diyorum ona, "senin yemen için değil." "Ama ben açım," diye itiraz ediyor Bjorn.

"Sen hep açsın," diyorum ona. "At gibi yiyorsun."

Bjorn öfkeyle, "Yemem," diyor. "İnsan gibi yemek yiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Tamam, insan gibi yiyorsun. Ama bu hamuru yiyebileceğin anlamına gelmiyor."

Bjorn yüzünü buruşturur. "Ama çok güzel," diyor ağlamaklı bir sesle.

"Hayır, değil," diyorum ona. "Bu çiğ. Çiğ kurabiye hamuru yememelisin."

"Neden olmasın?" Bjorn ağzına biraz daha tıkıştırarak soruyor. "Çok lezzetli."

"Çiğ yumurta sizi hasta edebilir," diyorum ona. "İstedğin bu mu? İğrenç ve iğrenç hissetmek mi istiyorsun?"

Bu onu duraksatıyor. Onu tutup lavaboya götürmem, tabureyi yanımıza çekmem ve ellerini durulamam için yeterli oldu.

"Ben de tam Noel kurabiyelerinin nasıl gittiğini soracaktım," diyor Ella temkinli bir şekilde.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Yanında Tor var, o da uykusundan gözleri kamaşmış görünüyor. Artık saraya döndüğümüze göre, sanırım herkes hâlâ kikut'ta kaybettikleri uykuyu telafi etmeye çalışıyor.

"Harika gidiyorlardı," diyorum ona. "Hasta olacağım!" Bjorn parlak bir şekilde söylüyor.

"Ona çiğ yumurtanın onu hasta edebileceğini söyledim. Görünüşe göre umurunda değil."

Bjorn'un ellerini temiz bir bulaşık beziyle kuruluyorum ve Ella iç geçiriyor. "Ah Bjorn. Noel arifesi yarın. Kurabiye hamuru yediğin için Noel Baba'nın bu evi es geçmesini mi istiyorsun gerçekten?"

Bu onun dikkatini çeker. Çok üzgün görünüyor. "Hayır..."

Kollarını kavuşturuyor ve sert anne yüzünü takınıyor, itiraf etmeliyim ki bu bende dik durma ve doğru uçma isteği uyandırıyor.

"O zaman şimdi en iyi şekilde davranmalısın, tamam mı?" Nefesinin altında ekliyor, "Noel'den sonra da iyi olur."

"Tamam," diyor tereddütle, sanki sözleriyle bağlayıcı bir sözleşmeye giriyormuş gibi.

Yarın Noel arifesi olduğu için herkes her şeyi halletmek için çabalıyor. Yakında mutfak Sigrid ve Ella'nın yemek hazırlamasıyla dolup taşacak, bu yüzden Noel kurabiyelerine başlamak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm, bu da çocukları aynı anda hem meşgul hem de yaratıcı tutmak için her zaman iyi bir etkinliktir. Çikolata parçacıklı kurabiyeler Norveç Noel Arifesi yemeği için geleneksel değil, ancak çocuklar onları seviyor, bu yüzden sadece onlar için bir parti ve kesinlikle şimdi Bjorn'un elleri bu işe girdiği için olacak. Daha sonra kurabiye tarzında uygun bir şeyler yapacağım ve çocuklar birkaç tanesini süslemeye yardım edebilirler.

"Herhangi bir Noel geleneğiniz var mı?" Ella'ya sordum.

"Pek sayılmaz. Sadece ağacı süslemek, kurabiye yapmak ve Noel sabahı hediyeleri açmak gibi olağan şeyler. Norveç'te bunu Noel arifesinde yaptığınızı biliyorum ama Lihtenştayn'da her ikisinden de biraz yaparız."

Sigrid elinde kilerden aldığı bir torba şalgamla diğer odadan içeri giriyor. "Çocukken Noel'de hep büyük bir parti lefse yapardık. Yeterince tereyağı olduğu sürece benim favorimdir," diyorum ona.

"Hiç lefse yemedim," diyor Ella. "Nedir o?"

"Patatesten yapılan, krepe benzeyen bir gözleme. Büyükanнем yapardı, ben de geleneği devam ettirdim." O kadar çok bayram sabahı vardı ki, ateşin yavaş yavaş odayı ısıttığı soğuk mutfakta büyükanнемe katılır ve lefse yapmaya başlamasına yardım ederdim. Ben yapışkan hamuru ellerimin arasında yuvarlayarak küçük toplar haline getirirdim, o da oklava ile yassı ve ince bir hale getirirdi.

"Kulağa hoş geliyor. Denemem gerekecek."

Sigrid ona kuru bir bakış atıyor. "Noel menüsüne eklemem için bir ipucu mu bu?"

Ella güler. "Eminim tabağınızda yeterince şey vardır."

"Nasıl yapılacağını biliyorum," diyorum Ella'ya. "Yapması zor değil ama biraz zaman alıyor."

"Başka zaman," diyor Ella küçümseyici bir el sallayışla. "Ellerin çocuklarla dolu. Lafı açılmışken, yarın için hazırlanmaya başlayacağım. Kiliseye giderken ne giyeceğimize karar vereceğim. Elbiseye ihtiyacın var mı?"

Ona eğlenen bir bakış attım. "Gerçekten seninkilerin bana uyacağını mı düşünüyorsun? Merak etme, kiliseye uygun parçalarım var."

"Tamam, bir el çantasına ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," diyor ve Tor'u sandalyesine oturtup mutfaktan çıkıyor.

"Kiliseye gitmek zorunda mıyız?" Bjorn masada kardeşinin yanındaki koltuğa tırmanarak soruyor.

Kurabiye hamuru dolu kâseyi elime alıp spatulayı içine sokarak karıştırırken, "Öyle," diyorum ona. "Yılın özel bir zamanı."

Şalgamlar tezgahın üzerinde yuvarlanırken Sigrid omzunun üzerinden, "Ve Noel Baba izliyor," diye ekliyor.

"Geliyor musun?" Bjorn bana soruyor.

Başımı salladım. "Öyleyim. Noel arifesinde kiliseye gitmek benim de geleneğimdir. Eskiden büyükannemle birlikte köyümüzdeki küçük kiliseye giderdik."

"Başka ne gibi gelenekleriniz var?" Bjorn soruyor. Bana soru sorması beni gerçekten duygulandırdı.

"Noel için, şey, bir bakalım," diye düşünüyorum, bir fırın tepsisi alıp masanın üzerine koymadan önce yırtıyorum. "Kurabiye, tabii ki." Hamur dolu kâseyi önüne koyuyorum. "Şimdi, eğer yemeyeceğine söz verirsen -bu senin için de geçerli Tor- o zaman kurabiyelerin yapımına yardım edebilirsin. Bunun gibi bir parça al, elinde yuvarla ve bu şekilde tepsiye bastır." "Aslında büyükannem ve ben bu geleneği bir yıl sonra başlattık..." diye anlatırken gösteriyorum.

Geçmişimin ne kadarını çocuklara anlatmam gerektiğinden emin olamadığım için sözümü kesiyorum. Ama Sigrid bile devam etmem için omzunun üzerinden bana bakıyor ve kendime bazen çocukların ölümle yetişkinlerden daha olgun bir şekilde başa çıkabildiğini hatırlatıyorum.

"Ben sekiz yaşındayken annemle babam öldü," diyorum. Bjorn'un gözleri doldu.

"Nasıl öldüler?"

"Onlar başka bir kasabadaki partiye gitmişlerdi, ben de büyükannemle kalmıştım. Dönüş yolunda dağdan bir heyelan geldi ve onları gömdü."

Tor ve Sigrid de şimdi dikkatle dinliyorlar.

"Bu korkunç," diyor Sigrid.

"Öyleydi," diyorum. Bu konudan pek sık bahsetmiyorum ve çok uzun zaman önce olmasına rağmen boğazımda bir yumru oluşmasına engel olmuyor. "Onlar öldükten sonraki ilk Noel çok zordu. Onlar olmadan kutlamak yanlış geliyordu. Büyükannem yine de gidip onlara hediye almamız gerektiğini söyledi. Birlikte Trondheim'a büyük mağazaya gittik. Annemin seveceğini düşündüğüm bir kupa ve babam için bir kravat seçtim ve onları paketledik. Onları ağacın altına koyduk."

"Onları açtın mı?" Bjorn soruyor.

Başımı salladım. "Birbirimizden ve arkadaşlarımızdan aldığımız diğer hediyeleri açtığımız gibi onları da ailelerimiz için açtık. Sonra onları alt kattaki odada bir kutuya koyduk. İçi hediyelerle dolu."

Sigrid burnunu çekerek, "Bu çok güzel," diyor.

Ona baktığımda sırtı bana dönüktü ve gözyaşlarını şalgamların arasına saklamaya çalışıyordu.

"Bu yıl onlara hediye alacak mısın?" Bjorn hamuru fırın tepsisinde ezerken soruyor.

Başımı salladım. "Odamdalar. Onları çoktan seçtim. Anneme bir mum, babama da pipo tütünü aldım. Geçen sene ona bir pipo almıştım, yani..."

"İyi insanlar olmalılar," diyor Bjorn düşünceli bir şekilde.

Ona hızlı bir gülümseme veriyorum. "Çok arkadaşları vardı," diyorum. Söyleyebileceğim en fazla şey bu. Herkese karşı iyiydiler, buna ben de dahildim, ama her şey burada bitiyordu. Bana tahammül ettiler, bana karşı kibar davrandılar ama genel olarak benimle pek bir şey yapmak istemediler. Bu da ölümlerini daha da karmaşık hale getiriyor.

"Sigrid, "Yılın bu zamanı pek çok insan için zor bir dönem," diyor.

"Oooh, ne yapıyorsun?" Leydi Jane mutfağa girdiğinde şöyle der. "Kurabiye!"

Ağlamamam gerekse de, çok uzun zaman geçmesine rağmen, Sigrid yılın zor bir dönemi olduğu konusunda haklı. Mutfaktan çıkmazsam gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Ayağa kalktım ve Leydi Jane'e gülümsedim. "Tuvalete gitmem gerekiyor," diyorum ona. "Onlara göz kulak olur musun?"

"Tabii ki."

Onun yanından aceleyle geçip koridora çıkıyorum, gözyaşlarım akmaya başlıyor ve tam James odasından çıkarken yatak odama varmak üzereyim.

Bana gülümsüyor ama ben yüzümü saklamaya çalışıp odamda kaybolurken kaşları hızla çatılıyor. "Laila?" diye sesleniyor.

Başımı sallıyorum ve kapıyı üzerine kapatmaya çalışıyorum ama odama giriyor ve omuzlarımdan tutuyor.

"Ne oldu? Büyükkannen mi?"

Geri çekilmeye çalışıyorum. "Hayır. Evet.

Bilmiyorum, ben sadece..." "Hey," diyor usulca.

"Sorun yok."

Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor ve ben de sırtımı ona dönüp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Ağlamama asla izin vermedim ve bu beklenmedik keder dalgasına kapıldığım için mi yoksa

özellikle James'in önünde ağladığı için kızıyor ve sinirleniyordu.

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, derin bir nefes alıyorum ve omurgamı düzeltiyorum. "Nefes al," diyor arkamdan, sesi yatıştırıcı.

"Tek yapman gereken bu.

yapman gerek. Sadece nefes al."

Sonra kollarını bana doluyor ve ben de arkamı dönüp ona doğru yığılıyorum. Sanki dünyadan saklanmaya çalışıyormuşum gibi yüzümü boynunun kıvrımlarına gömüyorum.

"Sorun yok," diyor tekrar. "Bırak çıksın."

Göğsümdeki bu ağrı ve kalbimdeki boşluktan başka bir şey, herhangi bir şey hissetmek isteyerek ona sarılıyorum. Bu neden şimdi oluyor? Bunca zaman sonra bile neden kendimi bir arada tutamıyorum?

Saçlarımı okşuyor, ben de ona bir cankurtaran salı gibi sarılıyorum.

Şeytani eğilimlerine rağmen çok saf bir çocuk olan Bjorn ile konuşmak -Kendimi yeniden onun yaşıdaymışım gibi hissettirdi. Tek istediğim ailemin beni sevmesiydi ama buna fırsat bulamadan öldüler.

James'e ne kadar dayandığımdan emin değilim ama sonunda kendimi toparladığımda geri çekilip gözlerimi siliyorum.

"İyi misin?" diye sorar.

Başımı sallıyorum. İyi olduğumdan emin değilim ama iyi olmaya çalışacağımı biliyorum. "Peki ne oldu?" diye soruyor.

"Çok aptaldım," diyorum, gözyaşlarımın yeniden başladığını hissederek. "Noel hakkında konuşuyordum ve..." Bunu ona açıklamak zor ama deniyorum. "Onlara annemle babamın nasıl öldüğünü anlatıyordum. Sonra onları hatırlamak için neler yaptığımızı, öldükten sonra bile onlara nasıl hediyeler aldığımızı anlattım."

"Oh." Sesi ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi geliyor, ki ben de öyle hissediyorum. "Özür dilerim."

Başımı salladım. "Sorun değil."

Çekiliyorum ve pencereye doğru yürüyüp kara bakıyorum. Güneş birkaç dakika önce battı ve alacakaranlık çoktan çöktü. Ağaçlar kararan maviye karşı zar zor görülebiliyor ve korkutucu bir an için içimdeki ışığın da sönmekte olduğundan korkuyorum.

"Eskiden ailene Noel hediyeleri alır mıydın?" diye soruyor ve yatağımın kenarına oturduğunu duyuyorum.

Yanaklarımı kabaca siliyorum. "Hâlâ

öyle." "Peki ya büyükannen?"

Boğazım yine düğümlendi. "Hayır. Ama şey yapana kadar..." "Onu yakında görecek misin?" diye soruyor.

İç çektim. "Bugün gitmem gerekiyordu ama..."

Birden ayağa kalktığını duyuyorum ve hemen arkamda, dirseğime dokunuyor. "Gitmedin mi?"

Ona dönüp kaşlarımı çatıyorum, çirkin bir dağınıklık içinde olduğumu umursamadan. "Çalışmam gerekiyordu. Fark etmediysen evde yoğun bir gün. Yapılacak bir sürü şey var."

"Noel'de büyükanneni görmelisin."

"Muhtemelen Noel olduğunu bile bilmiyordur." Ama bu sözleri söylerken sanki kalbimden bıçaklanıyormuşum gibi hissediyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Gitmediğim için bütün gün kendimi hırpaladım. Yarını bile düşündüm ama bütün gün meşgul olacakken bu çok zor.

"Neden bu gece gitmiyoruz?" diyor.

Sertçe burnumu çekerek ona bakıyorum. "Ne için? Büyükannemi görmeye mi?"

Saatine bakar. "Saat üç. Daha erken. Ottar bizi götürebilir. Ben de seninle geleceğim."

Bir süre ona bakıp düşünmeye çalışıyorum. "Çalışmam lazım..."

"Hayır, yok."

Sonra döner ve kapıyı açarak odadan çıkar.

Bir süre şaşkın şaşkın orada durduktan sonra salona doğru yürüyüp duruyorum. Mutfakta Leydi Jane'e biz dönene kadar Bjorn ve Tor'a bakıp bakamayacağını sorduğunu duyabiliyorum.

"Kesinlikle yapacağım," diyor Leydi Jane.

Mutfağa doğru yürüyorum, dışarı çıkıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Ah, Laila. Sigrid beni bilgilendirdi. Çocuklara seve seve göz kulak olurum."

"Benim de Noel kurabiyeleri yapmam gerekiyor," diye itiraz ediyorum güçsüzce. "Düzgün olanlardan."

Elini göğsüne koymuş, şaşkın şaşkın bakıyor. "Doğru düzgün Noel kurabiyesi yapmayı bilmediğimi mi sanıyorsun? Tanrım."

James bana "*Gördün mü?*" der gibi baktı. *Sakin ol.*

Ona sormamız gerekenlerin Ella ve Magnus olduğunu, çünkü James gittiği için yedek güvenlik ayarlamak zorunda kalacaklarını söylemek için ağzımı açıyorum, ama o zaten merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor, şüphesiz benim için izin isteyecek.

"O gerçekten iyi bir yumurta, değil mi?" Leydi Jane söylüyor ve ses tonundan beni dikkatle izlediğini anlıyorum.

Sonunda gözleriyle buluşuyorum ve gülümsemeye çalışıyorum. "Olabilir," diye itiraf ediyorum.

Gülümsemesi tekrar sempatikleşmeden önce nazlı bir hal alıyor ve elini omzuma koyuyor. "Git ve büyükanneni gör. Noel'deyiz. Çocuklara bakmaktan mutluluk duyarım." Yakınıma eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Bana yapacak bir şey veriyor, görüyorsun. Ella her şeyi kendi yapmakta ısrar edince bir hizmetçiye pek gerek kalmıyor."

"Eşyalarını topla," diyor James merdivenlerden inerken. "Bizi ben g ö t ü r e c e ğ i m . Ottar bu gece izinli."

"Sen mi?" Ben diyorum. "Yolun bu tarafında bile araba kullanabiliyor musun?" "Peki ya karda?" Leydi Jane ekliyor.

"Har har," diyor James, salondan paltosunu kapıp fırlatarak üzerinde.

Ona doğru yürüyorum, nedense gergin hissediyorum. "Onlar gerçekten Tamam mı?"

Bana komik bir bakış attı. "Tabii ki. Gerçekten yapmayacaklarını mı düşündün?"

Aslında hem Ella'nın hem de Magnus'un Noel'den önce büyükannemi görmeme izin vermekten çok mutlu olacaklarını biliyordum ama bu konuyu açmak istemedim. Onlar için mükemmel bir dadı olmak istedim, her zaman güvenilir olan, asla işleri zorlamayan biri.

Yutkunuyorum ve gülümsemeyi başarıyorum. "Tamam."

Gidip odamdan çantamı alıyorum ama duraklıyorum. Gardırobuma doğru yürüyorum ve kapağını açıyorum. En üst rafta peluş kutup ayım Knut duruyor. Onu alıp kapıdan çıkıyorum.

"Bu da ne?" James dışarı çıkarken soruyor.

"Bu Knut," diyorum. "Küçüklüğümde beri sahip olduğum bir ayı. Onu bana büyükannem vermişti. Sanırım bu Noel'de ona geri vermek istiyorum."

James buna başka bir şey söylemiyor. Muhtemelen doldurulmuş bir hayvana tutunduğum için biraz deli olduğumu düşünüyor, ama bu noktada gerçekten umurumda değil. Büyükannem beni hatırlayabilir de hatırlamayabilir de ama ayının yardımcı olma ihtimali var. Belki sarılıp kucaklayabileceği yumuşak bir şeye sahip olmak ona sevgi ve huzur hissi verir.

Lanet olsun. Yine ağlamaya başlıyorum. Onunla zamanımı böyle geçirmek istemiyorum.

Arabaya biniyoruz ve James yola çıkıyor, SUV'un farları karda sekiyor. Neyse ki araba yolu ve ana yol kürekli ve şimdilik gökyüzü açık, ağaçların tepelerinde küçük yıldızlar beliriyor. Yolda pek konuşmuyoruz ve ben yolun çoğunu başımı cama dayayıp karanlık dünyanın geçip gidişini izleyerek, ellerimi sıkarak geçiriyorum. Gerginim ve nedenini bilmiyorum. Sanırım onu gördüğümde hep biraz gergin oluyorum ama bu sefer özellikle öyleyim.

Neyse ki mağaza son dakika alışverişçileri sayesinde normalden daha geç açılıyor, bu yüzden Oslo'ya vardığımızda park edip kalabalığa meydan okuyoruz. Büyükanneme böğürtlenli pasta almak istiyorum ama eğer kransekake'nin (Noel ağacını andırmak için üst üste dizilmiş dairelerden oluşan yüksek bir pasta) küçük bir versiyonu gibi Noel'e özgü bir şey varsa onu da alacağım.

Mağazaya adımımızı attığımız anda ortalık karışıyor; insanlar tam bir panik içinde her yerde, unuttukları listeleri için telaşlanıyor, sesler yükseliyor. Kendi içimde bir adım geri çekildiğimi ve bağlantımı kopardığımı hissediyorum ama James hemen koruma moduna geçiyor. Önüme geçiyor, hafifçe bükülmüş, bir eli tam arkasında olduğumdan emin olmak için geride. Koruyucu içgüdüleri tüm hızıyla devam ediyor.

Pasta reyonuna vardık ve tüm Noel malzemeleri bittiği için son dilim böğürtlenli pastayı alabildiğim için şanslıyım. Kutunun bayram kurdeleleriyle sarılmasını istiyorum ve sonra James öne doğru eğilip kasiyere "Fazladan birkaç kurdele alabilir miyim?" diyor.

Şaşırmış görünüyor ama pastayla birlikte onları da bize uzatıyor. "Bu ne için?" Dükkândan çıkarken ona soruyorum.

"Eğer ayını büyükannene vereceksen, bir iki kurdelesini olmalı diye düşündüm. Knut'un çok şık görünmesini sağlayacağım."

Damarlarımdaki sıcaklık selini görmezden gelmeye çalışarak ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Leydi Jane'in söylediklerini, James'in iyi bir yumurta olduğunu düşünüyorum. Onun iyi yanlarının kötü yanlarından daha ağır bastığını düşünmeye başlıyorum.

Şehrin merkezinden ayrılıp tepeye doğru çıkıyoruz, ilerledikçe kar kalınlaşıyor. Bu kış gerçekten çok soğuk geçiyor ve bazıları limanın yakında tamamen donabileceğini söylüyor. Bakım merkezine giden yollar kaygan. James yine de kolaylıkla üstesinden geliyor ve kısa sürede vardık. Yolda Lisbeth'i aradım ki haberi olsun ve Noel arifesinden önceki gün ve gece çok sayıda ziyaretçinin olması alışılmadık bir durum değil.

Lisbeth beni içeride karşıladığında ise bu ziyaretin neden farklı olduğunu unutuyorum. Dikkati hemen James'e yöneliyor, gözleri parlıyor.

"Peki bu kim?"

"Kusura bakmayın, bugün iki ziyaretçisi olacağını söylemeyi unuttum, eğer sorun olmazsa."

"Ben James," diyor ve elini uzatırken ona hem ciddi hem de çekici bir gülümseme gösteriyor. "Laila'nın arkadaşım."

Lisbeth sallıyor, söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor. Bazen James'in sadece benim değil, pek çok insanın üzerinde böyle bir gücü olduğunu unutuyorum. "Oh, İngilizce konuşuyorsun. Sen İskoçsun."

"Evet. Bunun için üzgünüm." Şimdi de şeytani bir göz kırpma ekliyor. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Bana "*Vay canına, onu nereden buldun?*" der gibi bakıyor. Ama görmezden geliyorum.

Lisbeth kafasını toparlayıp James'in anlayabileceği şekilde İngilizce konuşurken koridorda büyükannemin odasına doğru yürüyoruz. Bize büyükannemin sağlığının kötüye gittiğini, özellikle bazı kalp üfürümleri ve genel halsizlik olduğunu, ancak zihinsel olarak hala netlik nöbetleri geçirdiğini söylüyor. Şimdilik memnun görünüyor, ki bu da gerçekten umut edebileceğimiz tek şey.

"Bestemor?" Lisbeth kapıyı açtığında ve odaya girdiğimizde söylüyorum.

Büyükannem her zamanki gibi pencere kenarında oturuyor, dışarısı karanlık olmasına rağmen. Sadece başucundaki ışık yanıyor ve onu gölgede bırakıyor. Işık düğmesine uzanıyorum ama Lisbeth beni durduruyor.

"Çok parlak olmadığında hoşuna gidiyor. Işıklar onu rahatsız ediyor," diyor nazikçe. "Ben sizi yalnız bırakayım. Bana ihtiyacınız olursa haber verin."

Kapıyı yarı açık bırakarak odadan çıkar.

Büyükannem hâlâ bize bakmıyor ve ben olduğum yerde çöktüğümü hissediyorum. James elini omzuma koyuyor ve kısık bir sesle, "Sorun yok. Sen buradasın. Hediyelerin var. Noel'deyiz."

Bana alışveriş çantamda ne olduğunu hatırlatıyor.

Ama ben daha ayıyı çıkaramadan, büyükannem yavaşça başını çevirip bize bakıyor. "Kolbjorn?" diye soruyor, sesi titreyerek.

Hala gözlerimi kocaman açıyorum. Kolbjorn onun kocasıydı. Ben doğmadan önce ölmüş.

James bana anlıyormuş gibi bir bakış atıyor. Başını sallıyor ve yavaşça büyükanneme doğru yürüyor. "Helge," diyor nazikçe kırık bir Norveççe ile. "Nasılsın?"

Onu düzeltmediğini ve yanlış yaptığını söylemediğini fark ettim, muhtemelen bunu yapacak kadar Norveççe bilmediği için. Buna minnettarım çünkü bazen kafası karıştığında korkabiliyor. Ayrıca Kolbjorn olduğunu da söylemiyor.

"Oh," diyor nazikçe, gözlerini ona dikerek. "Sen burada olduğun için şimdi daha iyiyim. Son zamanlarda seni çok düşünüyordum."

James gövdesini onun karşısındaki koltuğa indiriyor. Knut alışveriş çantasından yarıya kadar çıkmış halde olduğum yerde durabiliyor ve anı mahvetmekten korktuğum için nefesimi tutabiliyorum. Hareket eden tek parçam yüzümden akan yaşlar.

"Seviliyorsun," diyor ona Norveççe ve be still my heart. Kızın ne dediğini anlamıyor ama ona bakışından bunun çok sevgi dolu bir yerden geldiğini anlayabiliyor.

Ona biraz titreyen içten bir gülümseme veriyor. Gözlerindeki şefkati görmemek mümkün değil. "Nehre doğru yürüdüğümüz ve yüzdüğümüz zamanları hatırlıyor musun? Mobilya fabrikasının orada olduğu zamanlardı.

Hatırlıyor musun? Suyu elektrik için kullanırlardı. Kimsenin bizi göremeyeceği bir yerde nehrin yukarısına doğru gizlice giderdik." Bunun üzerine usulca kıkırdıyor, sanki skandal bir ayrıntıyı hatırlıyormuş gibi bir elini ağzına götürüyor ve birden onu en güzel zamanlarında, dedemle yüzerken, çok güzel görünürken görebiliyorum.

James ona gülümsüyor ve bu o kadar sıcak ki yemin ederim odayı aydınlatıyor. "Seviliyorsun Helge," diyor elini tutarak, sesi kararlı ama nazik. "Sen çok güzelsin." Gerçekten de bildiği tüm Norveççe kelimeleri kullanıyor. Neyse ki küfür etmiyor.

Büyükannem başını eğiyor ve loş ışıkta bile yanaklarına renk geldiğine yemin edebilirim. "Çok yakışıklısın," diyor. "Laila'nın sana sahip olmasına çok sevindim."

James ismimi duyunca donup kalıyor. Gözlerimi kırıştıyorum, kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Gerçekten adımlı mı söyledi?

James'in kafası şaşkınlıkla bana doğru dönüyor ve sonra tekrar Helge'ye dönüyor.

"O çok iyi bir ruh, çok şey yaşadı," diyor. "Keşke bunu ona söyleyebilseydim."

Büyükannem artık James'in kocası olduğunu düşünüyor mu emin değilim. Biliyorum ki bu şekilde oradan oraya sıçrayabilir ve uyuşmayabilir. Yine de bir adım öne çıkıyorum.

"Büyükanne?" Ben soruyorum.

Bana bakmak için başını çevirdi. "İşte buradasın, Laila. Oh, yanında ne var?"

En geniş sırtışımlı yapıyorum. "Bu mu? Bu senin için. Noel'deyiz büyükanne. Sana bir hediye almalıydım."

"Hediye mi?" dedi utangaç bir ifadeyle. "Almamalıydın."

"Aslında iki tane var."

Yanıma geldim ve James sandalyeden kalktı. Elini omzuma koyup sıkıyor ve dışarı çıkacağını söylemek için başıyla kapıyı işaret ediyor.

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ve büyükannemin karşısına oturup Knut'u çıkarıp ona uzatıyorum.

"Knut," diyor ve ben onun adını hatırlamasına çok sevinerek gülüyorum. "Kurdeleleriyle çok yakışıklı görünüyor."

"Bu senin için," diyorum ona, gözlerimdeki yaşları fark etmemesini umarak. "Ona sahip olmanı istiyorum. Sen buradayken sana eşlik edecek."

Gözlerini kırıştırıyor ve bir an için onu kaybettiğimi düşünüyorum, ona bakarken yüzü kararıyor. Göğsüm soğuyor. Etrafındaki boşluktan bahsetmemeliydim.

Ama sonra kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. "Elbette. Ona çok iyi bakacağım." Rahatlayarak iç geçirdim ve ona sırtarak pastayı pencere kenarına koydum.

"Ve içinde de böğürtlenli kek var."

"Aman Tanrım," diyor, ona göstermek için kutuyu açtığımda beni izliyor. "Yıllardır bunu yememiştim."

Bunu yaparken yüzümdeki gülümsemeyi zorlamam gerekiyor. Bunu ona getirdiğim onca zamanı hatırlamıyor.

"Bu özel bir durum," diyorum ona, sesim hafifçe titreyerek. "Ve sen bunu hak ediyorsun."

"Çok nazıksınız," diyor. "Birazını büyükbabana verelim mi?" Sanki James'i arıyormuş gibi odanın etrafına bakıyor.

Tereddüt ediyorum. Bir yandan James'i buraya geri getirebilirdim ama ya bu sefer onu Kolbjorn olarak değil de bir yabancı olarak görürse. Güvenli oynamaya karar veriyorum. "Hemen dönecek. Dışarıda puro içiyor. Neden sen ve ben biraz kek yemiyoruz, tamam mı?"

"Tamam," diyor gülümseyerek.

Çantadan plastik çatalları çıkarıyorum ve kucağındaki kutup ayısıyla birlikte pastaya dalıyoruz.

Bu, uzun zamandır geçirdiğim en iyi Noel olabilir ve bunu önerdiği için James'e sonsuza dek minnettarım. Hayır, bunu gerçekleştirdiği için. O beni zorlamasaydı, bunu ayarlamasaydı, şu anda kalbim inanılmaz derecede dolu bir şekilde burada olamazdım.

Bir dilim pasta yiyorum ve büyükannemin kendi pastasının tadını çıkarmasını izliyorum, kırıntılar Knut'un kafasının üstüne düşüyor, ama o sadece fırçalıyor ve gülüyor.

Ben de gülüyorum, sevginin tadını çıkarıyorum, bu gecelik de olsa mevsimin hüznünü bir kenara itiyorum.

OceanofPDF.com

On dört

.....

LAILA

"DİNLE, BENCE Norveççe Scrabble oynamak hiç adil değil," diyor James karşımda.

"Pısırik olma," diyor Leydi Jane onun yanından.

Adam ona şaşkınlıkla bakar. "Benden daha fazla Norveççe bilmiyorsun."

"Küfürleri biliyorum," diyor gözlerinde bir parıltıyla.

James, "Herkes lanet olası küfürleri biliyor," diye belirtiyor. "Ne de olsa patronumuz Magnus."

"Bak, İngilizce oynayacağız," diyorum ona. "Tahta zaten İngilizce. Sanırım *ben* dezavantajlı *olacağım*."

James, Leydi Jane'in "Phfffft" dediği anda, "H a d i ama," der.

"İngilizcen benimkinden daha iyi," diye ekliyor.

"Her zaman Twister oynayabiliriz," diyor Lady Jane, umutla masa oyunları yığınınını işaret ederek.

James ve ben hep bir ağızdan "*Hayır*," diyoruz.

Yılbaşından sonraki hafta sonu ve malikânede ortalık sakin. Tüm festival etkinlikleri nihayet sona erdiğinden, üçümüz evde kalmaya, salonda masa oyunları oynamaya ve kullanılmayan tüm şampanya şişelerini içmeye karar verdik. Ottar onları mahzene koymayı önerdi, ama bazen bu adam kışından ısırılmadıkça eğlenceyi bilmiyor. Öte yandan, Magnus'a her gün bakıcılık yapmak zorunda kalmanın bir ürünü de olabilir. Hiç bir zaman

Gününüzün gerçek anlamda bir uçurumdan atlayarak başlayıp başlamayacağını (ya da bitip bitmeyeceğini) bilseniz de, sanırım hayatınızın geri kalanında eğlence polisi olmaya hakkınız var.

"Laila, biraz daha şampanyaya ihtiyacın var," diyor James şişeye uzanıp bardağıma biraz daha doldururken.

Leydi Jane değişimi izliyor, gözleri biraz fazla hevesli. "Onu sarhoş etmeye mi çalışıyorsun, James?"

Ona sırtıyor. "Denememe gerek yok. Ben sadece onun işini kolaylaştırıyorum."

Ağzı bilmiş bir gülümsemeye dönüşüyor ama buna karşılık bir şey söylemiyor, bunun için minnettarım. Bu kadın canlı bir tel.

İkisinin de gözlerinden kaçıyorum ve bardakta yükselen baloncuklara bakıyorum. İkisinin de yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum, her ne kadar James'in beni sarhoş etmesi fikri umurumda olmasa da - gecenin sonunda yollarımızı ayırıp ayrı odalarımıza çekildiğimiz sürece.

Ama Leydi Jane gürültülü bir şekilde kesedeki Scrabble taşlarını tıkırdatmaya başladığında, gözlerim bardağımın kenarında James'inkilerle buluşuyor ve neredeyse boğuluyorum. Gözlerimin için için yandığını söylemek hafif kalır. Bana böyle bakmayı nereden öğrendi? Yasadışı olmalı.

Güzel ağzının köşesi ne düşündüğümü biliyormuş gibi kıvrılıyor. Evin içinde bir yerde bir telefon çalıyor, ama her şey bu ana odaklanmış gibi görünüyor.

Sakin ol, kaplan, sanırım, ama ondan çok kendimi uyarıyorum.

"Tamam, kimin önce gideceğine nasıl karar vereceğiz?" Leydi Jane soruyor. "Taş, kağıt, makas?"

James gözlerini benimkilerden ayırıyor. "Resmi kurallar var, biliyorsun," diye azarlıyor onu.

"Laila," Magnus'un sesi arkamızdan geliyor. Ses tonu o kadar farklı, o kadar ona benzemiyor ki kalbim göğsümde donuyor.

Yerimde döndüğümde onu salonun kapısında dikilirken görüyorum, yüzü asık.

"Ne?" diye soruyorum, sesim zar zor duyuluyor. Kalbim kafamın içinde o kadar hızlı atıyor ki bir şey duymak çok zor.

"Sana bir telefon var" diyor. "Büyükannenle ilgili." Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

HAYIR.

Bardağım o kadar titriyor ki James onu elimden alıyor ve kendimi ayağa kalkıp çamurda sürünür gibi Magnus'a doğru yürürken buluyorum.

Yakından bakınca Magnus'un gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. "Telefonunu aramışlar ama cevap vermemişsin."

Magnus elini belime koyup beni çalışma odasına, telefonun olduğu yere doğru yönlendirirken, "Odamda şarj ediliyor," diyorum dalgınca. Ahizeye, ne kadar eski görüldüğüne odaklanıyorum ve büyükannemdekini hatırlıyorum ve bir anlığına her şey yolunda gidiyor çünkü eski telefon bana büyükannemi hatırlatıyor ve hepsi bu. Onu düşünmek için başka bir sebep yok.

Ama ben biliyorum. Magnus adımı söylediği andan itibaren dünyadaki en kötü şeyin gerçekleştiğini biliyordum. Scrabble'da kaybetmek üzereyken dünyam başıma yıkıldı.

Ellerim titreyerek ahizeyi kaldırdım.

"Bu Laila mı?" Söylemeyi başarıyorum, her şey ağır çekimde ilerliyor.

"Laila?" Lisbeth söylüyor ve sesinden tüm korkularımın pekiştiğini anlıyorum. "Bunu sana söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama Helge bu akşam vefat etti."

O öldü.

Büyükannem öldü.

Benimle gerçekten ilgilenen, beni gerçekten seven, beni ben olduğum için gören tek kişi öldü. Belki de bundan çok önce gitmişti, ama birinin hayatta olmasıyla ölmesi arasında çok büyük bir fark var.

Lisbeth bana daha fazla şey anlatmaya devam ediyor, dün nasıl iyi olduğunu ve uykusunda nasıl öldüğünü ve bunun huzurlu olduğunu, ama onları alamıyorum. Bana çarpıp dağılıyorlar çünkü zaten içten dışa doğru paramparça olmuş durumdayım. Telefonu yere bıraktım. Ona ne söylediğimden emin değilim, hatta telefonu kapatıp kapatmadığımdan bile emin değilim, ama sonsuzluğun, sonsuza *dek gitmenin* ağırlığından çökmek üzereyken arkamı dönüyorum ve kendimi

Magnus'un kolları.

Beni bir an için tutuyor, güçlü ve kuvvetli bir tutuşla ve beni yakaladıklarını söylüyor. O değil, *onlar*... Sonra kendimi bir anda James'in kollarında buluyorum. Boğuk bir hıçkırık çıkarıyorum ve kollarımı ona sarıyorum, sıkıca, çok sıkı tutuyorum, kalbim boğazımdan sökölüyormuş gibi hissediyorum.

"Laila aşkım," diye fısıldıyor James beni kucağına alıp başımın üstünü öperken. "Çok özür dilerim."

Ağlıyorum, hıçkırıyorum, haykırıyorum.

Ve bana sarılıyor. Bana her şeyin düzeleceğini söylemiyor, çünkü düzelmeyeceğini biliyor.

Ama yine de bana sarılıyor.

- - -

Büyükannemin cenaze töreni Todalen'de yapılıyor. Lisbeth ve benim dışında Oslo'da kimseyi tanımıyordu; tüm arkadaşları, eski komşuları ve yeğeni Peter köydeydi.

Magnus da cenaze işlerini halletmem için bana bir hafta izin verdi. Bunu nasıl yaptığımı bile bilmiyorum. Kederden o kadar etkilendim ki beynimin çalışma gücü yavaşladı. Bir an normal bir şekilde ilerleyebiliyorum ve bir sonraki an kalbime bir balyoz gibi iniyor.

Her nasılsa, Leydi Jane ve Ottar'ın yardımıyla tabutunu oraya götürmeyi başardım, cenaze töreni yarın yerel mezarlıkta yapılacak.

Magnus ve Ella cenazeye benimle birlikte katılmak istediler. Onların ailesi gibi olduğumu ve ailemin de onların ailesinin bir parçası olduğunu söylediler. Ama ben bunu istemedim. Bu çok fazla yaygara koparırdı. Büyükannem sade bir kadındı ve ilgiden nefret ederdi. Norveç kraliyet ailesini de pek sevmezdi, her şeyi şatafat ve gösteriş olarak görürdü. Bu yüzden her ne kadar gelip saygılarını sunmak istemelerini takdir etsem de, o küçük köyde bir medya sirkinin herkesin isteyeceği son şey olduğunu biliyorum. Bunu yaparsam Helge'nin peşimi bırakmayacağından eminim.

Yani sadece ben varım. Neyse ki özel jetle gidiyorum, böylece araba ve trenle uğraşmak zorunda kalmıyorum (Oslo'dan Trondheim'a yaklaşık sekiz saatlik bir tren yolculuğu, oradan da köye birkaç saatlik bir araba yolculuğu). Kraliyet ailesi için çalışmanın avantajları.

Çantamı topladım, gitmeye hazırım, Olaf dışarıda beni bekliyor.

Magnus ve Ottar'a fuayede veda ediyorum (Ella, Leydi Jane ve çocuklar kral ve kraliçeyle birlikte Oslo'daki sarayda), hüzünlü bir olay.

Ve sonra James ortaya çıkıyor.

Omzunda bir spor çantası.

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpıyorum. Geçen hafta bana çok destek olduğu için beni uğurlamasını umuyordum ama nerede olduğundan emin değildim. Şimdi burada, elinde bir çantayla.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seninle geliyorum," diyor bana.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. Sonra kapatıyorum ve kaşlarımı kaldırarak Magnus'a bakıyorum. "Bundan haberin var mıydı?"

Başını sallıyor. "Sordum. James sordu. Muhtemelen korunmaya ve bir arkadaşın desteğine ihtiyacın olduğunu söyledi."

Arkadaş deyince James'e bakıyorum, benim için gerçekten öyle mi diye merak ediyorum. Ama tek hissedebildiğim minnettarlık. James'e gelmemesini, bununla başa çıkabileceğimi, iyi olacağımı söylemem gerektiğini biliyorum.

Ama gerçek şu ki, rahatlama hissediyorum. Bunu tek başıma yaşamak zorunda olmadığım için rahatlıyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Tamam," diyorum usulca.

James bana hızlı bir gülümseme veriyor. "Hadi aşkım. Hadi gidelim." Çantamı elimden alıyor ve kapıya doğru ilerliyor.

Magnus ve Ottar'a dönüp "*Bunun sorun olmayacağından emin misiniz?*" der gibi bakıyorum.

"Sana iyi bakacak, söz veriyorum," diyor Magnus. Sesi ciddi ve ciddi görünüyor, ama sözlerinin arkasında çok da gizli olmayan bir anlam olup olmadığını asla anlayamıyorum.

Yüz değerinde kabul ediyorum, ona bolca teşekkür ediyorum ve sonra James'in peşinden gidiyorum.

Yine bulutlu bir gün, kar bile parlaklığının bir kısmını kaybetmiş durumda, yine de uzun zamandır hissettiğim en aydınlık gün. Devam etmem

gerektiğini biliyorum.

James'le Todalen'e gitmek geriye dönüp baktığımda iyi bir fikir olmayabilir, ama şu anda gerçekten umurumda değil. İçimde hissettiğim kayıptan, bir daha asla bütün olamayacağımı düşündüğüm o eksik parçamdan beni uzaklaştıracak her şeyi kabul edeceğim.

VW'nin arka koltuğuna geçtim, James'in Olaf'ın yanında oturduğunu görünce şaşırdım. Aramıza mesafe koyuyorum.

Araba uzaklaşıp garaj yolundan aşağı inmeye başladığında ona "Teşekkür ederim," diyorum.

James dönüp bana bakıyor, gözlerindeki sevgi dolu parıltı kalbimin birkaç kez atmasına neden oluyor. Tanrım, onun üzerimdeki etkisi bazen her şeyin daha da adaletsiz görünmesine neden oluyor. "Gerçekten de büyükannenin cenazesine yalnız gitmene izin vereceğimi mi düşündün?"

Omuz silkip pencereden dışarı bakıyorum. "Evet. Yani, burada bir işin var." "Var. Ama benim işim herkesi korumak, sen de dahil. Ortalıkta bir dadı hırsız olabilir ve ben orada olmasaydım ne olurdu? seni korumak mı?"

Dadı hırsızına hafifçe gülüyorum. "Bu doğru."

"Magnus da bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü," diye devam ediyor. "Sadece korunmak için değil, ben senin arkadaşın olduğum ve şu anda bir arkadaşına ihtiyacın olduğu için."

Ona bakıyorum, yeniden minnettar hissediyorum. "O zaman arkadaşım olduğun için mutluyum." Eğer ondan daha fazla bir şey alamayacaksam, arkadaşlığı hala sahip olmak için oldukça özel bir şey.

Küçük özel havaalanı malikâneneden çok uzakta değil ve kısa süre sonra kraliyet ailesinin özel jetinin içine doluyoruz. Küçük ama gösterişli ve birkaç kez içinde bulunmuş olmama rağmen, sadece ben, James, uçuş görevlisi ve pilotlar varken tamamen farklı hissettiriyor. Sanki lüks bir tatile çıkan zengin, jet sosyete bir çiftiz, cenazeye giden sıradan bir dadı ve koruma değil.

James'in yanıma oturmasını bekleyerek pencere kenarında bir koltuğa oturdum. Ama tabii ki bütün uçak bizim ve o koridorun diğer tarafında oturuyor.

Aramızdaki bu mesafeden hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim. Bunun için savaştım, bu mesafeyi zorlamak, bizi rollerimizde tutmak için elimden geleni yaptım, ama içten içe bundan nefret ediyorum. Odalarımızı ayıran o duvardan nefret ediyorum.

Uçak motorlarını çalıştırırken sessizce "James,"
diyorum. Bana baktı. "Evet?"

Birden kendimi çok utangaç, çok savunmasız hissettim, sanki parçalanmama saniyeler kalmış gibi. "Sen..." Yanımdaki boş koltuğa bakıyorum, ne istediğimi sormaya korkuyorum.

Başını sallıyor, koyu renk gözlerinde tanıma parıldıyor. "Elbette."

Kemerini çözüp yanıma geliyor, yanıma oturuyor ve tekrar kemerini bağlıyor. Sonra elimi tutuyor, teni benimkine karşı çok sıcak ve ağzına götürüyor. Gözlerini gözlerime dikerken parmak eklemlerime hafif bir öpücük konduruyor. "Ben buradayım," diyor.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Yersiz olmazdı, ama bir şekilde onları uzak tutmayı başarıyorum, hızlı hızlı göz kırpıyorum, pencereden dışarı bakıyorum.

James tüm uçuş boyunca elimi bırakmadı.

OceanofPDF.com

On beş

LAILA

UÇAK Trondheim dışında özel bir havaalanına iniyor ve Magnus ikimiz için kiralık bir araba ayarlıyor. James'in siyah Mercedes'in direksiyonuna geçmesiyle şehrin güneyine, vadilere ve yuvarlak tepelerle çevrili köylere doğru yol alıyoruz. Her şey çok güzel ve saf görünüyor ama yine de bir boşluk da var. Sanki bu yerler bile benimle aynı kayıptan etkilenmiş gibi.

Sonunda yol bir dağ geçidinden geçiyor ve fiyort önümüzde beliriyor, diğer taraftaki dağlar efendiler gibi yükseliyor.

James gözlerini hem yoldan hem de manzaradan ayırmamaya çalışarak, "Kahretsin," diye küfrediyor nefesinin altında. "Bu inanılmaz. Ve sen burada mı büyüdün?"

"Kesinlikle öyle," diyorum ona yol su boyunca kıvrılırken, yüzey karanlık ve dağları geri yansıtıyor. Sonunda fiyordun sonuna ve muhteşem bir vadiye yayılan köyün tabanına geliyoruz, çiftliklerin ve evlerin yamalı yorganı şimdi birleştirici karla kaplı. Buradaki tüm evler ana renklerde - kırmızı, turuncu, sarı, beyaz

-İnşa edildiklerinden beri aynı renklerde dirler ve nesilden nesile aktarılmışlardır.

Evim. Burası benim için her zaman evim olacak. Londra'da ya da Oslo'da yaşamış olmamın bir önemi yok; kalbimin en huzurlu hissettiği yer burası. Komik olan şu ki, artık burada benim için hiçbir şey yok. Büyükanнем gitti. Kuzenimle arkadaşız ama şu anda ailemden geriye kalan tek kişi o. Köylülerden bazılarıyla da arkadaşlığım var ama hiçbir şey yok.

aidiyet duygusu dışında beni tutan hiçbir şey yok. Bir daha asla eve dönemezsin derler ama ben içten içe bir gün dönebileceğimi umuyorum.

"Demek kasaba burası," diye düşünüyor James, bir avuç dükkânın önünden geçip fiyortun dönemecini dönerken. "Ne büyük bir yolculuğa çıkmışsın, Laila. Fiyort çiftliğinde çalışan bir kızken kraliyet ailesi tarafından işe alındın. Buradaki insanlar seninle gurur duyuyor olmalı."

"Şuradan sağa dönün," diyorum bir köprüden geçerken, altımızda donmuş bir nehir. "Gururlu olduklarından da pek emin değilim. Burada oldukça ayakları yere basan insanlar var. Çoğunun kraliyet ailesi hakkında bir fikri olduğunu sanmıyorum. Her neyse, yolculuğu olan sensin. Glasgow'daki evlatlık sisteminden Prens Eddie ve Prens Magnus'un koruması olmaya kadar."

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Sanırım hepimizin yolculukları var, değil mi?"

Yol boyunca devam ediyoruz, şimdi fiyortun diğer tarafındayız, evlerin arasından geçtikçe cadde daralıyor. James'e farklı evleri gösteriyorum. "Sarı olan Ernest ve Trude Surdal'a ait, eskiden pazar günleri brunch için gelirlerdi. Koyu renkli ahşap olanın çatısı yazları çimen olur, yaşlı Arvid orada yaşar. Küçükken bana balık tutmayı o öğretmişti. Bir de eskiden birlikte oynadığım Ragnar ailesi var. İsimlerini hatırlayamamam ne garip."

Farklı evleri ve insanları göstermeye devam ediyorum, ta ki sonunda büyükannemin eski evi görünene kadar. "Şuraya çek," diyorum ona, duygularım beni boğmakla tehdit ederken sesim titremeye başlıyor, göğsüm ve boğazım daralıyor.

James arabayı park edip bana bakıyor ve elime uzanıyor. "Her şey yoluna girecek," diyor, bunun nasıl mümkün olabileceğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Sevdiğiniz insanı kaybettiğinizde nasıl her şey yoluna girebilir ki?

Bir süre elimi tutmasına izin veriyorum, sonra sinirlerime hakim olup burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Ben iyiyim," demeyi başarıyorum. Arabadan dışarı adımımı atıyorum.

Komşular evde değil gibi görünüyor. Umarım burada kalabileceğimi söylediklerini hatırlamışlardır. Elbette, onları cenazede göreceğim ama

gerçekten oraya girmek istemiyorum.

James arabadan inip eve bakarken, "Bu harika," diyor. "Lanet olası bir yazlık Instagram hesabından fırlamış gibi."

Bu beni güldürmeyi başardı. Adam haklı. Ev beyaz, siyah panjurlu, yosun tutmuş siyah çatılı, kırmızı kapılı ve sokağın diğer tarafındaki fiyorda bakan büyük pencere. Pencerelerdeki dantel perdelerin yerini modern bir şeyin almadığını görmek beni mutlu ediyor. Büyükanmem kırılmadıkça hiçbir şeyin değiştirilmemesi konusunda kararlıydı ve umarım Peter'ın evin bakımı da bunu akılda tutmuştur.

Biz temizlenmiş patikadan kapıya doğru ilerlerken James çantaları kapıyor. Dik bir kütüğün üzerinde katlanmış bir kâğıt parçası duruyor, en üstte de ağır bir anahtar.

Anahtarı aldım ve notu okudum. Ann ve Terre'den gelmiş, evin tamamen bana ait olduğunu, ateş için odunları hazırladıklarını ve yarın beni cenazeye götürmek için geri geleceklerini söylüyorlar.

Yutkunuyorum ve notu tekrar katlayıp anahtarı kapıya sokarken ceketimin cebine yerleştiriyorum.

Bu eve adımımı atmaya çok uzun zaman oldu. Kuru odanın odun yığınlarıyla karışık soğuk kokusu pek çok anıyı geri getiriyor. Babamın burada, alt katta her zaman içine girip kaybolduğu bir atölyesi vardı ve benim eski oyun odam da hemen yan tarafta, gerçi şimdi depo olarak kullanılıyor.

James de içeride bana katılıyor. Burası sıcak değil, bu yüzden botlarımızı ve paltolarımızı hızlıca çıkarıp dar merdivenlerden evin geri kalanının bulunduğu kapıya doğru ilerliyoruz.

Kapıyı açıp mutfığa giriyorum. Hava sıcak ve annemin her Pazar yaptığı waffle'ların kokusu bir şekilde evin kemiklerine işlemiş.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, her şeyi içime çekiyorum.

James arkamdan geliyor ve güçlü ellerini omuzlarıma koyarak onları rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor.

"Burası çok güzel," diyor. "Bir ev gibi hissettiriyor."

"Gerçekten de öyle," diyorum. "Her zaman olduğu gibi." Her şey aynı görünüyor. Ortadaki masada hâlâ aynı kırmızı süslemeli dantelli masa örtüsü var, bank gök mavisine boyanmış. Ortada bir meyve kasesi var, yaz sonunda evin hemen arkasındaki dağın yamacından topladığımız yaban mersini ve bulut böğürtlenleriyle doldurduğumuz bir kase. Şu anda boş ve bana ne kadar boş hissettiğimi hatırlatıyor.

Bir not daha var, bu seferki eski buzdolabının üzerinde. Gidip onu çıkarıyorum. Buzdolabını açmamı söylüyor.

Açtım ve tamamen yiyeceklerle dolu olduğunu gördüm. Tupperware kapları, folyo kaplı güveç kapları, istenebilecek tüm et ve meyveler. Ve bira. Tonlarca bira.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum usulca. "Sanki bütün kasaba bize yemek getirmiş gibi hissediyorum."

"Laila?" James diyor.

Arkamı döndüğümde onu oturma odasının kapısında, kapıya bakarken görüyorum. Ona doğru koştum ve nefes nefese kaldım. Tabandan tavana kadar balonlar, çiçekler ve hediye sepetleriyle kaplıydı.

"Aman Tanrım," diyorum tekrar ve bu sefer gözyaşlarımı tutamıyorum.

Kaybın acısıyla ağlamaya başladım ama kasaba halkının cömertliği beni çok mutlu etti ve içimi ısıttı. Helge'yi en az benim kadar seven insanlar.

James kollarını bana doluyor, beni kendine yakın tutuyor, avucunu başımın arkasına bastırıyor. "Hey, sorun yok," diyor sessizce. "Her şeyi hissetmene izin var."

Başımı kazağına gömüyorum, ellerim arkasına gidiyor ve sırtının güçlü düzlemlerine tutunuyor, gücünü hissediyor, bu gücün bir kısmını bana aktarabileceğini umuyorum.

Daha ne kadar böyle duracağız bilmiyorum. Zamanın pek önemi yok gibi. Göğsünden duyabildiğim her kalp atışıyla, aldığı her uzun ve sabit nefesle geçiyor. Beni sıkıca kavırıyor, ayakta tutuyor ve sanırım bana getirdiği rahatlığa, dokunuşuna ve şefkatine kendimi kaptırıyorum.

Neden kalbimi kıran ve bunu tekrar yapacağından şüphe duymadığım adama kendimi kaptırmaya devam ediyorum?

Sonunda sakinleşiyorum, içimdeki her şey her zamankinden daha vahşi ve kaotik hissettirse de, adını bile bilmediğim duygular beni bir gezintiye çıkarmak istiyor.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, çenesinin keskin çizgisini, derin çukurlu çenesinin üzerindeki siyah kirli sakalı, güçlü ince burnunu, yanağındaki soluk yara izini inceliyorum. O gülümsemeden sonra bana en çok sıkıntı veren şey koyu renk gözleri. Şu anda, belaya yol açacak türden bir yoğunlukla dolup taşıyorlar. Ve şu anda, bu belayı kollarımı açarak karşılıyorum.

Ne kadar yakın olduğumuzun farkında olarak boğazımı temizliyorum. "Sana odanı göstereyim."

Ondan uzaklaşıyorum ve mutfaktan geçip yukarı çıkan merdivenlere doğru yürüyorum. Merdivenler dik ve dar ve kırımın onun yüzünde olduğunun çok farkındayım, ama yine de bana her zaman "kırım" için iltifat etti.

İkinci kata çıktık ve onu doğruca evin arkasındaki bahçeye ve hemen arkasında yükselen tepeye bakan yatak odama götürdüm, tüm böğürtlenler ve yaban mersini çalıları kar topakları gibi gizlenmişti.

Tıpkı alt kattaki gibi, tamamen aynı görünüyor. Sanki hiçbir şeye dokunulmamış gibi. Spor çantasını yatağın üzerine koyarken ona "Burada uyuyabilirsin," diyorum,

Bavulumu kapıda bıraktım. Odanın içinde dolaşiyor, yeşil duvar kağıdına, duvarlardaki çerçeveli fotoğraflara, gençliğimden kalma ata binme kurdelelerine, çok sevdiğim kitaplarla dolu kitaplığa bakıyor.

"Bu senin eski odan mı?" diye soruyor, her bir fotoğraftan büyülenmiş bir halde. "Evet. Ve her zaman olduğu gibi tamamen aynı görünüyor."

Başını sallıyor, duvarlarla aynı yeşile boyanmış ahşap çerçeveli orta boy yatağa, soluk mavi ve pembe yatak örtüsüne bakıyor.

"Nerede uyuyorsun?" diye soruyor.

Bir an dudağımı emiyorum, gözleriyle buluşuyorum. "İşte." Ona doğru yürüyorum, bir adım ötede duruyorum. "Seninle birlikte."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum," diye ekliyorum. Ya da herhangi bir gece, gerçekten. Siyah kaşları birbirine çarpıyor. "Emin misin?"

Uzanıyorum, elimle ensesini tutuyorum, teninin avucumun altında ne kadar sıcak ve yumuşak olduğunu hissediyorum. "Evet." Bakışlarım dudaklarına doğru kayıyor. "Öp beni."

Bir an tereddüt eder. Sonra gözlerinde şimşekler çakıyor.

Hızlı hareket ediyor, dudakları dudaklarıma değiyor, boynunu kavrayışım sıkılaşıırken ilk başta yumuşak ve çekingen. Sonra ağızlarımız genişliyor, öpücük derinleşiyor ve her saniye daha da acıktıran kolay bir ritimle birbirimize doğru hareket ediyoruz.

Kısa bir süreliğine ayrılıyorum, ellerim kazağının eteklerine iniyor ve yukarı doğru çekiyor.

"Emin misin?" diye tekrar fısıldıyor, ancak şehvetin gözlerini çoktan ele geçirdiğini görebiliyorum.

"Evet," diyorum ona. Kollarını kaldırıyor ve ben de tişörtünü ve kazağını çıkarıp yere atıyorum.

Şimdi önümde çırılçıplak duruyor ve bir an durup ona hayranlıkla bakıyorum, parmaklarımı inanılmaz genişlikteki omuzlarında, sert göğüs kaslarında, emlak spor salonunda uğruna çalıştığı, zor kazanılmış karın kaslarında gezdiriyorum. Geçmişte bu vücutla o kadar çok gece geçirdim ki, onu tekrar böyle görmek, dokunuşlarımın altında hissetmek, sanki onunla ilk kez birlikteymişim gibi geliyor.

Ona bakıyorum, ne kadar güzel olduğunu söylemek üzereydim, ama bir anda üzerime atlıyor, beni yatağa geri iterken yüzümü ellerinin arasına alıyor ve üzerime tırmanıyor.

Ve bıraktım.

On altı

LAILA

Pembe-mavi çizgili yatak örtüsüne geri yaslanıyorum, James aşağı uzanıp kazağımın eteğini yukarı çekerek onu ve sütyenimi çıkarırken kollarımı yukarı kaldırıyorum. Çıplak ve açıkta kaldığımda göğüslerimin üzerinden serin hava akıyor ve her şeyden çok beklentiden dolayı titriyorum. Güçlü elleri karnımın yumuşak derisi üzerinde oynamaya başlıyor, parmakları göğüslerime ulaşana kadar göğüs kafesimde dans ediyor.

Bir an duraksıyor ve ben ona bakıyorum, gözlerinde çiğ bir arzu var. "Lütfen," diye nefes alıyorum ve ikinci kez sormasına gerek kalmıyor.

Beni öpüyor. Yumuşak ama sert bir öpücük, ağzı tatlı bir aciliyetle benimkini kaplıyor. Dili ağzıma giriyor ve beni keşfediyor, bana dokunuyor, ben onu tadarken o da beni tadıyor. Birbirimize doyamıyor gibiyiz ve kendimi bu öpücüğe, bu kadar nazıkçe yutulma hissine kaptırdıkça nefesim kesiliyor. Elim yüzüne doğru uzanıyor ve onu tutuyorum, kendime doğru çekiyorum, ikimiz de diğerrinin hissinin tadını çıkarıyoruz.

Sonra çoktan nefesi kesilmiş bir halde uzaklaşıyor, gözleri vahşi bir şehvetle benimkileri arıyor, sonra eğiliyor, ağzı göğsümü kaplıyor, ben de sırtımı dönerek kendimi ona sunuyorum. Dili meme ucumun etrafında dönüyor ve ben inliyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor. Gülümsemesini tenimde hissedebiliyorum ve sonra dişleri meme ucumu hafifçe sıyrarak nefesimi kesiyor.

Duygular çok baskın ve ben onun altında kıvranıyorum, daha fazlasını istiyorum, ona daha yakın olmak istiyorum. Onun içinde boğulmak istiyorum; her şeyi silmesini istiyorum

İçimdeki acı, çocukluğumdan beri derinlere gömdüğüm acı, hepsi yüzeye çıktı ve beni milyonlarca parçaya bölmekle tehdit ediyor. Eğer çökeceksem, eğer özüme kadar yok edilmiş hissedeceksem, o zaman bunu yapanın James olmasını istiyorum. Ondan başka hiçbir şey hissetmeyene kadar ruhumu sikip atmasını istiyorum.

"Laila aşkım," diye fısıldıyor bana, ağzını boynuma yaklaştırarak omurgamda şimşekler çakmasına neden oluyor. "Benden ne istediğini söyle." "Hissetmeye ihtiyacım var," demeyi başarıyorum. "Seni ve sadece seni hissetmeye ihtiyacım var.

Başka bir şey yok."

"O zaman sana kendimi hissettireceğim," diyor kabaca. Beni öpüyor, ağzı beni nefessiz bırakan acımasız, umutsuz bir öpücükle benimkine sahip çıkıyor. Geri çekiliyor, alnı benimkine yaslanıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, vücudum onun için ağrıyor. Gözleri benimkileri arıyor ve kalın bir sesle fısıldıyor: "Sana her şeyi hissettireceğim. Seni öyle bir boşaltacağım ki yıldızları göreceksin."

Ona inanıyorum.

Uzanıp kot pantolonumun fermuarını açıyorum, o da tamamen çıplak kalana kadar pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarmama yardım ediyor. Başka zaman olsa onunla bu şekilde birlikte olduğum için kendimi güvensiz hissedebilirdim -son birlikteliğimizden bu yana epey kilo almıştım- ama şu anda hiçbir şey umurumda değil. Göbek ya da selülit gibi bir şey hakkında endişelenmek, hayatın büyük şemasında ne kadar az önemli olduğunu fark ettiğinizde önemsiz ve anlamsız görünüyor.

Çıplak bedenimi değerlendirirken gözlerinde takdir dolu, erimiş bir bakışla eli karnımdan aşağı kayıyor, parmakları bacaklarımın arasından geçiyor ve sonra beni tekrar derinlemesine öpüyor, dili benimkine doğru kayıyor ve parmakları içime girerken ağzının içinde inliyorum. Islak ve hazırım ve kolayca içime giriyor, başparmağı klitorisimde daireler çizerken parmakları içime girip çıkıyor. Haykırıyorum, zevk yoğun ve anlık. Sırtımı kamburlaştırıyorum, o baskıyı artırdıkça ellerim çarşafta yumruk oluyor ve kendimi kontrolden çıkarken hissediyorum. O kadar yakınım ki, kendimi ona kaptırmaya o kadar yakınım ki, sonra iki parmağını içime sokuyor ve ben paramparça oluyorum, orgazm hızlı ve acımasız bir güçle beni parçalıyor. Haykırıyorum, vücudum

Onun altında kıvraniyorum ve o beni bırakmıyor, titreyen bir karmaşa olana kadar zevkimi uzatıyor. Yüzeyin hemen altında kilitli bir duygu kutusu var ve anahtarın onda olabileceğinden korkuyorum.

"Bunun yeterli olmadığını biliyorum," diyor ve vücudumda aşağı doğru inmeye başlıyor, ıslak öpücükler karnımın üzerinde geziniyor. Açlıkla parlayan gözleriyle buluşmak için başımı kaldırmayı başarıyorum. Ağzı göz temasını hiç kesmeden aşağıya doğru iniyor ve iri elleriyle bacaklarımı daha geniş açıyor. Hınzır bir sırtış dudaklarını kıvrıyor ve başını eğiyor. Dudakları klitorisime değdiğinde yüksek sesle inliyorum, başım geriye gidiyor. Orgazmdan sonra o kadar hassasım ki, inleyip daha fazlası için yalvarmam için dilinin birkaç darbesi yetiyor. Onunla her zaman çok fazla yalvarıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu aşkım?" diye soruyor kısık sesle, iç uyluğuma bir öpücük konduruyor, nefesi sıcak. "Devam edeyim mi?"

Cevap veremiyorum, zevkten kendimi kaybetmiş durumdayım, ama onun cevaba ihtiyacı yok. Ne istediğimi biliyor. Beni çok iyi tanıyor. Dili klitorisimin etrafında dönüyor ve ben tekrar paramparça oluyorum, zevk dalgalar halinde üzerimden geçerken haykırıyorum. Beni yalamaya devam ederken, dudakları, ağzı ve diliyle tadımı çıkarırken titriyorum, bedenim zayıf ve uysal, boşalmaya yakın hissediyorum, gerginlik içimde bir yılan gibi kıvrılıyor. Ağlıyorum, kendimi kontrol edemiyorum ve sonra iki parmağını içime sokuyor ve parçalanıyorum, zevk o kadar yoğun ki neredeyse bayılıyorum.

"Tanrım, James," demeyi başarıyorum, sesim kısık ve çiğ. "Aman Tanrım."

Orgazm içimden akıyor, damarlarımı yalayan altın bir ateş. Gözlerim kapalı ama göz kapaklarımın ardında gökkuşağı gibi parlak renkler görebiliyorum. İnliyorum ve onun adını haykırıyorum ve bu hem güzel hem de işkence edici.

James hala bacaklarımın arasında, ağzı klitorisime yapışmış, dudakları ve dişleriyle onu çiziyor, büyük elleri kıcımlı kavırıyor, neredeyse durması için yalvarana kadar beni emme ağzına kaldırıyor.

Sonunda geri çekildi. Tek kelime etmiyor, sadece parmaklarını içimden çıkarıp ağzına sokuyor, tadıma bakıyor ve ben nefesim kesilerek bakmaktan kendimi alamıyorum. Bana bakıyor, bakışları sıcak ve tehlikeli ve ben yine ıslandığımı hissediyorum.

Beni öpmek için yaklaşıyor, dudakları benimkileri arıyor, böylece kendi tadıma bakabiliyorum.

"Çok güzelsin, Laila," diye mırıldanıyor, parmakları yanağımnda geziniyor. "Çok güzelsin."

Beni tekrar öpüyor ve gülümsemesini dudaklarımda hissedebiliyorum. Kemiklerim kırılmış, tamamen tükenmiş durumdayım ve sadece orada uzanıp beni öpmesine ve bana dokunmasına izin verebiliyorum. Ona aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayım ve korkmam gerektiğini biliyorum ama bunu umursamıyorum. Onunla güvendeyim. Güvende olduğumu biliyorum.

"Hadi," diyor, üzerime doğru hareket ederek. Bir kolunu belimin altından geçiriyor ve yüzüstü yatmam için beni ters çeviriyor. Beni sikerken onu görmek için yuvarlanmaya çalışıyorum ama beni yatağa yapııştırıyor, sesinde kahkaha var. "Seninle işim henüz bitmedi." Bir elini belime koyuyor, kalçalarımı yukarı kaldırıyor, böylece dizlerimin üzerindeyim ve kığım ona açıkta kalıyor.

Arkamda sıraya giriyor ve sonra sikinin başının bana doğru bastırıldığını hissediyorum ve inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum, ama henüz içime girmiyor.

"Bana ne istediğini söyle, Laila." Öne eğildi ve nefesimi içine çekti. Kulak.

"Seni istiyorum," diyorum, vücudum ihtiyaçtan ağrıyor. Hala titriyorum Bana yaşattığı orgazmlara rağmen hala onu içimde istiyorum. Beni tekrar, tekrar ve tekrar tatmin etmesini istiyorum. Aklımı başımdan alsın.

Benimle alay ediyor, sikinin ucunu girişime sürüyor ve ben haykırıyorum.

"Lütfen, James."

"Bana ne istediğini söyle, Laila." "Becer beni. Unuttur beni."

"Seni becereceğim," diye kabul ediyor. "Düşünemez, benden başka bir şey hissedemez hale gelene kadar seni becereceğim."

Aletinin küt ucu girişime doğru bastırıyor ve onu çok istediğim için kığımın ona doğru kıvrıyorum.

Ama sonra geri çekiliyor. "Bir dakika," diye fısıldıyor ve prezervatif aradığını anlıyorum. Diz çöküp bir tane takarken kendimi onun için açıyorum, omzumun üzerinden onu izliyorum, ağzım açık.

Tekrar üzerimde hareket ettiğini hissediyorum ve sonra içime batıyor, beni doldururken dudaklarından derin bir inilti çıkıyor, uzun, yavaş bir kayma ile içime itmek için zaman ayırıyor. Nefes alıyorum ve sonra inliyorum, horozunun beni doldurduğu hissi, beni uzatıyor ve beni tamamlanmış hissettiriyor. O kadar ezici ki gözlerimi kapatıyorum, bunun tadını çıkarıyorum, geri çekilip tekrar ileri doğru iterken kaslarının bana karşı demetlendiğini hissediyorum, bana geri çarpıyor ve nefes alıyorum, başım düşüyor, zevk o kadar keskin ve tatlı ki beni nefessiz bırakıyor. Elleri kalçalarımda, içime pompalarken beni yerinde tutuyor, siki tam doğru noktaya çarpıyor ve içime şok zevk dalgaları gönderiyor.

"Tanrım, Laila," diyor, sesi gergin. "Çok iyi hissediyorsun."

O beni sikerken bacaklarım titriyor, kıkım havaya kalkıyor ve onu ne kadar çok istediğimi düşünmeden edemiyorum. Beni mahvetmesini, yok etmesini, beni tamamen kendisine ait kılmasını istiyorum.

"Bana bak," diye fısıldıyor, eli yanağımı kavırıyor, çenemi yana çeviriyor, böylece onu görebiliyorum. Şaftı içime çok yavaş girip çıkıyor, gözleri benimkileri yakıyor. "Bana bak, Laila."

Gözlerimi açıyorum, o beni becermeye devam ederken dudaklarım aralanıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve sikiğimin içimde hareket ettiğini, beni sahiplendiğini hissediyorum. Onun altında çaresizim ve o beni siktikçe ben onu daha çok istiyorum. Zevk o kadar keskin, o kadar keskin ki acıtıyor ve asla eskisi gibi olamayacağımızı biliyorum. Bütün bu haftalar, sonunda birbirimize teslim olacağımız bu ana doğru ilerliyordu. Bu her zaman kaçınılmazdı.

Biz her zaman kaçınılmazdık.

Hızını artırıyor, siki içime giriyor, kalçalarımı kavrayışı beni cezalandırıyor. Ağlıyorum, başım öne düşüyor ve beni sikerken sıcak nefesini boynumda hissedebilmem için eğiliyor.

"Yine benim için boşalacaksın, değil mi aşkım?" diye fısıldıyor, dudakları tenimde geziniyor, parmakları klitorisimi bulana kadar bacaklarımın arasından kayıyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Lütfen, James."

Homurdanıyor ve bana çarpıyor, büyük bir eli kalçalarımı sıkıca kavırıyor. "İşte bu, aşkım," diye mırıldanıyor, boynumu öperek.

"Hepsini bana ver."

Veriyorum. Her şeyimi ona veriyorum. Şu anda sahip olduğum her şey onun ve bu sefer sadece ona güvenebileceğimi umabilirim.

"Tanrım," diyor inleyerek, daha derine itiyor, teni bana çarpıyor. "Bana sarıldığında çok iyi hissediyorsun."

"Evet," diye inliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, bedenim yanıyor. Bu çok fazla, çok yoğun. "Siktir."

"Hadi aşkım. Sikime gel."

Şimdi beni daha hızlı beceriyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, aleti içimde o kadar derin ki yarın onu hissedeceğimden eminim.

Ağzını kulağıma götürüyor, nefesi tenime değerken "Benim için gel, Laila" diye fısıldıyor.

Söylenecek tüm doğru şeyleri biliyor.

Aletin G noktama sürtündüğünü hissedebiliyorum ve birkaç sert hamleyle işim bitiyor. Zevk içime işliyor, bir ısı ve ışık fırtınası ve kendimi boşalmaktan alıkoyamıyorum, orgazm yolundaki her şeyi yok etmeye kararlı bir kasırga gibi içimden geçiyor.

Adımı haykırdığını duyuyorum ve benim için geldiğini bilmek beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyor, zevk içimde titreşiyor, amım onun horozunun etrafında sıkılıyor, vücudum titriyor, çözülüyor, adı dudaklarımda bir dua gibi.

Üstüme düştüğünde hâlâ içimde, siki seğiriyor ve kalbinin sırtıma çarptığını hissedebiliyorum. Kollarını boynuma doluyor, boynumu öpüyor, dudakları tenimde geziniyor ve beni titreyerek bırakıp çekilirken bir zevk denizinde kayboluyorum.

Karnımın üzerine çöküyorum ve ona bakıyorum. Yan yatmış, nefes almaya çalışırken göğsü kabarıyor. Bana bakıyor ve gözlerindeki tokluk hissinin azaldığını, yerini endişeye bıraktığını görüyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, yüzümü avuçlamak için öne uzanıyor, avucu terden nemli ve sıcak.

Yutkunmaya çalışıyorum, gözlerimden yaşlar fişkırıyor, kalbim bir daha nasıl kurtaracağımdan emin olamayana kadar daha da derine batıyor. "Bir daha asla iyi olabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldıyorum, gözlerim kapanıyor, gözyaşlarım yanaklarıma dökülüyor. "Çok kırıldım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni kollarına alıyor ve yakınımnda tutuyor, hiçbir şeyim kalmayana kadar ağlamama izin veriyor. Sonra beni öpüyor, dudakları yumuşak ve nazikçe dudaklarıma değiyor ve kırılmış olsam da yalnız olmadığımı anlıyorum.

En azından şu anda değil.

"Laila aşkım," diye fısıldıyor bana, saçlarıımı okşayarak. "Sen kırılmadın. Sadece biraz yaralanmışsın. Hepimiz öyleyiz."

"Dayanabileceğimden daha fazla acı veriyor," demeyi başarıyorum, gözlerimi kapatarak. "Bunu daha önce yaşadığım için, ailemi kaybettiğimde, beni neyin beklediğini bileceğimi düşünmüştüm. Büyükanmem yaşlı olduğu için, demans hastası olduğu için ve bu sonun bir gün geleceğini bildiğimiz için, tüm bunların daha kolay olacağını düşündüm. Bununla başa çıkabileceğimi. Ama yapamıyorum. Hiç başa çıkamıyorum," diye hıçkırarak ona söylendim. "Çok acıyor."

Bana daha da sıkı sarılıyor. Zaman geçiyor, ama hızlı mı yoksa yavaş mı geçiyor, bilmiyorum. Dünyanın bu odaya sıkıştığını ve benim için başka hiçbir şey olmadığını hissediyorum.

Sadece James.

Aşık olduğum biri, tüm korumaları ve duvarları aşıp gerçek benliğimin bulunduğu iç avluma girmesine izin verdiğim adam. Güvendiğim son kişinin o olması ironisi de gözümde kaçmıyor.

Hafifçe "Çok üzgünüm" dediğini duyduğumda neredeyse uykuya dalmıştım.

Gözlerimi açıyorum, gözyaşlarımdan görüşüm bulanık ve ağlamaktan gözlerim ağrıyor, ne için üzgün olabileceğinden emin değilim. Ne de olsa büyükanmesini kaybetmemişti.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor ve geri çekilip o yoğun gözleriyle bana bakıyor. "Çok özür dilerim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Ne için üzgünsün?"

Bana cevap vermiyor, sadece saçlarıımı okşamaya devam ediyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Böyle bir şey söyledikten sonra ne düşünmem gerekiyor? Benden uzağa bakıyor ve ben uzanıp çenesini elime alıyorum, kirli sakalı tenime sertçe değiyor.

"James," diyorum, sesim titreyerek. "Ne için üzgünsün?"

Gözlerimin içine bakıyor ve geri döndüğü günden beri beklediğim sözleri söylüyor.

"Seni incittiğim için özür dilerim."

"Oh," diye fısıldıyorum, kalbimin biraz şiştiğini hissediyorum. Bu bir şeyleri değiştirmiyor ama bana verdiği şeyi kabul edeceğim çünkü bazen bir şeylerin yeniden inşa edilebilmesi için parçalara ayrılması gerektiğini öğrendim.

Eğer yeniden inşa etmeye değerse. Bundan hâlâ emin değilim. Bu dünyada artık hiçbir şeyden emin değilim.

"Seni incitmek istemedim. Seni asla incitmek istemedim," diyor tekrar, yüzünde acı dolu bir ifade.

"Biliyorum," diyorum, yanağını avucumun içine alarak. "Yapmadığını biliyorum. Sen berbat durumdaydın; ben berbat durumdaydım..."

"Hâlâ berbat durumdayım, Laila."

Beni uyarıp uyarmadığını anlayamıyorum ama başımı sallıyorum. "Bunu ben de biliyorum."

İç çekip avucumu öpüyor, sonra yataktan kalkıp yatak örtüsünü geri çekiyor, ikimiz de örtünün altına giriyoruz, vücut ısıımız normale döndüğü için ince pencere camlarından soğuk bir hava akımı geliyor. "Biraz uyusak iyi olur," diyor. "Yarın çok zor olacak."

Ben onun göğsüne yaslanırken ve kolu bana dolanırken boğazımda bir yumru oluşuyor. "Biliyorum."

Alnımdan öpüyor. "Ve zor olacak olsa da, her adımında yanında olacağım."

Ona hızlı bir gülümseme veriyorum ve onu takdir ediyorum. Şimdilik yanımda olacak.

Bu yeterli olacaktır.

On yedi

.....

JAMES

HELGE'İN CENAZESİ ÇOK GÜZELDİ, kasabanın ortasındaki beyaz bir kilisede yapıldı. Kasabadaki herkes gelmiş gibiydi. En az altmış ya da daha fazla kişi olmalıydı, hatta bazıları mezarlığın alçak taş duvarlarının dışında durup uzaktan izliyordu.

Kocası Kolbjorn'un yanına ve çocukları Hedda ve Erik'in yanına gömüldü.

Tüm bu süre boyunca Laila'nın elini tuttum. Onun duvarı olmak istedim, onu dünyadan ve içindeki kötü olan her şeyden koruyabilecek bir şey. Ama onu kederinden koruyamazdım ve bu kabullenmesi zor bir şeydi. Düşen her gözyaşı, dudaklarından kaçan her hıçkırık... Hepsini ondan almak, onu acısından kurtarmak istedim.

Ama yapamadım. Sadece orada olabilir ve bir teselli kaynağı olmaya çalışabilirdim.

Bunu yapan tek kişi ben değildim elbette. Laila'ya köylülerden, komşularından ve arkadaşlarından sonsuz bir sevgi seli vardı. Çok sık konuşmadığı ama anladığım kadarıyla ailesinden geriye kalan tek kişi olan kuzeni Peter ile tanıştım ve onları bir arada görmek çok dokunaklıydı. Altmışlı yaşlarının sonunda, Kanada'da yaşayan bir karısı ve bir kızı olan çok sessiz, metanetli bir adam. Laila'ya, ev artık onun olsa da, ihtiyaç duyduğu sürece onunla ilgileneceğine dair söz verdi ve Laila bundan çok etkilenmiş görünüyordu. Ev çok özel ve nesilden nesile aktarılması gerekiyor ama şu anda Oslo'daki işi nedeniyle yakın zamanda kullanabilecek gibi görünmüyor.

Eve dönerken ona "Kuzenin çok nazikti," dedim. Komşular Ann ve Terre bizi cenazeye bıraktı (ısrar ettiler, kiralık arabanın anahtarlarını elimden kaptılar) ama Laila biraz egzersiz yapmak ve her şeyi yürüyerek işlemek istedi. Sadece yarım saatlik bir yürüyüş olduğunu söyledi, ancak yollar tam olarak küremiş değil, bu yüzden karda oldukça yavaş bir yürüyüş oluyor.

"Evet," diyor burnunu çekerek ve eldiveniyle gözlerini siliyor. "Her zaman içine kapanıktı, bilirsin. Büyürken Peter'ın kızı Ingrid'i pek görmedim. Sanırım bu kasabada benim yaşındaki pek çok insan gibi onlar da benimle ne yapacaklarından emin değillerdi."

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Tuhaf bir çocuktum. Yani, hala öyleyim ama... evet. Karanlık müzik dinlerdim - bilirsiniz, Norveç metali, o türden - saçımı siyaha boyardım. Dövme ve piercing dışında her şeyi yaptırdım ve bunun tek nedeni acı konusunda pısrık olmam."

Laila'yı siyah saçlı hayal edemiyorum. "Ama herkes büyürken o aşamadan geçer ve eminim tek metal kafalı sen değildin."

Başını iki yana sallıyor. "O zamanlar duygularımı çok iyi kontrol edemiyordum. Her şey çok fazla geliyordu. Belki yaşıma göre genç görünen şeyler yapmaktan hoşlanıyordum. Daha çok okumaya, internette daha çok vakit geçirmeye başladım. Gerçek olabildiğim yer orasıydı, fandomlar, sohbet odaları ve diğer şeyler. Kendimi özgür bırakabiliyordum."

"Bunu şimdi yapabileceğini hissediyor musun?"

Asidik bir kahkaha atıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Hayır." "Benimle bile mi?" Biraz aşağılanmış hissettiğimi söylemeliyim.

Dudaklarında özür dileyen bir gülümseme beliriyor. Cevap vermek zorunda değil.

Bir şeyler yaşıyor ve sen onun güvenini uzun zaman önce kaybettin, diye hatırlatıyorum kendime. Bunu kendinle ilgili hale getirme.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. "Peki gelecek için planınız nedir?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Karanlık fiyortlara açılan geniş donmuş tarlaları, yukarıda yükselen dağları, kırmızı, sarı ve beyaz evleri işaret ediyorum.

manzara. Lanet bir tablonun içinde yürüyoruz.

"Burayı bir daha eviniz yapacak mısınız?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını birbirine sürtüyor ve ben de onunla birlikteyken hep olduğu gibi ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Her zaman şimşek gibi çakıyor.

"Bir gün istiyorum," diyor. "Peter burayla ilgileniyor ve komşular da göz kulak oluyor, emin ellerde olduğunu biliyorum. Oslo'daki hayatıma odaklanabilirim, çalışabilirim ve sonra belki yeterince para biriktirirsem buraya gelirim. Ya da belki şehirde bir yerde iş bulurum. İnternette bir şeyler yaparım. Bir iş kurarım. Bilmiyorum."

Gelecek hakkında iyimser hissetmesinin iyi olduğunu, olasılıklar olduğunu bilsem de, bu senaryoların hiçbirinde yer almamak beni rahatsız ediyor.

"Bence bu akıllıca," diyorum ona. "Er ya da geç geri döneceğini bilmek." Boğazımı temizliyorum. "Yani kendini sonsuza kadar kraliyet ailesi için çalışırken görmüyorsun?"

"Hayır," diyor. "Eğlenceliydi. İşimden keyif aldım. Çocuklarla birlikte olmaktan keyif alıyorum. Ama şimdi her şey tersine dönmüş gibi görünüyor. Sahip olduğumu düşündüğüm hayat planı, ne kadar zayıf olursa olsun, büyük bir rota düzeltmesi olmuş gibi hissediyorum. Bu korkutucu ama... Evin ne kadar önemli olduğunu fark ediyorum. Bunu çok geç fark etmek istemiyorum."

"Mantıklı." "Ya sen?" diye soruyor.

"Ben mi, ne? Benim planım mı?"

"Kendini böyle bir yerde yaşarken hayal edebiliyor musun?" "Böyle *bir yerde* mi? Ya da özellikle burası?" *Bana tam olarak ne soruyorsun, Laila?*

"Tamam. Bunun gibi bir yerde."

Hmmm. Yardım edemem ama bu şehirden bahsetmediği için biraz hayal kırıklığına uğradım. Sanırım kendimi aşıyordum.

"Duruma göre değişir," diyorum. "Burada yalnız mıyım? Özel biriyle mi geldim? Dünyanın en gürültülü kahkahasına sahip sarışın ve güzel bir kızla göz göze gelmeyi umduğum için mi buradayım?"

Buna neredeyse gülecek ama dudaklarını kapatıyor. "Doğru," diyor sonunda.

"Bilmiyorum," diyorum. "Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim." "Çünkü sen baştan aşağı bir şehir çocuğusun."

"Bu doğru. Öyleydim. Ama hayatımız boyunca hep aynı kalmıyoruz, değil mi? Magnus için çalışmaya başladığımdan beri, aslında ıssız bir yerde yaşamaya alıştım. Bununla barıştım. Aslında ister inanın ister inanmayın, bu bana huzur *veriyor*. Bunu bana geçen yıl söyleseydiniz, size deli derdim."

Laila şu anda bana deliymişim gibi bakıyor. "Bana şok oldum de."

Omuz silkiyorum. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sanırım..." Etrafıma bakıyorum, muhteşem manzarayı seyrediyorum, kendimi vahşi doğayla bütünleşmiş gibi hissediyorum. Belki de içimde gizli bir Norveç kanı vardır. "Sanırım böyle bir yerde başarılı olabilirim. Biriyle *birlikte* olduğum sürece."

Açık sözlü olmak istiyorum. Genelde öyleyimdir. Ancak Laila ile nerede durduğunuzu bilmek çok zor olabiliyor ve istediğim son şey, özellikle de büyükannesinin cenazesinden dönerken, çok güçlü görünmek.

Ama nihayet eve vardığımızda, soğuktan yüzlerimiz kızarmışken, çok güçlü görünme konusundaki tüm endişeler çabucak bir kenara itildi. Laila elimi tutuyor ve beni dar, dik merdivenlerden yatak odasına götürüp içeri çekiyor.

Sadece seks beklentisiyle bile sertleştim. Dün gece harikaydı ama bir daha olacağını hiç düşünmemiştim. Laila'nın bunu bir hata, kötü bir fikir olarak değerlendireceğini ve geçmişte kalacağını düşünmüştüm. Ama şimdi...

"James," diyor bir elini arkama koyup beni kendine doğru çekerken. Sesinde çaresizlik var, elleri sikimin üzerinden aşağı kayarken çenesinin gerilme şekli, pantolonumun içinden beni inleyen sert bir sıkma yapıyor.

"Seni istiyorum," diyor, gözleri benimkileri arıyor.

Her şeyden kaçmak istiyor. Unutmak istiyor. En derin ve en karanlık acıdan başka bir şey hissetmek istiyor.

Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Ben de unutmak istiyorum. Geçmişimiz hiç yaşanmamış ve sadece geleceğimiz varmış gibi davranmak istiyorum.

Beni çok korkutsa da.

Yüzünü tutup sertçe öpüyorum ve sonra bir elimi elbisesinin eteklerine götürüp yukarı çekerken parmaklarımı taytının ve iç çamaşırının bel bandından aşağı kaydırıyorum.

Kahretsin, sırlıslık olmuşt.

Parmaklarımın keşfetmesine izin veriyorum ve bu onun ağzından bir inilti çıkarıyor. Sanki benim için açlıktan ölüyormuş gibi. Parmaklarım amının arasına girdiğinde ve kalçaları kıpırdadığında, orta parmağımın darlığının içine girmesine izin veriyorum ve acele etmeden onu yavaşça becermeye başlıyorum. Burada aramızda olanların sadece *burada* olması gerektiğini biliyorum. Bunu biliyorum, hissediyorum... söylemesine bile gerek yok. Ve bu yüzden bunun tadını çıkarmak istiyorum, parmaklarımın vücuduna dokunduğu her anın, onu hissettiğim, ona dokunduğum her anın, çünkü biliyorum ki bundan sonra başka bir şansımız olmayabilir.

"James," diyor gırtlaktan gelen bir fısıltıyla ve başı geriye gidiyor. Boynunu öpüyorum, ikimiz de yatağın ayak ucunda dururken bir parmağımı daha içine sokuyorum. Kendini bana sunuyormuş gibi hissediyor ve ona nasıl davrandığım konusunda dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Fiziksel olarak değil - sertlikten hoşlanıyor ve kendisi de oldukça vahşi olabiliyor - ama duygusal olarak. Bir goncanın yapraklarının güneş ışığına açılması gibi, sanki yağmur getirmiyormuşum gibi beni yavaş yavaş içeri alıyor. Ama belki bu sefer onu mahveden ben olmak zorunda değilim. Belki bu sefer hata yapmayacağım. Belki beni tekrar kalbine alırsa korkup kaçmayacağım.

"Seni iyi hissettiriyor muyum?" Ona fısıldıyorum, parmaklarım şimdi onu daha sert çalıştırıyor.

"Evet," diye pantolonunu indirdi, elleri şimdi omuzlarımı kavırıyordu.

"Tanrım, James.

Evet."

Adımın hararetli bir dua gibi söylendiğini duymaktan asla bıkmayacağım.

Sırıtırıyorum ve parmaklarımla onu becerirken başparmağımı klitorisine bastırıyorum ve o çığlık atıyor, tüm vücudu titriyor, bacakları her an

altından çıkacakmış gibi titriyor.

Elimi başının arkasına koyuyorum ve başını öne doğru getiriyorum, gözlerimiz onu öpmeden önce elektrikli bir an için birbiriyle buluşuyor, ağzım onunkini arıyor. Dillerimiz birbirine değip dans ederken, üçüncü parmağımı da içine sokuyorum. İnliyor ve bana karşı kıvranıyor ve yaklaştığını hissedebiliyorum. Orgazmının arttığını hissedebiliyorum ve hızımı artırıyorum, sert bir şekilde boşalmasını, gevşemesini ve her yönden çözülmesini istiyorum.

"Aman Tanrım!" diyor boğuk bir çığlık atarak.

Kendinden geçiyor, ağlıyor ve boşalırken parmaklarımı sıkıca kavırıyor. İşi bitene kadar onu sikmeye devam ediyorum ve sonra parmaklarımı içinden çekip hafifçe sendelerken onu usulca öpüyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, beni içine çekerken gözleri parlıyor, göz kapakları ağırlaşmış, ağlamaktan gözleri hâlâ kızarmış.

"Teşekkür ederim," diyorum onu tekrar öperek. "Bana güvendiğin için."

Bunu duyunca yutkundü, belki de söylediklerimi anladı. Çünkü bu doğru, çünkü şu anda bana güveniyor ve ben bu güven için uzun süre ve çok çalıştığımı hissediyorum. Bunun hak etmediğim bir şey olduğu da aklımdan çıkmıyor.

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyor.

Onun yerine dizlerinin üzerine çöküyor.

İlk başta şaşırdım, yaptığı şeye tamamen hazırlıksızdım. Ama sonra anlıyorum ve kemerimi çözüp kotumu ve boxerımı aşağı iterek ona serbest erişim hakkı veriyorum. Yatak odasına adım attığımız andan itibaren cehennem gibi sertleşmiştim.

Bana bakıyor, gözleri parlak yeşil ve şehvet dolu, ve beni o güzel, dolgun ağzına alıyor.

Beni emmeye başladığında göğsümde çınlayan uzun ve alçak bir sesle inliyorum. Ne yaptığını biliyor, dilini ve dudaklarını etrafımda nasıl çalıştıracağını biliyor ve gidecek yerim kalmayana kadar her saniye daha da sertleştiğimi hissedebiliyorum, aletim zonkluyor ve daha fazlası için yalvarıyor.

Hayal kırıklığına uğratmıyor, hızını artırıyor ve beynimi emiyormuş gibi hissedene kadar beni daha sert emiyor. Aşağı uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, beni kenara daha da yaklaştırırken sıkıca kavırıyorum.

"Oh, Yüce İsa, Laila," diye fısıldıyorum kabaca. "Devam edersen boşalacağım."

Sanki beni duymuyormuş gibi davranıyor, gözlerim yuvalarından fırlayana kadar ellerini dibinde döndürüyor.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Ondan uzaklaşıyorum ve kollarından tutarak onu kendime çekiyorum. Onu öpüyorum, üzerimde kendimin tadına bakıyorum, sonra o kendi kıyafetlerini çıkarmaya çalışırken ben de hızla kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Sonra onu yatağa geri itiyorum, vücudunun yumuşak, enfes güzelliğini, kıvrımlarının saf kadınsı enerjiye akma şeklini alıyorum.

"Sen bir tanrıçasın," diyorum ona hayranlıkla ve bunda ciddiyim. "Keşke senin heykelini yapabilseydim."

Bunu ellerimle yapmaya karar verdim. Yatağın üzerinde diz çöküyorum, onun üzerinde yükseliyorum ve parmaklarımla vücudunun hatlarını izlemeye başlıyorum, belirli bir hedefe gitmeden. Kalçasının yumuşak etine bastırdığım aletim hâlâ zonkluyor ve cehennem kadar sert, ama bu işkenceden zevk alıyorum.

Boynuna, omzunun kıvrımlarına, köprücük kemiklerinin üzerine, göğüslerinin arasına dokunuyorum, teni özellikle orada yumuşacık. Sonra göğüslerinin altına, kıvrımlarını ve gür ağırlıklarını hissediyorum.

Onları kavrayıp nazikçe sıkıyorum ve o da inliyor, nefesi artık hızlı soluklarla geliyor. Çok uzun süre oyalanmıyorum, bunun yerine kaburgalarından aşağıya, sonra da karnının pürüzsüz derisi boyunca ilerliyorum. Bir rüya gibi hissediyor.

Sonra bacaklarının arasına giriyorum, önünde diz çökerken ellerimle bacaklarını ayırıyorum. Amcığı ıslaklıkla parlıyor ve ben aç gözlerle bakarken usulca inliyor.

Havadaki baş döndürücü seks kokusunu alabiliyorum ve tek yapmak istediğim onu yutmak. Ama şimdilik kendime izin verdiğim tek şey, dilimi onun girişinden klitorisinin hemen altına kadar uzun bir şekilde kaydırmak.

Çıglık atıyor ve bana karşı kükrüyor, kendini ağzıma yaklaştıırıyor, böylece yumuşak etini yalamaya ve emmeye devam etmekten başka seçeneğim kalmıyor, ta ki altımda zevk içinde kıvrılırken bana asla durmamam için sözsüz bir şekilde yalvarana kadar.

Bunu bütün gün yapabilirim. Bütün gece. Sadece onu yavaşça, alaycı bir şekilde tüketebilir, her bir olgun santimini alabilirdim.

"James," diyor baş döndürücü bir fısıltıyla. "Seni içimde istiyorum."

Sonra ona bakıyorum; gözlerimdeki açlık onun gözlerinde gördüğüm açlıkla eşleşiyor olmalı. Ben de onun içinde olmak istiyorum, ama onun tatlılığından son bir kez tatmadan önce değil.

Ben de eğildim, yüzümü kalçalarının arasına gömdüm ve zevkten hıçkırıp daha fazlası için yalvarana kadar o lezzetli ıslak amcığını yalayıp emdim.

Ve artık dayanamadığında, onu uçurumun kenarına getirdiğimde adımı haykırdığında, ancak o zaman nihayet onun sıcak derinliklerine gömülmeme izin veriyorum. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, daha sert, bizden ve birbirimize olan ilkel ihtiyacımızdan başka hiçbir şey kalmayana kadar birlikte hareket ederken etrafımda cennet gibi hissediyor.

O anda bu kadınla birlikte olmaktan daha tatlı bir şey yok. Bir araya gelirken bedenlerimizin vahşi bir şekilde çarpıştığını hissetmekten daha heyecan verici, tatmin edici ya da doğru bir şey olamaz.

Hüzün, keder ve acı var ama aynı zamanda umut da var. Bunun burada bitmek zorunda olmadığına, gizli kalmak zorunda olmadığına, belki de bir şekilde birlikte böyle devam edebileceğimize dair umut. Şüphelerim var; Magnus'un ikimizin birlikte olmasından nasıl memnun olacağını anlamıyorum ve Laila'nın bazen içine kapanma şekliyle, bunun onun isteyeceği bir şey olup olmadığını söyleyemem. Onun için her şeyi bir kenara atarsam -işimi, itibarımı- er ya da geç beni terk edeceğinden korkuyorum. Nerede duracağımı asla bilemiyorum.

Odaklan, diyorum kendime. Endişelenmenin sırası değil, onun bu kadar içindeyken olmaz. Sanki ikimiz bir bütünümüz gibi hareket ediyoruz.

Tırnaklarının sırtıma batışına, altımda hareket edişine, adımı bir dua gibi inleyişine odaklanıyorum.

Orgazmım hiçbir uyarı vermeden geliyor ve etrafımda gerildiğini ve titrediğini hissediyorum ve bu beni yolun geri kalanına itmek için yeterli, kavramam sıklaşıyor, ağzımdan boğuk bir çığlık kaçıyor. İçine boşalıyorum, kalçalarını bana doğru çevirdiğini hissediyorum, her şeyimi içine almak istiyor, her şeyi istiyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum kulağına, biz yerleşirken, mutluluk karıncalanmaları hala bacaklarımdan aşağı ve yukarı vuruyor. "Sonsuza kadar içinde kalabilirim."

Biraz gülüyor, her zamanki gürültülü sesine kıyasla nefes nefese bir ses.

Boynunu şefkatle öpüyorum, bavulumu bile açmak istemediğim şeylerin üstesinden geldiğimi hissediyorum.

"Ciddiyim Laila," diyorum, beni ciddiye alıp almayacağını merak ederek. "Seni asla bırakmak istemiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece o büyük yeşil gözleriyle bana bakıyor. O gözler aniden kocaman oldu. "Biz... prezervatif kullanmadık."

Hay sikeyim. Bu düşünce aklıma bile gelmemiştir.

"Ben temizim," diyorum ona. "Buraya gelmeden önce sağlık raporum temizdi. Bu işin bir parçası. Ve senden başka kimseyle birlikte olmadım."

Sanki Oslo'da gezip tozduğuma gerçekten inanmış gibi rahatlamış bir şekilde burnundan nefes veriyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diyor. "Aslında bir noktada RİA'ya geçmeyi düşünüyordum. Ama evet."

Ona gülümsüyorum ve alnından öpüyorum. Önerdiği gibi yürüyüşe çıkabileceğimiz kadar erken bir saat ama şu anda onun kollarında kolayca uykuya dalabilirim. Başka bir düşünceyi tamamlayamadan dışarı çıktım.

On sekiz

.....

LAILA

Kapımın çalınmasıyla uyandım. Hâlâ yorganın altındayım, bir an için nerede olduğumu merak ediyorum, sonra yorganımı geri atıyorum ve perdelerin altından gri ışığın girdiği pencereye gözlerimi kısarak bakıyorum. Uyudum mu?

Kapı çalmaya devam ediyor. Sesler daha çok kapının yarısına kadar inen minik yumrukların vuruşuna benziyor. Telefonumu alıp saate bakıyorum. Biraz uyumuşum ama o kadar da değil.

"Bjorn," Ella'nın boğuk ve sinirli sesini kapının diğer tarafından duyuyorum ve kapı çalınması duruyor. Oh be. Çocuk fasulye dolu uyandı.

İç çekiyorum ve yine de yataktan kalkmaya karar veriyorum. Burada herkes genelde uyuyor olsa da benim daha erken kalkmam gerekiyor. Tuhaf, Todalen'e sadece bir hafta kaldı ve vücudum şimdiden bu programa alıştı. Aslında, bu programa biraz fazla iyi uyum sağladı. Seks, ağlama, seks, yürüyüş, seks, içki, seks... tekrar tekrar.

Lavaboya gidip yüzüme su çarpıyorum, bunun beni uyandıracığını ve hayallerimi durduracağını umuyorum. Ama elimde değil.

Geçen hafta büyükannemle vedalaşmak hayatımın en zor zamanları olsa da aynı zamanda hayatımın en mutlu zamanlarıydı. Böyle hissetmek çok garip, çok *yanlış* ve suçluluk duygusu çok güçlü. Kederimin içinde boğulmak istiyorum çünkü bu gerçekten çok güçlü bir şey, sanki vücudumdaki her bir molekülü değiştiriyor.

Ama bana olan tek değişiklik bu değil. Keder beni yeniden yazarken, başka bir şey de başka bir rota çiziyor.

Sanırım James'e aşık oluyorum.

Doğduğum günden beri yanımda olan, bana en yakın ve en büyük insanı kaybetmenin yasını ona aşık olurken nasıl tutabilirim? Kalp böyle bir boşluğu nasıl barındırabilir? İki zıt kutup birbirinin içinde nasıl bu şekilde var olabilir? Birçok kez kederin aşk olduğunu, yas tuttuğumuzu çünkü tüm bu sevgiye sahip olduğumuzu ve gidecek hiçbir yerimiz olmadığını duydum. Yine de bu, kederin ne olduğunu kapsamıyor gibi görünüyor. Sevgidir ama aynı zamanda sonsuz bir acıdır. Göğsünüzde bir yuva kuran karmaşık, bulanık bir şeydir ve orada kalır, her günün her saniyesinde kendini belli eder. Kayıp sizi öylesine derinden yaralar ki, keder yaraya kök salar.

Ama bir de aşk var. Ve onun da kökleri vardır. O da yavaş yavaş hayatınızı ele geçirir, ta ki her gün her saniye bilinmek isteyene kadar. Keder ve aşk; hüznün ve umut. İkisi de dünyamı alt üst ediyor.

Derin bir nefes veriyorum, yüzümü havluyla kuruluyorum ve soğuktan pul pul olmuş cildime nemlendirici sürüyorum. Tek bildiğim şu anda her şeyin çok karmaşık olduğu.

Aynada kendime *onunla tekrar seks yapmanın senin hatan olduğunu* söylüyorum.

Ve tekrar ve tekrar. Tanrım, sanki James'in vücudu benimkinin üstünde olduğu an, içimde olduğu an, beni zevke boğduğu an, ona bağımlı hale geldim. Klişe bir laf olduğunu biliyorum ama doğru. Sanki bir kez olsun tüm korkularımı ve güvensizliklerimi bir kenara bıraktığımı hissettim. Duvarları yıkıp onun içeri girmesine izin veriyordum. Belki sonuna kadar değil ama hissetmeme yetecek kadar. Onun yanında nefes almanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek için.

İşin gülünç tarafı, ben buraya daha önce de geldim. Ona daha önce de aşık oldum.

Dişlerimi yavaşça fırçalıyorum, duygularımın tekrar içime işlediğini hissediyorum. Gözyaşları geliyor ve onlara izin veriyorum. Üzüntüyü kendimden uzaklaştırmamayı öğreniyorum. Çocukken bunu yaptım ve bu sadece beni mahvetti.

Birkaç dakika ağlıyorum, sessiz tuttuğum çirkin hıçkırıklar, sonra bitiyor ve kendimi bitkin hissediyorum, sanki yatağa geri sürünebilirmişim gibi. Ella ve Magnus'un döndüğünden beri bana sempatik bakışlar attıklarını ve yüzlerini buruşturduklarını biliyorum. Bana izin alabileceğimi söylediler ama ben sadece işime dönmek istiyorum. Neyse ki işim yazı yazmak ya da önemli idari işler gibi şeyler içermiyor, çünkü beyin sisi şaka değil. Çoğu zaman adımları bile hatırlamakta zorlanıyorum.

Aynaya tekrar baktığımda gözlerim kızarmış, şişmiş, derin bir hüznle dolmuş, ağzımın ve gözlerimin etrafında yeni ince çizgiler oluşmuş. Harika. Demek keder seni de yaşılandırıyor. *Teşekkürler, büyükanne.*

Nemlendiricimi tekrar sürüyorum, ağır bir kapatıcı ve maskara sürüyorum, sonra giyiniyorum. Bjorn ayağa kalktı ve yanlarında ve eminim Ella'nın yardıma ihtiyacı var.

Odamdan dışarı çıktığımda Bjorn'un mutfakta olduğunu, Ella'nın onunla kısık sesle konuştuğunu, kahve ve unlu mamul kokusunun dışarı yayıldığını duyuyorum. Kafamı kapıya doğru uzattım.

"Çok özür dilerim," diyor Ella beni gördüğünde, elinde bir fincan kahveyle masada oturuyor ve en az benim kadar yorgun görünüyor. "Seni uyandırmasını istememiştim."

"Sorun değil," diyorum, Bjorn'un mutlu bir şekilde muz yemesini izlerken.

"Dün gece çocuklara bugün nihayet onları Fram Müzesi'ne götüreceğinizi söylemek gibi bir hata yaptım ve Bjorn neredeyse hiç uyumadı."

"Onları bugün almamı mı istedin?" diye sordum.

Mutsuz bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Ah, özür dilerim. Önce size danışmalıydım. Noel'de onlara gideceğimize dair söz vermiştim ve o zamandan beri sorup duruyorlar. Tüm hafta boyunca çevre topluluğum için yapmam gereken bazı işler var, yeni aldığımız teknenin açılışına hazırlanmak için, yoksa seninle gelirdim."

Elimi kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse onları almaktan mutluluk duyarım." Bjorn'a bir gülümseme veriyorum. "Küçükken tek yapmak istediğim Oslo'ya gelip müzeye gitmekti."

"Hiç gitmedin mi?" diye soruyor ağız dolusu muz arasında.

"Yapamadım. Bana sadece büyükannem bakıyordu ve Oslo çok uzaktı." Kendi ailem de beni hiçbir yere götürmedi. Hiç bir şey yapamadım.

Lunaparklara gitmek, müzeleri ziyaret etmek, kızak tepelerine çıkmak ya da midilliye binmek gibi okula gittiğim tüm çocukların yaptığı eğlenceli şeyler. Bir keresinde çocukluk arkadaşım Sinova bana acıdığı için beni ailesiyle birlikte Trondheim'daki bir oyun merkezine götürdü ve o günden sonra benden uzak durdu.

"Şey, yeni bir sergi var," diye açıklıyor Ella. "Müzenin içinde bir tekne var, hepsi interaktif."

"Kutup ayıları!" Bjorn kükrüyor, elleriyle pençeler yapıyor.

Ella gülüyor. "Ve evet, kutup ayıları. Harika görünüyor. Henüz gitmedik."

"Herkes için bir ilk o zaman," diyorum ve hazır kahvemi koymak için su ısıtıcısına doğru ilerliyorum. Yeni sergiyi ben de görmek istiyordum. Eskiden bir kutup gemisinin nasıl olduğunu görmek için eski geminin tüm parçalarını keşfedebileceğinizi duydum. En azından hoş bir dikkat dağıtıcı olacaktır.

"Elbette James de seninle gelecek," diye ekliyor Ella.

Bir an donup kalıyorum, sonra kahve fincanımı alıyorum. "Bunu biliyor mu?" "Bilecek," diyor, sesi memnun görünüyor.

Kendimi sakın davranmaya zorluyorum. Todalen'den döndüğümüzden beri birbirimizden tam olarak kaçmıyoruz ama aramızda konuşulmayan bir anlaşma var

-Orada olanların burada olamayacağını düşünüyorum. Yani, olamaz. Fairfax'lerin gizlice dolaşma olayını tekrar yapamayız.

Bu çok zor.

James sonunda ayağa kalktığında, o günkü işini duyunca şaşırılmış görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, şaşırılmış ve biraz da heyecanlanmış. Onu suçlamıyorum. Ella ve çocukların PPO'su rolünü üstlendiğinden beri, ne Ella ne de çocuklar pek dışarı çıkmadığı için çoğu zaman Magnus'la birlikte oluyor. Elbette kikut gezisi vardı, ardından Noel Arifesi alayı için Oslo'daki kiliseye ziyaretimiz (kraliyet ailesinin geri kalanı da vardı ve sonunda kral, kraliçe ve İspanya'da olan biri hariç tüm kız kardeşleriyle tanıştım; kral oldukça zayıf görünse de hepsi çok güzel). Her şey yolunda gitti ve Bjorn bile en iyi şekilde davrandı.

Ama bu sadece James ve benimle çıkacağımız ilk gezi olacak. Çocukların nasıl davranacakları hakkında hiçbir fikrim yok. Tor şu anda sakın, ancak tüm zaman boyunca ağlayabilir (dürüst olalım, ben de

ağlayabilirim) ve Bjorn, şey... yorum yok.

James ve ben koridorda paltolarımızı ve atkılarımızı giyerken, çömelip çocukları giydiren Ella'nın başının üstünde gözlerimiz buluşuyor. Sanki "*Bu ilginç olacak*" der gibi kaşlarını kaldırıyor.

Ben de ona aynı bakışla karşılık veriyorum, göğsümde birkaç kelebek uçuştğu için aşk acısı çeken bir ahmak gibi görünmemeyi umuyorum.

Dışarı çıktık, Ottar bizi götürmekle görevlendirildi ve arabaya doluştuk. Ottar müzenin tarihi hakkında, eminim herhangi bir turdan daha iyi bir şekilde konuşuyor ve bu da çocukları daha da heyecanlandırıyor.

İtiraf etmeliyim ki, bu bir aile gezisi gibi hissettiriyor. Sanki James ve ben ebeveyniz, Bjorn ve Tor da çocuklarımız ve arkadaşımız bizi bırakıyor. Güzel bir duygu. Beni yanlış anlamayın, aniden çocuk isteyecek kadar güzel değil ama yine de rahatlatıcı.

Müze şehir merkezinin hemen dışında ve Ottar yanaştığında çocuklar gitmek için can atıyor. Ottar bize şehirde olacağını ve istediği zaman gelip bizi alabileceğini söyledi, biz de arabadan indik ve James zahmetsizce koruma görevini üstlenirken ben de çocukların ikisinin de elini tuttum.

"Bunu nasıl yapacağız?" Ottar uzaklaşırken James'e fısıldıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Noel etkinliği sırasında kilisenin etrafında o kadar çok PPO vardı ki takip etmek zordu.

"Ben arkanda kalacağım," diyor alçak bir sesle ve bunu söyleme şekli tahrik edici değilse lanet olsun. "Böylece olası tehditleri fark edebilirim."

Kanım dondu. Onun görevinin çocukları korumak olduğunu biliyorum - ve sanırım beni de- ama birinin onlara nasıl zarar vermek isteyebileceğini hayal etmek zor.

"Merak etmeyin," diye ekliyor. "Eğlenmek için buradayız. Değil mi çocuklar?"

"Evet!" Bjorn bağılıyor ve binaya doğru koşmak için geri çekiliyor. Yine de tutuşum güçlü ve onu geride tutuyorum. Bu hiç kolay olmayacak.

Devasa bir A-çerçeve bina olan müzeye giriyoruz ve kasadayken bile otomatik olarak deneyimin içine dalıyoruz. Biletlerimizi ödüyorum ve müze çalışanı çocukları tanıyor gibi görünüyor ama pek bir şey söylemiyor. James'i de tanıyor gibi görünüyor ve ona utangaç bakışlar atmadan duramıyor. On altı yaşında falan olmalı, bu yüzden oldukça sevimli.

Cumartesi günü olduğu için müze hem çocuklar hem de turistlerle dolup taşıyor. Son zamanlarda havanın mevsim normallerinin dışında soğuk olması ve yağan kar nedeniyle müzenin içinde dolaşmak günü geçirmek için güzel ve sıcak bir yol gibi görünüyor.

Ama aynı zamanda, cehennem gibi kaotik ve biz sadece kaosa katkıda bulunuyoruz.

"Kalabalıktan nefret ediyorum," diye homurdanıyorum gemiye doğru yürürken nefesimin altında. "Ben de," diyor James, her ne kadar o kadar alışkın olsa da iş.

Müzenin ortasında *Fram* adlı dev bir kutup gemisinin bulunduğu üç ya da dört katlı bir alan var. Bu devasa gemi, müzenin tüm uzunluğunu ve yüksekliğini kaplıyor. Her tarafında buz mağaraları ve iglolar, gerçekçi kutup ayısı ve fok heykelleri gibi, geçmişte Kuzey Kutbu'nda seyahat etmenin nasıl bir şey olduğunu gösteren daha fazla sergi var. Binanın en tepesinde, geminin güvertesinin üzerinde, dalgaları ve hava durumunu taklit eden devasa bir ekran var, böylece geminin en üst güvertesindeyken Arktik Okyanusu'ndaymışsınız gibi davranabilirsiniz.

"Ah, en üst güverteye çıkmak istiyorum," diyorum, yüksek sesle söylemek istemeyerek.

"Şu haline bak," diyor James arkamdan kısık bir sesle. "Buna bayılıyorsun."

Ben öyleyim. Birden keşke çocuklar yanımda olmasaydı da tüm müzeyi tek başıma keşfedebilseydim, kendim yeniden çocukmuşum gibi davranabilseydim diyorum. Ama dadı ve aynı zamanda bir yetişkin olarak, her şeyi Bjorn ve Tor'un gözünden yaşamak zorundayım.

Bjorn kutup ayılarını görmek ve buzun içinden geçmek istiyor. Tor ise hiç ayı görmek istemiyor.

Bjorn bizi o yöne doğru çekmeye çalışırken "Hayır!" diye bağıyor.

"Bjorn," diye uyarıyorum onu, geri çekerek. "Kardeşin şu anda ayıları görmek istemiyor."

"Ama benim var! James'le kalabilir."

"Bu işler böyle yürümüyor," diyorum ona. "Burada seninle ilgilenen sadece ben varım. Uzlaşmak zorundayız."

Bjorn'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, daha önce hiç uzlaştığını sanmıyorum.

İç çekiyorum. "Bak. Buz mağaralarından geçeceğiz ve sen de aylara hızlıca bir göz atabilirsin."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor James, Tor'u kollayarak.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Çenesi sert, gözleri keskin, duruşu her zamankinden daha dik. Bayılmamak için kendimi zor tutuyorum. Birinin üzerine atlamak için ne kadar uygunsuz bir zaman.

"Nasıl gideceğini göreceğiz," diyorum ona sessizce. Şimdilik sadece Bjorn ve Tor'u sakinleştirmek istiyorum.

Bu yüzden müzenin interaktif sergilerin olduğu tarafına doğru ilerliyoruz, merdivenlerden birinci kata çıkıyoruz ve boylu boyunca yürürken gemiye hayranlıkla bakıyoruz. Duvar boyunca uzanan her bir serginin tarihçesini de okumak istiyorum ama Bjorn o kadar inatçı ki zamanım yok.

"Üst güverteye çıkmak istemiyor musun?" Ona soruyorum ama kabul etmiyor. Suratını asıyor ve başını şiddetle sallıyor ve bunun genellikle bir erimeye yol açtığını biliyorum. O da bunu biliyor.

Tor küçük bir sesle, "Tekneye binmek istiyorum," diyor.

Sonunda ayağımı yere vurmak zorunda kaldım. James neredeyse arkamdan çarpacakken duruyorum ve Bjorn'u kendime doğru çekip ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bjorn, bekle. Sadece senin yapmak istediğin şeyi yapamayız. Ayları göreceğiz ama ben de dâhil olmak üzere geri kalanımız üst güverteye çıkıp teknenin içinden geçmek istiyoruz."

Gözlerimin içine bakmıyor ve yüzü kızarıyor ama başını sallıyor.

Vay be.

Geminin en üst güvertesine ulaşana kadar bir kat daha merdiven çıkıyoruz, tam da uğursuz müzik havayı doldururken. Gemiye adım atıyoruz, ışıklar kararıyor ve binanın tepesini kaplayan ekran buzul görüntüleriyle canlanıyor.

Geminin güvertesi kalabalık ama gösteriyi izlemek için oturacak bir bank bulmayı başardık. Bjorn sürekli ayağa kalkıyor, yerinde duramıyor, ben de onun etrafımda kıpırdanmasına izin veriyorum, Tor ise büyülenmiş durumda. James ekrana bakmıyor ama etrafımızı izliyor, her an tetikte.

Sonra müze karanlığa gömülüyor ve dalgalar bir fırtınanın ortasındaymışız gibi hissettirene kadar yükselmeye başlıyor. Hava biraz gergin, bu yüzden Tor ağlamaya başlıyor, tam o sırada bir tur otobüsünden inen bir grup turist etrafımızda toplanıyor ve yabancı bir dilde yüksek sesle konuşuyorlar.

"Tamam, gidelim," diyorum Tor'a, ayağa kalkarak. Ama Bjorn'un elini tutmaya gittiğimde orada değildi.

Aman Tanrım.

"Bjorn!" diye bağıryorum, bu da James'in arkasını dönmesine neden oluyor, odak noktası kalabalığın itiş kakışuydu.

"Nereye gitti?" James diyor ki.

"Bilmiyorum, onu tam burada tutuyordum." Onun elini tutmuyordum? Ama sonra Tor ağlamaya başladı ve ben de unuttum. Lanet olası beynim.

Ve şimdi Bjorn gitti.

Tor'u alıp onu aramaya başladım ama her yer turist kaynıyor ve onu göremiyorum.

James hızlıydı ama. Kalabalığı yarıyor, gözleri bir şahin gibi her santimi arıyor ve sonra aniden gemiden kaçmaya başlıyor.

Aman Tanrım. Aman Tanrım, Bjorn kaçırıldı. Biri onu aldı, çaldı. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Bundan ben sorumluyum.

Şimdi ben de Tor'la birlikte ağlıyorum. Elimde değil.

James'in üçüncü katın kenarı boyunca, çıkıştan uzağa doğru koştuğunu izliyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

Bjorn.

Müzenin sonunda, yerden birkaç metre yükseklikteki bir çıkıntının üzerinde duran tahnit edilmiş kutup ayılarının üzerine tırmanmaya çalışmaktadır. James tam zamanında ortaya çıkıyor ve Bjorn kendini yukarı çekmek için ayıya uzanmadan önce onu yakalıyor. Bjorn gerçekten yukarı tırmanmış olsaydı, düşme ihtimali yüksek olurdu.

Rahat bir nefes alıyorum ama kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atıyor ve midem bulanıyor.

Turistlerin arasından sıyrılmayı başarıyorum - Tanrıya şükür kimse bana fazla ilgi göstermiyor - ve kucağında Bjorn olan James'e ulaşıyorum... Bjorn, tekme atıp çılgılık atıyor ve

kendisi. O sırada birkaç kişinin fotoğraf ya da video çektiğini fark ediyorum ve birisinin Bjorn'un kutup ayısının üzerine tırmanırken fotoğrafını çekmesinden çok korkuyorum. Aman Tanrım, kovulacağım.

"Sanırım gitme vakti geldi," diyor James.

Müzenin çoğunu göremediğim için hayal kırıklığına uğramadım bile. Hemen gitmeli, meraklı gözlerden uzaklaşmalı ve neler olduğunu anlamalıyız.

Başımı sallıyorum ve James Bjorn'u bırakmıyor ya da bana vermiyor. Telefonunu cebinden çıkarıp Ottar'ı ararken onu dışarı taşıyor.

Binanın dışına çıktığımızda bana "Birazdan burada olacak" dedi.

Hafiften kar yağmaya başlıyor ama içeride arabayı beklemek istemiyorum. İnsanların konuşmaya başladığını biliyorum ve yakında fotoğraf çekirmek için peşimize düşecekler ve paparazziler gelecek.

Dissosiyatif şoka giriyor olmalıyım çünkü James nazıkçe "Hey. Sorun yok." diyor.

Araba yanaşırken ona göz kırpıyorum.

"Ne oldu?" Ottar kendine gelip endişeli ve nefes nefese bir ifadeyle soruyor. "Sesin ciddi geliyordu."

"Ayıları görmek istiyordum!" Bjorn onu arabaya bindirirken kızgın gözyaşları arasında bağıyor. "Bana izin vermediler, ben de kendi başıma gittim!"

Ottar bize şöyle bir bakış *atıyor*.

Bu yetersiz bir ifade.

- - -

Malikâneye döndüğümüzde Magnus ve Ella'ya her şeyi açıklamak zorundayız. Hepimiz oturma odasında oturuyoruz ve James liderliği üstleniyor. Bunun için çok minnettarım; tek yapabildiğim içimde korkunç hissetmek, kendi içimde küçüldükçe küçülmek, ellerimi birbirine dolamak.

"Peki bu nasıl oldu?" Magnus çarpıcı bir ciddiyetle bakıyor.

Onu suçladığımdan değil. Çocuklarının magazin haberlerine konu olabileceğini düşünmenin Ella ve onun için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Her şeyi berbat ettim," diyor James.

"Hayır," diye araya giriyorum. "Yapmadın. Her şeyi berbat ettim."

"Laila," diye uyarıyor. "Ben PPO'yum. Benim görevim çocukları her zaman gözetim altında tutmak." Magnus'a bakar. "Lütfen beni affedin. O anda gözlerim onun üzerinde değildi. Mazeret üretmeyeceğim."

"Yapacağım!" Magnus ve Ella'ya yalvarırcasına bakarak söylüyorum. "Başım... Bu beyin sisi yüzünden kendimde değildim ve Bjorn... kutup ayılarını görmeyi çok istiyordu ama Tor istemedi, ben de bizi geminin güvertesine çıkararak uzlaşmasını istedim. Ekranları izlemek için oturduk ama Bjorn o kadar huzursuzdu ki yerinde duramıyordu. Sonra fırtına kısmı geldi ve Tor korktu, tıpkı tüm bu turistlerin bir anda ortaya çıkıp etrafımıza doluşması gibi. Sanırım kendimi Tor'u sakinleştirmeye kaptırmıştım; kafamı kaldırdığımda Bjorn gitmişti."

"Ona göz kulak olmalıydım," diyor James çenesini kaldırarak. "Bu benim suçum. Onun yerine turistleri bir tehdit var mı diye tarıyordum."

"Senin işin de bu, biliyorsun," diyor Magnus. "Senin işin Ella'yı, Laila'yı ve çocukları korumak. Onları izlemek değil. Bu senin işin değil; bu Laila'nın işi."

Hay sikeyim.

"Ve Laila," diyor Magnus, gözleri nazik, sesi daha yumuşak. "Seni tanıyorum. Bu çocukları sevdiğini biliyorum ve onlarla başa çıkmanın zor olduğunu da biliyorum. Bazen çok zor. Hatalar olur. Bunun için kendini hırpalama. Sorun tüm dikkatini vermemiş olman değil ve şu anki durumunda seni hiç suçlayamam. Sorun şu ki..." İç geçiriyor, elini yüzünde gezdiriyor ve Bjorn'a bakıyor. "Bjornsy. Bunu neden yaptın?"

"Ayıları görmek istiyordum," diyor kollarını kavuşturarak.

"Ama her şey senin ne istediğinle ilgili değildir," diye açıklıyor Magnus. "Evet öyle. Ben bir prensim," der.

Ella iç çekerek, "İşte burada," diyor ve koltuğa geri oturuyor. "Bugünün geleceğini biliyordum."

Magnus ayağa kalkar ve Bjorn'un önünde diz çöker. "Ben de bir prensim, Bjorn. Ama yine de kurallara uymak zorundayım. Hâlâ insanları dinlemek zorundayım. Eskiden ben de senin gibiydim, biliyorsun. Her zaman istediğimi yapardım, umursamazdım. Ve sonunda tek yaptığım insanları incitmek oldu. Ve insanları incittiğimi fark ettiğimde,

bana zarar verdi. Değişmek zorundaydım. Bak, beyninin çok meşgul olduğunu biliyorum." Uzanıp Bjorn'un şakağına hafifçe vuruyor. "Benimkinde de öyle. Aynı anda hiç kapanmayan milyonlarca düşünceye sahip olduğunu biliyorum. Kendini, seni kaşıdıran bu sonsuz enerjiye kanalize ettiğini biliyorum, anlıyor musun? Vücudunun her yerini içten dışa doğru kaşıyor ve sen de etrafta koşuşturup çılgılık atmak istiyorsun çünkü bunu dışarı atmanın tek yolu bu."

Bjorn ona bakıyor, koltuğunda bir ileri bir geri sallanıyor. "Sen de mi böyle hissediyorsun?"

Magnus başını sallar. "Eskiden daha çok hissederdim. Senin yaşındayken. Yaşlandıkça değişiyor ama düşünceler? Onlar aynı kalıyor. Bak evlat, bazen yanlış şeyler yaptığın için seni suçlamıyoruz. Sana kızgın değiliz. Ama bugün yaptığın şey... çok tehlikeliydi. Kendine ya da daha kötüsüne zarar verebilirdin. Ve Laila, sana çok değer veriyor ve sadece senin için en iyisini istiyor ve sen onu ölümüne korkuttun. Aynı şey James için de geçerli. Tor için de. Aynı şey ben ve annen için de geçerli."

Bjorn başını sallıyor. "Özür dilerim," diyor ve kanepeye doğru sallanan ayaklarına bakıyor.

"Ben de öyle," diyor Magnus, alnının üst kısmını öperek. Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor. "Laila, harika bir iş çıkardın. Ama sana günün geri kalanında izin almanı ve biraz dinlenmeni emrediyorum."

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Değilsin ve bu sorun değil," diyor. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum. Artık benim için ailem gibisiniz ve bu nedenle sadece iyi olmanızı istiyorum. Tamam mı?" Fazla seçeneğim olmadığını hissederek başımı salladım.

Magnus ve Ella çocuklarla ilgilenirken ben odama çekilsem de yalnız kalmak yanlış geliyor. Müzedeki korku, James'e karşı hissettiklerim ve büyükannemin kaybı yüzünden düşüncelerim o kadar karmakarışık ki, onlarla birlikte oturmakta zorlanıyorum.

Sanırım *Bjorn ve Magnus'un beyinleri de böyle bir şey olmalı*. Sürekli gevezelik, durmak bilmeyen düşünceler, hareket etme ve onları uzaklaştırma ihtiyacı.

Ben de yirmi dakikadır okumaya çalıştığım kitabı bırakıp kalktım ve koridora geri döndüm. Çocukların ve Ella'nın oyun odasındaki seslerini duyuyorum.

ve kapı aralığında duraksadım.

"Her şey yolunda mı?" Ella bir orman sahnesinin puzzle'ını yapmaya çalışırken soruyor, Bjorn ise Tor'un bloklarla inşa ettiği şeyin içine bir araba sürüyor.

Başımı salladım. "Evet. Ben iyiyim. Sadece emirleri pek iyi almadığım ortaya çıktı. Sakıncası yoksa..." Odayı işaret ediyorum.

"Tabii ki hayır," diyor Ella, yanındaki zemini okşayarak. "Bjorn onu yok etmeden önce bu yapbozu bitirmeme yardım edebilirsin."

Oturup Ella'ya yardım ediyorum ve çok geçmeden Bjorn oyuncak arabasını yapbozun üzerinden geçiriyor. Dürüst olmak gerekirse, çarpışmadan önce bir dakika boyunca "Bip bip, bip bip" diyordu.

Daha sonra Ella'ya çocuklarla ilgilenebileceğimi söyledim ve gecenin büyük bir kısmını onlarla birlikte geçirdim, köşede çarşaf ve yastıklarla bir kale inşa ettim.

"Laila," diyor Bjorn bana, üçümüz kalede oturup sakın bir an bulduğumuzda.

"Evet, Bjorn?"

Kocaman gözleriyle bana bakıyor. "Bana kızgın mısın?"

Sesindeki samimiyet kalbimi kırıyor. "Ne? Hayır, tatlım. Azıcık bile değil."

Boya lekeli ellerine bakıyor. "Sesin bana çok kızgın geliyordu." "Sadece endişelendim," diyorum ona. "Bazen kulağa aynı geliyor çünkü Duygular yükselir ve bizi en iyi şekilde etkiler. Ama bunların hepsi sevgi dolu bir yerden geliyor."

Bunun üzerine başını sallıyor, dudağını dişlerinin arasında sıkıyor. Bir süre sonra "İyi olmaya çalışacağım," diyor ve bunu bir Yeni Yıl kararı gibi ilan ediyor.

Uzun süreceği konusunda şüphelerim var ama yine de ona minnettar olduğumu söylüyorum.

"Bjorn, Tor, buraya gelin lütfen," Magnus'un sesi evin içinde çınlıyor. Bjorn bana başı hâlâ dertteymiş gibi endişeli bir bakış atıyor ve Tor'la birlikte kaleden çıkıp odadan dışarı koşuyorlar.

İç çekiyorum ve minderlerden birine yaslanıyorum, kalenin üst kısmı ortaya doğru sarkıyor, tam o sırada dışarıda duran bir çift bacak görüyorum

Giriş.

"Kaleye girmek için izin istiyorum," diyor James ciddi koruma sesiyle ve bir saniye sonra eğilirken yüzünü görüyorum.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu gerçek kaleden mi bahsediyoruz, yoksa cinsel bir ima mı?"

"İkisi de," diyerek dizlerinin üzerine çöküyor ve sürünerek içeri giriyor. İri gövdesi zorlukla sığıyor ve kafası sarkan sac tavana takılarak çökmesine neden oluyor.

"Olamaz," diyor kuru bir sesle yanıma otururken, çarşaf yüzlerimizin arasına düşüyor. "Bu bir göçük."

Çarşafı kaldırmaya çalışıyor ama ben uzanıp onu tutuyorum ve yerinde kalmasını sağlıyorum.

"Sanırım yüzünü görmemem en iyisi," diyorum ona. "Ahh."

"Duygusal olarak biraz savunmasız hissediyorum," diye itiraf ediyorum. Elimi bırakıyorum ve James bana bakabilmek için çarşafı kaldırmaya devam ediyor.

Kendi iyiliği için fazla yakışıklı ve biraz fazla özel bir ortamda bana çok yakın.

"Haklısın," diyor, gözleri o ağır, şehvet dolu bakışı alırken kalın kalın yutkunuyor. "Seni göremediğim zamanlar daha kolaydı."

Sonra eğilip yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öpüyor.

Yumuşak bir inilti, ürkmüş bir ses çıkarıyorum, ağzım bir an için onunkine açılıyor, dilinin benimkine kaydığı tatlı bir an ve her şeyi tekrar fırlatıp atmaya hazırım, çarşaf başımıza düşüyor. Eğer biri buraya gelseydi ne yaptığımızdan hiç şüphesi olmazdı.

Kendimizi kaptırmadan önce elimi göğsüne koyarak onu geri çekiyorum. Avucumun altında kalbinin hızlı atışını hissedebiliyorum.

"Senden uzak durmaya çalışırken çok kötü zaman geçiriyorum," diyor ama elimi sert göğsüne bastırmaya devam ediyorum.

"Ben de," diye sessizce itiraf ediyorum. "Bütün seksi Todalen'de bırakmak kimin aptalca fikriydi?"

"Senin aptalca fikrin," diyor elimi avucunun içine alıp dudaklarına götürerek. "Ama istediğin zaman bunu reddetmekten çekinme."

Ona hızlı bir gülümseme veriyorum ve elimi geri çekerek aramıza mesafe koyuyorum. "Sanırım kaleyi boşaltmamız gerekiyor."

İç çeker ve etrafına bakınır. "Emin misin? Bu konuda rahatlatıcı bir şeyler var. Belki de küçük bir çocukken bunu yapamadığım içindir ama burada kendimi güvende hissediyorum. Ördek olduğumuzu düşünürsek, olması gerekenden daha güvende."

Ben de ona katılıyorum. Yatak odamda tek başıma oturmak boş ve soğuk hissettirirken, James gelmeden önce bile kalede oturmak güçlü, sıcak kollar tarafından korunmak gibi rahatlatıcı hissettiriyordu.

Ama şimdi o burada olduğu için, bu rahatlık hissi tavan yapıyor. Ve bu tehlikeli bir şey.

Sürünerek dışarı çıkmadan önce bir süre bana bakıyor ve bakışlarındaki istek ve özlemi görüyorum ve ben de hissediyorum, çünkü onu aynı şekilde istiyorum ve ona sahip olamıyorum.

Sadece çalıntı öpücükler alabiliyorum ve bu beni ayakta tutmaya yetiyormuş gibi davranıyorum.

On dokuz

LAILA

"SORUNUNUN NE OLDUĞUNU BİLİYOR MUSUN?" Leydi Jane soruyor. Kitabımdan başımı kaldırdığımda suçlayıcı bir havuçla beni işaret ettiğini görüyorum.

Hiçbir şey söylemesem bile, bana sorunumun ne olduğunu söyleyecek. Kitap ayracını sayfaların içine kaydırıp kapattım ve masanın üzerine koydum. Mutfakta kendi kendime sakın bir öğle yemeği yiyordum, sadece ben ve kitabım, bir fincan çay ve biraz peynir ve kraker, ama sonra Leydi Jane geldi, havuç çubuğu diyetindeydi ve o zamandan beri konuşmayı bırakmadı.

"Benim sorunum ne?" Ona sordum.

"Biriyle yatman lazım."

Neyse ki ağzımda çay yok, yoksa tükürürdüm. "Affedersiniz?"

Gülümsemesi yediği havucun etrafında kıvrılıyor. "Beni duydun. Biriyle yatmalısın."

Yutkunmaya çalışıyorum, yanaklarımın pembeleşmemesini istiyorum, ama şimdiden biraz sıcak hissediyorlar. "Neden böyle söylüyorsun?" Bir süre sonra söyledim.

"Çünkü" diyor, mutfakı işaret ederek. "Nerede olduğuna bir bak. Bugün Pazar öğleden sonra, tek izin günün ve sen buradasın. Bu lanet mutfakta. Kitap okuyorsun!"

Gözlerimi deviriyorum. "Ben kitabımı seviyorum."

"Dışarıda olmalısın." Elindeki havucu pencereye doğru uzatıyor. "Şehir merkezinde. Barlarda. Erkeklerle tanış. Ya da kadınlarla. Herhangi biriyle. Takılmak, eğlenmek."

Ona kararlı bir bakış attım. "Bu halimden oldukça memnunum."

"Hayır," diyor küçümseyerek. "Karmaşık bir İskandinav kadınına dönüşüyorsun."

"Ne?"

"Bunun zor bir iş olduğunu biliyorum, gerçekten biliyorum, ama baskı altında biraz çatlıyorsunuz."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama gözlerinde sempati parlıyor ve hızla devam ediyor.

"Büyükannenizi yeni kaybettiğinizi biliyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bu yüzden senin için endişeleniyorum hayatım. Senin yaşında bir kadının hiç arkadaşı olmaması, bu evde tek başına tıklıp kalması bence sağlıklı değil."

"Yalnız değilim," diye itiraz ediyorum. "Sen buradasın."

"Ben yaşlı bir kadını," diye haykırıyor gülerek. "Senin yaşlarında arkadaşlara ihtiyacın var. Ya da belki sana iyi vakit geçirtebilecek bir erkeğe."

Ne demek istediğini anlıyorum. Sorun şu ki, konuyu saptırmaya çalışamayacak kadar yorgunum. Çünkü o haklı. Bir arkadaşına ihtiyacım var. Konuşacak birine ihtiyacım var. Ve Leydi Jane o arkadaş.

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. "Ben yürüyüşe çıkıyorum. Gelmek ister misin?"

Bana kaşlarını çatarak bakıyor, kaşları perçemlerine dolanıyor. Daha önce Leydi Jane ile hiç yürüyüşe çıkmamıştım.

"Elbette," diyor havuç çubuklarını cam kaba geri koyarken. "Hadi gidelim."

Çok geçmeden botlarımızı ve paltolarımızı giyip karın içine adım atıyoruz. Bugün hava güneşli ve keşke güneş gözlüklerimi getirseydim.

Arabadan inip yola doğru yürüyoruz. Tatil bittiğinden beri son birkaç haftadır burası sessizdi. Magnus, Einar ve Ottar'la birlikte Oslo'ya eğlenmeye gitti ve James'in izin günü olmasına rağmen yine de onlarla birlikte gitti. Ella ve çocuklar evin içinde bir yerdeler.

"Aklında ne var?" Leydi Jane bana soruyor. Bacakları bana kıyasla kısa ve ayak uydurmak için iki kat daha hızlı hareket ettirmesi gerekiyor. "Bana bir sırrını mı açacaksın? Çünkü biliyorum ki ben bir

Ama söz veriyorum, bunu kasada saklayabilirim. İster inanın ister inanmayın, orada pek çok insanın sırrı var."

"Bildiğim iyi oldu," diyorum ona sert bir bakış atarak. "Çünkü sana söylemek üzere olduğum şeyi kimseye söyleyemezsin."

"Söz veriyorum," diyor ve kalbinin üzerinde haç işareti yapıyor. "Yemin ederim."

Derin bir nefes alıyorum, söylenecek o kadar çok şey varken nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. "James'e aşığım," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Vay anasını. Kesinlikle böyle olmasını istememiştim.

Leydi Jane olduğu yerde durur, yüzünde kuşkulu bir ifade belirir. "Sen ne? Ona aşık mısın?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve başka ne söyleyeceğimden korkarak başımı sallıyorum. Yani, ona aşık olduğumu kesin olarak bildiğimi bile sanmıyorum, sadece ona aşık olduğumu biliyordum. Ama yine de ağzımdan dökülüverdi. "Sanırım, her neyse."

"Hayır, öylesin," diyor. "Oh, şimdi anlıyorum, sevgilim. Anladım. Gerçekten de bana onunla yattığını söyleyeceğini sanmıştım."

"Bunu ben de yapıyorum. Ya da yapıyordum. Sürekli... Sürekli bir şeyleri koparmaya çalışıyorum."

"Ne için? Sana sevgi gösteren böyle bir adam var, buna tutunmalısın."

"Durum biraz karışık," diye açıklamaya çalışıyorum. "Birincisi, buna izin verilmiyor."

Omuz silkiyor. "Bunun nasıl hoş karşılanmayacağını anlayabiliyorum, ama yapılması ve yapılmaması gerekenlerle ilgili lanet bir kural kitabı yok ki..." Sözüünü kesiyor. "Aslında, belki de vardır."

Ağaçların arasından bir patıkaya doğru ilerlerken, etrafımızdaki dallardan kar pudra şekeri gibi dökülürken ona "Eminim vardır," diyorum. "Protokol var. İşe alındığımda Ella bana bundan bahsetmişti. Prens Magnus, Ella'yla tanışmadan önceki seks kaseti ve tüm dedikodularla ıslah olmuş kötü bir çocuk olduğu için kral ve kraliçe skandallar konusunda özellikle hassastır."

"Korumalarla sevişmekle ilgili bir şey yazıyor mu?" diye soruyor. "Çünkü gözüm Einar'ın üzerinde." Kaşlarını sallıyor.

Bir kakhaha patlattım. "Hiç sanmıyorum. Ama öyle olsa bile başımın belaya gireceğini biliyorum."

"Doğru," diyor düşünceli bir şekilde, perçemlerini gözlerinden uzaklaştırarak. "Sanırım bu endişelenecek bir şey."

"Evet, öyle. Yani, bir kez paçayı kurtardık. Bir daha paçayı kurtarabileceğimizi sanmıyorum," diyorum.

"Sen ne? Nerede? Aman Tanrım. Fairfax'lerde sevişiyordun, değil mi?"

Gururlu görünmemeye çalışarak bir gülümsemeyi ısııyorum, ama son birkaç haftadır

Sevişme yüzümde görünüyormalı.

"Seni fahişe," diye bağılıyor ve koluma vuruyor. "Biliyordum! Geldiği gün söylemiştim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Peki neden bana şimdi söylüyorsun?"

Omuz silktim. "Sanırım sana güveniyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, o zamanlar hiçbir şey olmasını istemiyordum. Aramızdaki şeyler kötü sonuçlanmıştı. Onun mümkün olduğunca uzakta kalmasını istedim."

"Ne oldu?"

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve aramızdaki kara bakarak iç çekiyorum. "Aptalca bir şey yaptım ve nasıl hissettiğimi ağzımdan kaçırdım, tıpkı sana yaptığım gibi. Ona aşık olduğumu söyledim, o da çılgına döndü ve ondan sonra benimle konuşmadı."

"Bunu James mi yaptı?" diye soruyor inanmazlık ve hayal kırıklığı havasıyla. "Siktiğimin erkekleri, ha?"

"Evet. Bu yüzden tekrar benimle birlikte çalışacağını öğrendiğimde neden mutlu olmadığımı anlayabilirsiniz."

"Ama şimdi birlikte yatıyorsunuz," diyor.

"Bu doğru."

"Ve bu sefer ona sadece aşık olmakla kalmıyor, İskoç piçine gerçekten aşık mı oluyorsun?"

"Sanırım öyle."

"Hmm," diye düşünüyor. "Neden birine güvenme ihtiyacı duyduğunu anlayabiliyorum. Bu başa çıkması zor bir şey. Bir yandan tüm seksi yaşıyorsun

Eğer istersen. Öte yandan, ona aşıksın ve eğer ona söylersen, sonunda yine kaçabilir."

"Aynen öyle. Boku yedim."

Başını sallıyor. "Evet, öyle görünüyor. Ama onun nasıl hissettiği hakkında bir fikriniz var mı?"

Başımı sallıyorum ve yürümeyi bırakıp karlı açıklığa, etrafımızdaki uzun çamlara bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Peki, şimdi seninleyken o zamankinden farklı mı?"

"Evet," diyorum ve bunu düşünmeme bile gerek kalmıyor. "O çok farklı. Daha açık, daha savunmasız, daha sevecen, daha... ilgili. Şefkatli. Sanki sadece bedenimi istemiyor; sanki her şeyimi istiyor. Belki kalbimi ve ruhumu, bilmiyorum. Söz konusu o olduğunda bunu istemek çok fazla çünkü içinde hala o korkuyu görüyorum, incinme korkusunu, kendini tekrar kaybetme korkusunu."

Bana sempatik bir bakış atarak uzun bir nefes verdi. "Bu senin cevabın olabilir. Daha önce ona aşıktın, şimdi ise ona aşıksın. Bu sefer onun için de farklı olması mümkün değil mi? Ona söylemediğin sürece bunu bilemezsin."

Başımı sallıyorum, kalbim sıkışmış gibi hissediyorum. "Hayır. Bunu yapamam. Bunu tekrar yaşayamam."

"O zaman öyle ya da böyle onun nasıl hissettiğini öğrenmen gerekecek gibi görünüyor," diyor. "Neden bir gece onu bir kenara çekip görmüyorsun?"

Gülümsüyorum. "Onu kenara çekmenin sadece sekse yol açacağını biliyorsun."

"O zaman en azından bundan bir şey çıkarıyorsun. Hadi, geri dönüp biraz çay yapalım. Ayak parmaklarım dondu. Bu lanet hava için yaratılmamışım."

- - -

Leydi Jane ile James hakkında yaptığım konuşmaya rağmen, onu bir kenara çekip hissettiklerim hakkında konuşacak cesareti kendimde bulamadım. Bir hafta oldu ve bununla başa çıkmak için hiçbir şey yapmadım, ona olan sevgim içimde iltihaplı bir karmaşaya dönüştü, ta ki

Gözenekler. Artık onu her gördüğümde nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum, içim çalkalanıyor ve kalbim çılgınca atıyor, sanki bana hala burada olduğunu ve istediğini istediğini hatırlatmak ister gibi. Aşk hastasıyım ve bu berbat bir şey ve James'in hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum.

Ama bugün ailece Holmenkollen'e, Ella'nın çevreci yardım kuruluşlarından birinin bir yarışma düzenlediği Oslo'daki kayak pistine gidiyoruz ve evden çıkıp medeniyetin içinde olmayı dört gözle bekliyorum. James'le arama ne kadar mesafe koyabilirsem o kadar iyi, eğer onun yanında enkaz gibi olacaksam. Ve bir kez koruma moduna geçtiğinde, daha da dokunulmaz oluyor.

Etkinliğe iki ayrı arabayla gidiyoruz ama ben çocuklarla birlikte olduğum için James de benimle birlikte. Bjorn ve Tor'un kayakla atlamanın heyecanı ile bağırıp koltuklarında zıplamalarına rağmen, onunla arabanın yakın sınırlarında olmak bile kanımı kaynatıyor.

Arabadan indiğimizde James "Ah, saha gezileri," diyor ve etrafına bakarken derin bir nefes alıyor. Holmenkollen, Oslo'ya bakan beş yüz metrelik dağın tepesinde yer alıyor ve şehrin ve limanın muazzam manzarasını sunuyor. Burada kar daha derin, güneş daha parlak ve hava taze ve soğuk. Burada Noel töreni için gittiğimiz büyük siyah ahşap bir şapel ve hemen yanında kral ve kraliçenin tatillerinin çoğunu geçirdikleri Kraliyet Köşkü var.

James güneş gözlüklerini takmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra yüzü bir maskeye dönüşüyor ve arabaya dönüp eve gidene kadar bana başka bir şey söylemeyeceğini biliyorum.

Magnus ve Ella'yı daha da büyük bir kalabalığın toplandığı podyuma doğru takip ederken dikkatimi çocuklara veriyorum ve onları arka planda ve yoldan uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Biz Norveçliler kayakla ilgili her şeyi severiz ve bu tür etkinlikler, özellikle de Oslo Metro hattının hizmet verdiği Holmenkollen'de bir istisna değildir, bu da herkesin gelip ziyaret etmesini kolaylaştırır.

Dürüst olmak gerekirse, kalabalık beni biraz huzursuz ediyor. James'ten uzaklaşmak ilk başta iyi hissettiriyor ama bir süre sonra çok fazla kalabalık oluyor.

insanlar ve odaklanılacak çok şey var. Malikânedeki izolasyona alıştığım için mi bilmiyorum ama bugün özellikle bunaltıcı görünüyor. Ve bunu hisseden tek kişi ben değilim. Bjorn endişelenmeye başladı ve tatlı Tor bile huysuzlanmaya ve kıpırdanmaya başladı. Ella, hayır kurumunun geçen yıl Norveç çevresi için yaptıkları ve bu yılki yeni hedefleri hakkında konuşmaya başlarken, ikisini de demir bir kavrama ile tutuyorum, onları ebeveynlerinin çok gerisinde tutuyorum. Tüm etkinlik temelde halkın Ella'ya ve Norveç'in çevre girişimine yeniden ilgi duymasını sağlamak için bir bahane. Ağırlıklı olarak petrol ve doğal gaz ile finanse edilen bir ülke olmasına rağmen Norveç, elektrikli arabalar söz konusu olduğunda halihazırda ciddi sübvansiyonlara sahip ve bu da onu dünyada kişi başına en fazla elektrikli arabaya sahip ülke yapıyor. Sayı Kaliforniya'ya rakip oldu.

"Kayakla atlamaya gitmek istiyorum," diye haykırıyor Bjorn, beni o yöne doğru çekiştirerek.

"Bjorn," diyorum, eğilip ona fısıldamak için. "Annen konuşurken sessiz olman gerektiğini biliyorsun. Geçen hafta uslu duracağını söylediğini hatırla."

Nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor, ne olduğunu bilmek istemiyorum ama en azından bir anlığına sakinleşiyor. Bu arayışı etrafıma bakmak için değerlendiriyorum. James hemen yanımda ve arkamda duruyor, Einar ise Magnus ve Ella'nın yanında. İkisi de bugün özellikle ketum görünüyor, kafaları sürekli dönüyor. Burada çok fazla insan var ve ancak şimdi polis tarafından geri çekilen birkaç protestocuyu fark ettim, yeni çevre politikalarından memnun olmayan petrol ve gaz endüstrisi üyeleri, Prenses Ella sayesinde değil.

Ella onlara aldırılmaz ve konuşmasına devam eder. Konuşma bittiğinde Magnus mikrofona eğilerek kayakla atlama yarışmasının resmen başladığını duyurur ve herkes alkışlamaya başlar.

Bjorn elimi çekiştirerek, "Sıkıcı kısım artık bitti," diyor ve ben de gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Bir elimi Bjorn'un omzuna koydum ve onu önümde kalabalığın arasından uzaklaştırmaya başladım. "Tamam, hadi gidip kayakla atlamayı görelim."

Takip etmesi için Tor'un elini sıkıyorum ve bunu yaparken omzumun üzerinden James'e bakıyorum. Ona bakmamak çok zor ve onun da bana bakmasını beklemiyorum.

Ama bana doğru bakıyor. Güneş gözlüklerinin altından tam olarak neye baktığını anlayamıyorum ama yüzü bana dönük ve kaşları sanki üzülecekmiş ya da bağıracaktıymış gibi bir araya gelmeye başlıyor.

İçgüdüsel olarak dönüp kalabalığa bakıyorum, tam zamanında uzun boylu, sıska, yaralı yüzlü bir adamın bana yaklaştığını görüyorum. Hızla geliyor, adımları kendinden emin ve gözlerinde sadece kötülük ve çılgın bir zihin görüyorum.

Bize zarar vermek istiyor, diye düşünüyorum dalgınca, korku beynimi uyuşturuyor.

Doğruca bize doğru geliyor, yavaşlamıyor ve elinde bir bıçak parıltısı görüyorum.

Bjorn'un omzunu çığlık atmasına neden olacak kadar sert kavriyorum ve onu hızla arkama iterek adamla çocukların arasına giriyorum. Kalabalıktan birinin "Bıçağı var!" diye bağırdığını duyuyorum. Ya da belki de bunu söyleyen bendim. Tek bildiğim, çocuklarıma zarar gelmesine izin veremeyeceğim, bu bıçaklanmak üzere olduğum anlamına gelse bile.

Adam ağzını bozuk bir çığlıkla açıyor, tükürükler uçuşuyor, bıçak havaya kalkıyor ve herkes etrafımızda hareket ediyor gibi görünse de, kimse adamın beni tam kalbimden bıçaklamasını engelleyecek kadar hızlı görünmüyor.

James hariç.

Birdenbire tek gördüğüm o oluyor, ince dikilmiş takım elbisesinin içindeki iri ve güçlü bedeni kendini önüme atıyor ve saldırganın darbesini alıyor.

Çığlık atıyorum, geriye doğru sendeliyorum, adam az önce James'i bıçakladı diye dehşete düşüyorum ve arkamda beni tutan eller var. Çocuklar çığlık atıyor, Magnus ve Ella bağırıyor ve Einar onları tehlikeden uzaklaştırmak için içeri dalıyor.

Ve tek düşünebildiğim James, benim James'im ve onun saldırganı yere yatırıp adamın kollarını bükerek bıçağı düşürmesini izliyorum. James adamı diziyile yere yatırıp ellerini başının üstünde tutarak hızlıca işini bitiriyor ve korkunç derecede uygunsuz bir an için James'in bu hareketi yatak odasında kullandığını hayal ediyorum, sonra gerçekte olanların acı gerçekliği tekrar

yüzüme çarpıyor.

"Laila," diyor Ottar arkamdan, omuzlarımdan tutup beni ve çocukları uzaklaştırıyor ama ben ona karşı koyuyor, James'in iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

"James," diye bağıyorum, boğuk bir sesle. "O iyi mi?"

"İyi olduğuna eminim," diyor Ottar. "Lütfen benimle gelin. Bu bir emirdir."

Ottar daha önce bana hiç emir vermemişti ve sesindeki ciddiyet beni dinlemeye zorluyor. Sonra Leydi Jane içeri dalıyor ve kontrolsüzce ağlayan, kesinlikle dehşete düşmüş Bjorn ve Tor'u alıyor.

Hızlıca arabaya götürüldük, kapılar kilitlendi ve korundu, James ve saldırganla ilgili haberleri bekliyoruz. Sonunda Bjorn ve Tor, Leydi Jane'in onlara bir hikaye anlatmaya çalışması sayesinde biraz sakinleştiler. James'e ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir işe yaramam. Eğer bıçaklandıysa, herhangi bir şekilde yaralandıysa, ne yapacağımı bilemiyorum. Ona gerçek hislerimi daha önce söylemediğim için aniden vicdan azabıyla doluyorum.

Sonunda Einar'ı görüyorum, arkasında Magnus ve Ella, arabaya doğru yürüyorlar ve arkalarında James'i görüyorum.

Eskisi gibi görünüyor, ceketi biraz buruşmuş ama kan ya da yaralanma izi yok. Tek fark çenesinin sertleşmesi ve bir elinin yana doğru esnemesi, şüphesiz bu da içinde dolaşan adrenalinin bir ürünü.

Kapılar açılıp Magnus ve Ella arabaya girdiklerinde, gözyaşları içinde çocuklarla yeniden bir araya geldiklerinde ve bana yaltaklandıklarında sesli bir şekilde nefes veriyorum, vücudum rahatlıyor. Magnus bana adamın radikal bir grubun parçası olduğunu ve Ella'nın çevre girişimini protesto etmek için çocuklardan birini kaçırmak istediğini söyledi. James adamı olaysız bir şekilde etkisiz hale getirmeyi başardı ve adam şu anda polis tarafından gözaltında tutuluyor.

Ancak James'e fiziksel bir zarar gelmemiş olsa da, ön koltuğa tırmanıp güneş gözlüklerini çıkardığında ne kadar etkilendiğini görüyorum. Gözlerinin benimkilerle buluşma şeklinden ve bana bakan adamın korkudan başka bir şeyle dolu olmadığını görüyorum.

Yirmi

.....

LAILA

UYUYAMIYORUM. Böylesine travmatik ve yorucu bir günün ardından erkenden yatağa gitmeme rağmen, yatağıma uzanıp olan biten her şeyi bir film gibi zihnimde yeniden oynatıyorum. Ancak normal bir insan gibi olayların üzerinde durmak yerine, zihnim hiç yaşanmamış yeni olaylar yaratıyor.

Ya Bjorn'u zamanında arkama almasaydım? Ya bıçaklansaydı?

Ya James yeterince hızlı olmasaydı ya da başka bir saldırgan olsaydı? Ya saldırgan James'i ölümcül bir şekilde bıçakladıysa?

Ya onu sevdiğimi söylemeye fırsat bulamadan onu kaybetseydim?

Keşkeleri düşünmek bana iyi gelmiyor ama yine de zihnimi durduramıyorum. Malikâneye döndükten sonra herkes gergin ve telaşlıydı ve sonrasında James'le konuşma fırsatım olmadı, hayatımı kurtardığı için ona teşekkür etme fırsatım olmadı ve şimdi onun arkadaşlığını, bedenini bir yaraya merhem sürer gibi arzuluyorum.

James'in yatağına girdiğini, yatak başlığının hafifçe duvara çarptığını duyduğumda saat gece yarısını çoktan geçmişti. Son zamanlarda sessiz olmaya çalışıyor ve muhtemelen hala uyanık olduğumu fark etmiyor.

"James?" Duvara doğru fısıldıyorum.

Boğazı düğümleniyor. "Evet?" diye sorar, sesi şaşırmış gibidir.

Bir an dudaklarımı birbirine bastırdım, korkmuştum. Sonra fısıldadım, "Buraya gelebilir misin?"

Bir duraklama. "Evet."

Yatağın tekrar hareket ettiğini duyuyorum, sonra kapısı sessizce açılıyor, odanın dışındaki parke zeminin gıcırtısı ve ardından odamın kapısı açılıyor. Koridordan gelen bir ışık kırıntısı onun uzun silüetini gösteriyor, sonra kapı kapanıyor.

Uzanıp yatağımın başucundaki ışığı yakıyorum.

Üzerinde sadece ince bir pijama pantolonu var, loş ışık kaslarına gurur verici gölgeler düşürüyor. Yatağın kenarında durup bana bakıyor, yüzümü inceliyor, kaşları çatılıyor. "Neyin var?"

Doğrulup ellerime bakıyorum, çok korkuyorum. Ona nasıl hissettiğimi söylemek istemiyorum ama aynı zamanda onun nasıl hissettiğini de bilmem gerekiyor. Bana aşık olması mümkün olsa bile. Her şeyi sadece bu olasılığa bağlayacağım.

"Bu gece yalnız kalmak istemiyorum," demeyi başarıyorum. "Olanlardan sonra olmaz."

"Elbette," diyor usulca.

Ona bakıyorum, bir tutam saç gözlerimin önüne geliyor ve o uzanıp saçımı fırçalıyor. "Hayatımı kurtardın," diye fısıldıyorum.

Sesli bir şekilde yutkunuyor, gözlerinden acı fişkırıyor, daha sonra arabada gördüğüm acının aynısı. Bu acıyla ilgili bir şey beni korkutuyor. "Bu benim işim," diyor, sesi gergin.

"Biliyorum, ama-"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyor kabaca.

"Lütfen." Bunu anlıyorum. Başımı salladım. "Tamam."

Sonra yatağın üstüne çıkıyor, üzerimde geziniyor, dizleriyle beni kavırıyor.

Bir eliyle kendini desteklerken, diğer eliyle yanağımı kavrarken yastığa ve yatak başlığına yaslanıyorum. Beni öpüyor, dili alt dudağımın üzerinde kayıyor, acele etmiyor.

Bu adamı saatlerce öpebilirim. Ağzının içine gömülüp, bana yol göstermesine izin verebilirim. Kıvılcımlar, neşe ve arzu içime hücum ediyor, öpücük derinleştikçe omurgamdan aşağı çatırdıyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

Güçlü başlıyoruz, ama çabucak dağılıyoruz ve geçen haftaki çalıntı öpücüğü bir kenara bırakırsak, birbirimizden çok fazla kaçıyoruz.

Birbirimizi istemiyormuşuz, birbirimize *ihtiyacımız varmış* gibi davranıyoruz ve her şey doruğa ulaşıyor. Dudaklarımız yumuşaktan şiddetliye dönüyor, dişlerimiz çarpışıyor, içimdeki doymak bilmez canavar dışarı çıkmak istiyor.

Onu istiyorum, ona
ihtiyacım var. Onu
seviyorum.

Geceliğimi başımın üzerine çekerken o da aceleyle pantolonunu çıkarıyor ve tamamen komando oluyor. Yorganı geriye atıyor ve dizini bacaklarımın arasına kaydırıyor, parmakları iç çamaşırımın eteklerine dolanıyor ve sanki yanıyormuş gibi hızla bacaklarımın üzerinden aşağı çekiyor.

Tenimin her santimi yanıyor, nefeslerim kısa ve ateşli geliyor, sanki yeterince hava alamıyormuşum ve aldığım hava da yanıyormuş gibi. Onun içimde olmasına ihtiyacım var, alevleri söndürmek ya da tutuşturmak için ellerinin vücudumun her yerinde olmasına ihtiyacım var.

Bu gece beni çabucak hallediyor ve bunun için minnettarım. Kendini konumlandırıyor ve uzun, sert bir hamleyle içime giriyor ve ben yine nefes nefese kalıyorum, havayı dışarı atıyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, nefesim kesiliyor. Tırnaklarım sırtını çiziyor, her santimini, ne kadar sıcak olduğunu hissediyor ve içime pompalamaya başladıkça her saniye daha da ısınıyor.

Ağzı boynuma gidiyor, tenimi yalayıp emerken kaba sakalları beni gıdıklıyor, her dokunuşu ve hissi içimdeki sıcak ve sert hissiyle birleşiyor, başımı döndürüyor, beni mutlu ediyor ve canlı hissettiriyor.

Yüzünü tutup onu bana bakmaya zorluyorum. Göz temasında çok iyiydi ama bu gece değil, onu görmek istediğimde değil.

Gözlerinde şimdi bir farkındalık var, beni boşaltma, boşalma kararlılığıyla karışıyor. Sanki beni görüyor, gerçekten görüyor ve şimdi bilip bilmediğini merak ediyorum. Onu sevdiğimi biliyor mu? Acaba bir şey söylememe gerek var mı?

Bana bakıyor, gözlerinden milyonlarca duygu geçiyor ve ben gökyüzünden kayan yıldızları koparmaya çalışır gibi her birini tutup incelemeye çalışıyorum. Sonra beni öpüyor, büyü bozuluyor, nefes nefese boynuma doğru inliyor, çok derinlere inip çıkıyor, kalçaları ustaca daireler çiziyor.

Zaten boşalmaya çok yakınım, ama sıcak, terden kayganlaşmış bedenlerimizin arasına uzanıp bana dokunduğunda, çok fazla zamanım olmadığını anlıyorum.

"Kahretsin James," diye haykırıyorum, benim için geldiğini hissediyorum, uzuvlarımın kasılma şekli, geri dönüşü olmayan o tatlı ve korkutucu noktaya doğru artan basınç. Umarım ağzımı kapalı tutabilirim.

"Aman Tanrım!" Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum, diğer her parçam bırakırken tutunuyorum ve sonra sadece ışık ve yıldız parıltısıym ve açılıyorum, açılıyorum, açılıyorum.

Orgazm içimden geçerken sırtım kavisleniyor, tam boşalmaya başlarken gözlerim ona bakıyor.

Yüzündeki ifade beni ürkütüyor.

İçime boşalırken yoğunluğu arzudan zevke ve korkuya dönüşüyor, gözleri kapanmadan önce yüksek sesle homurdanıyor, boynu geriye gidiyor. Sertleşiyor, durup titreyene kadar daha sert ve daha sert itiyor, tüm vücudu yatağı sarsıyor. Kendini üstüme bırakıyor, yüzü boynumda.

Ve şimdiden bir şeylerin değiştiğini biliyorum. Bunu hissedebiliyorum.

Odadaki hava fırtına öncesi gibi elektriklendi. O biliyor.

Nasıl hissettiğimi biliyor. Tek kelime etmeme gerek yoktu.

"James," diye fısıldıyorum. "İyi misin?"

Lütfen iyi ol. Lütfen bununla iyi ol.

Hiçbir şey söylemiyor. Ağır ağır nefes aldığını duyabiliyor, kalbinin benimkine karşı hızla attığını hissedebiliyorum.

"James," diyorum tekrar.

Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor ve gözlerindeki o bakış kötü haberlerin habercisi. Kalbim otomatik olarak düşüyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "İyi misin?" Tekrar soruyorum.

Ama ifadesindeki korku kaybolmuyor. O ifadeyi çok iyi biliyorum. Sonrasında çok uzun süre kafamda canlandırdım.

Çenesi kapanıyor, kasları geriliyor, sanki bir şey söylemesine izin vermiyor. Kalın kalın yutkunuyor ve sonra tüm bulutların en kötü bakışını görüyorum

onun özellikleri.

Pişmanlık.

Benden ayrılıyor ve yataktan kalkıp pijamasını tekrar giyiyor. Üzerimi örtmek için çarşafı yukarı çekiyorum ve o uzaklaşmadan önce bileğini tutarak onu yerinde tutuyorum.

"Ne oldu?" Zorla söyledim.

"Laila," diyor bana. Gözlerini kırıştırıyor, nasıl devam edeceğinden emin değil. Ama bu sefer karanlıkta kalmak istemiyorum.

"Hayır," diyorum başımı şiddetle sallayarak, panik göğsümü tırmalıyor, ellerim çarşafın kenarını kavırıyor. "Bunu yapma James. Şimdi olmaz. Sonunda bu işi çözmüşken olmaz."

Tanrım, bunu çözüyor muyuz? Her şey kafamda mıydı, birlikte doğru yolda ilerlediğimizi, birlikte olmaya karar vermemizin sadece bir zaman meselesi olduğunu mu hissediyordum?

Daha önce de olduğu gibi, bunca zamandır hayal mi görüyordum?

"Bugün seni neredeyse kaybediyordum," diyor, sesi keskinleşiyor ve sertleşiyor ama gözleri tüm acıyı saklıyor. "Seni neredeyse kaybediyordum. Ne düşünüyordum ki? Seninle birlikte olabileceğimi, korumak zorunda olduğum kadınla birlikte olabileceğimi mi düşünüyordum?"

"Beni koruman gerekmiyor. Sen orada-"

"Senin için!" diye haykırıyor, gözleri parlayarak. "Çocuklar için, Ella için ve senin için. O adamın bıçakla sana doğru geldiğini gördüm ve tek düşünebildiğim sendin. Bir an için ne çocuklar, ne kraliyet ailesi, ne de senden başka hiç kimse ya da hiçbir şey aklıma gelmedi. Tek düşündüğüm senken işimi nasıl düzgün yapabilirim?"

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, kalbim çılginca çarpıyor, düşünmeye çalışıyorum, onu bulunduğu bu çıkmazdan nasıl kurtaracağımı bulmaya çalışıyorum.

"Önemli değil-"

"Bu önemli. Bu benim işim, bu benim amacım."

"İkisine de sahip olamaz mısın? Ben de senin amacın olamaz mıyım?"

Yumuşakça soruyorum.

"Sen benim amacımsın," diyor inatla, ellerini yüzünde gezdirerek. "Ve sorun da bu. O adamı çok daha önce fark etmeliydim."

Sana ulaştı. Ama korumak için işe alındığım kanlı insanlara -arkadaş gibi, aile gibi hissettiğim insanlara- odaklanmak yerine kendimi sana kaptırıyorum. Bu yeni bir korku seviyesinin kilidini açtı ve bunu atlatabileceğimi sanmıyorum. Artık her şey çok dağınık ve karmaşık."

"James, ben dağınık ve karmaşık şeyleri severim. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum." Tanrım, sesimin acınası tonundan nefret ediyorum, sanki ona tekrar düşünmesi için yalvarıyormuşum gibi. Deja vu yaşıyorum ve bu beni hasta ediyor.

"Senin zarar görmeni göze alamam," diyor başını sallayarak. "Şimdiye kadar değer verdiğim herkes beni terk etti. Bugün seni neredeyse kaybediyordum ve şimdiden kalbimin parçalandığını, kıymık kıymık olduğunu hissediyorum. Sana bu kadar yakın olmak, seni tehlikeye atmak anlamına geliyorsa, bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Seninle evlenmek ya da çocuklarını doğurmak istemiyorum James. Senden erkek arkadaşım olmanı bile istemiyorum. Ben sadece..."

"Ne?" diye sorar, vahşi görünerek. "Sen sadece ne? Ne istiyorsun o zaman? Benden ne istiyorsun?"

Çenem titremeye başladı ve biliyorum ki gerçeği ortaya koyarsam, ona gerçekten nasıl hissettiğimi söylersem, bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Zaten korkuyor, çok korkuyor ve bu ona sadece beni daha da uzaklaştırmak için bir neden verecek.

İsteddiği şey bu. Bu onun varsayılanı.

Bana yaklaşıyor ve sonra korkuya teslim oluyor. Beni kalıcı olarak kaybetme korkusu, işini tehlikeye atma korkusu... sonuç yine aynı.

"Sadece benim sana değer verdiğim gibi senin de bana değer vermeni istiyorum," diyorum sonunda.

"Peki sen beni nasıl önemsiyorsun?" diye fısıldıyor, kelimeler kırık dökük. "Benim için ne hissediyorsun?"

Ama artık ona dürüstçe cevap veremem. O gemi çoktan kalktı. Sözlerim, kalbim, onunla güvende değiller. Hiçbir şeyi değiştirmeyecekken olmaz.

Ben de yalan söyledim. "Seni bir arkadaş olarak önemsiyorum," diyorum ona. "Biz sadece eğlenen iki arkadaşız. Hepsi bu."

Bu öyle bir yalan ki inanacağını bile sanmıyorum.

Ama o alıyor. Almış gibi yapar. Bunu bir çıkış yolu olarak kullanacak.

"Anlıyorum." Boğazını temizliyor, gözleri yorganın üzerindeki desene kayıyor. "O zaman belki de en iyisi tekrar arkadaş olmaya geri dönmemizdir. İş arkadaşı. Hâlâ yapabiliyorken."

Bunun olacağını bilsem de, yalan söyleyerek buna olanak sağlamış olsam da, yine de acıtıyor. "Elbette. Benim için sorun değil."

Ama artık ona bakamıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum.

"Laila?" diye soruyor nazikçe. Parmak uçlarını yanağımda hissediyorum.

Bu ne cüret. Bütün bu saçmalıkları söyleyip sonra da bana böyle yumuşak bir dokunuş, böyle bir şefkat göstermesi.

Ona bakmak için gözlerimi açtığımda, öfkemi gördüğünü biliyorum. Artık arkadaş bile olamayacağımızı.

En başa döndüğümüzü, bu lanet yere girip tüm hayatımı tekrar alt üst ettiğini.

"Benden nefret ediyorsun," diyor, sesi duygusallıktan çatlıyor.

Kalbimi onun sözlerine karşı sertleştiriyorum. "Senden nefret edecek kadar sana değer vermiyorum James."

Yüzüne tokat atmışım gibi irkildi. Gözleri kararıyor.

Başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerliyor.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve koridordan geçip kendi odasının kapısını açtığını duyuyorum. Yatağa tırmanırken yatak başlığının duvara vuruşunu duyuyorum.

Bununla başa çıkamam.

Kalkıp tuvalete gidiyorum ve tuvalete oturuyorum. O beni duymadan ağlayabileceğim tek yer.

Yirmi Bir

JAMES

BOK ETTİM.

Çok fena sıçtım.

Daha önce Laila ile büyük bir hata yapmıştım ama bu seferki o kadar büyük bir hata ki güneş sisteminin sınırlarını aştı. Galaktik boyutlarda bir hatadan bahsediyorum, en büyük pişmanlığım olarak mezara götüreceğim bir hata.

"James?"

"Ha?" Magnus'un bana şaşkınlıkla baktığını görmek için döndüm. Sanırım Laila'nın odasının dışındaki koridorda durmuş, lanet bir sapık gibi kapısına bakıyorum. Dün gece her şeyi berbat ettiğimden beri, davranışlarım için özür dilemeye çalışıyorum ama bana zaman ayırmıyor ve ben de onun yanında herkesin içinde el pençe divan duramıyorum. Bu yüzden onu bir an için yakalarım umuduyla kapısının önünde duruyorum. Akşam yemeğinden sonra içeride bir kitapla uğraştığını ya da belki de İskoç şeklindeki voodoo bebeğine iğnelerini batırdığını biliyorum.

"Sert görünüyorsun dostum," diyor Magnus, elini sırtıma vurarak. "Ciddiyim. Benimle gelmen gerek."

"Seninle nereye geleyim?" Ceketini giymesini izlemek için dönerek soruyorum.

"Ben ve Einar. Seni dışarı çıkarıyoruz. Uzun zamandır dışarıda bir gece geçirmedi."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ben iyiyim."

"Bu bir emir James," diyor Magnus. "Norveç Veliaht Prensi'nden."

İç çekiyorum ve ceketimi alıyorum. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Açıkçası Bjorn'un gemi müzesindeki fiyaskodan sonra aynısını yapmasından farklı değil (neyse ki kötü çocuk Bjorn hakkında herhangi bir haber makalesine neden olmadı).

Einar bizi şehre götürüyor ve sonunda vardığımız yer hiç de sürpriz değil: Magnus'un beni daha önce götürdüğü Harold's.

Einar bara giriyor ve güvenli olduğunu düşündüğünde bizi içeri buyur ediyor; bu arada ben de arkamızdan herhangi bir tehdit var mı diye bakıyorum. Ama sokak karanlık ve sessiz, sesler yağan kar yüzünden boğuklaşıyor ve hava sıcaklığı yüzünden insanlar pek ortalıkta dolaşmıyor. Evet, yerliler için bile çok soğuk.

Magnus'un arkasından bara giriyorum ve o da hemen dönüp bana bakıyor. "Görevde değilsin. Kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Koruma olmak."

"Ben senin korumanım," diyorum ona. Saldırıdan beri özellikle gerginim.

"Şu anda değil. Bu gece burada arkadaş olarak bulunuyorsun. Ve bir arkadaş olarak, seni sarhoş edeceğim."

"Sana söyledim, toplum içinde içki içmeyi sevmiyorum-" "Benimle bir atış yapmazsan seni kovarım."

Magnus'a bakıyorum. Gözleri parlıyor ve ciddi olup olmadığını anlamak zor. Ne yapacağı belli olmayan biri olduğu için pekâlâ ciddi olabilir.

"Pekâlâ," diye kabul ediyorum nefesimin altında.

Şeytani bir kahkaha atıyor ve Bjorn'un nasıl onun oğlu olduğunu kesinlikle anlıyorum. "Doğru seçimi yaptın. Hadi gel."

Einar ön kapıda dururken biz bara gidiyoruz. Magnus, Slender Man dışında hiçbirinin adını hatırlayamadığım müdavimlere merhaba diyor.

Harold ikimize de birer kadeh aquavit koyuyor, ilk tercihim değil ama Magnus'u yatıştırmak için içiyorum. Belki bir taneyle yetinir.

Ama bu sadece hüsnükuruntu. Çünkü köşedeki standımıza götürmek için biralarla birlikte ikimiz için bir shot daha sipariş ediyor.

Oturduktan sonra kadehini kaldırarak, "Tamam, bir daha deneyelim," diyor. "Sana içelim James. Mutluluğuna."

Kaşlarımı çattım. "Tamam..."

Shot bardağımı kaldırıp onunla tokuşturuyorum. İkinci içişim ilkinden çok daha iyi hissettiriyor, ama birayı da yanında içtiğim için minnettarım.

Biranın günah kadar karanlık ve cehennem kadar sert olması dışında.

Bir yudum aldıktan sonra "Vay be," dedim. Her markette bulabileceğiniz düşük alkollü biralara alışkınım. "İşte bira budur."

"Bunu takdir edeceğinizi biliyordum," diyor Magnus.

Hem de hiç. Sonunda birayı oldukça hızlı içiyorum ve bitirdiğimde kendimi ne kadar dengeli hissettiğime memnun oluyorum. Kesinlikle sarhoş olma yolunda.

Magnus bize bir tane daha getirmekte tereddüt etmiyor ve ben onu da yarılamişken ve kendimi oldukça savunmasız hissederken başını eğip bana beklenti dolu bir bakış atıyor.

"Peki Laila ile aranızda ne oldu?" diye soruyor, dobra dobra.

Sarhoşken bile yüz ifadelerimi kontrol altında tutmam gerektiğini biliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonum komik gelse de dikkatlice soruyorum.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor ciddiyetle. Bana bakışından, gerçekten bir şey bilip bilmediğinden ya da şüphelendiğinden ve bunu itiraf etmem için beni tuzağa düşürmeye çalıştığından emin değilim.

Sikeyim.

Konuşmak için ağzımı açıyorum, sonra onun yerine biramı biraz daha içmeye karar veriyorum. Eski güzel bira, işler garipleştiğinde her zaman günü kurtarır.

"Birlikte yattığınızı biliyorum," diyor. Hay sikeyim.

"O da neydi öyle?" Şok ve şaşkınlık dolu bakışlarımı anlamasını umarak gözlerimi kırpıştırarak soruyorum.

Magnus yorgun bir iç çekişle bana bakıyor. "Birlikte yattığınızı bildiğimi söyledim.

Cahil rolü oynamak zorunda değilsiniz."

Burada iki seçeneğim var. Bunu inkâr etmeye devam edebilir ve blöfünü görebilirim. Ya da itiraf edebilirim. İtiraf edersem kovulabilirim. Aslında büyük ihtimalle kovulurum. Dadı ile yatmak için işe alınmadım ve Laila ile birlikte olduğumu itiraf etmem, gemi müzesinde olanlar gibi diğer olaylara dönüp bakabileceği ve Laila'nın dikkatimi dağıttığı için cesaretimi kaybettiğimi düşünebileceği anlamına geliyor (ki durum böyle değildi).

Belki de kovulmalısın, diyor içimden bir ses. Bu ses hiç de sarhoş gibi gelmiyor. Ayık gibi. Belki de bunu hak ediyorsun. Laila sana kendini açtı ve sen korktuğun için onu kapattın. İkinci kez. Belki olanları kabul etmeli ve işini bırakmalısın çünkü Laila o evde olmayı hak ediyor ama sen kesinlikle hak etmiyorsun, özellikle de ona karşı hissettiklerinin işini zorlaştırmasından korkuyorsan.

Ama bunu kabul edersem, Laila da kovulabilir.

Yapacak tek bir şey kaldı.

Magnus'a "Sanırım istifa etmeliyim," diyorum.

Gözleri yuvalarından fırladı. "Ne?" diye haykırır.

Bundan nefret ediyorum. Bunu söylemekten nefret ediyorum ve belki ayık olsaydım başka bir yolu olurdu ama yine de söylüyorum. "İşi bıraktım. İşi bıraktım. Artık ailen için çalışmamalıyım."

Magnus dinleyen biri olup olmadığını kontrol etmek istercesine etrafına bakıyor, sonra bana dönüp başını sallıyor. "Hayır. James. Hayır. Bırakmıyorsun."

"İstifa edersem bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen benim patronum değilsin."

Tamam, şimdi lanet bir çocuk gibi konuştum.

"O zaman neden istifa ettiğini bilmeye hakkım olduğunu düşünüyorum," diyor. "Bana bu kadarını borçlusun."

"Uygun olduğumu sanmıyorum," dedim ona. "Bence... aileniz için daha donanımlı biri var."

Bir süre bana bakıyor, sonra yavaşça başını sallıyor. "Onun için işini bırakmaya gerçekten razı mısın?" diye soruyor hayretle.

"Ne?"

Gözlerini tavana doğru çevirir. "James. Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısın. Ve böyle düşündüğün için seni suçlamıyorum çünkü çoğu zaman bir

Aptal. Bunu ilk itiraf eden benim. Ama seni işe alırken gereken özeni gösterdim. Bu da Eddie'ye sorular sorarken çok titiz davrandığım anlamına geliyordu. Eddie'nin bana söylediği şaşırtıcı bir bilgiyi bilmek istemez misin?"

Olamaz. Lanet olsun.

"Ne?" Kelimeyi zar zor duyarak soruyorum.

"Bana dadılarıyla bir ilişkin olduğunu söyledi." Aman Tanrım.

Eddie biliyor muydu? *Biliyor* muydu?!

Magnus devam ediyor, gözleri aklımı başımdan almaktan zevk alıyormuş gibi dans ediyor. "Ve tabii ki dadıları Laila'ydı. Doğal olarak seni işe almak zorunda kaldım."

Sert bir şekilde göz kırpyorum. "Ne? Beni *bu* yüzden mi işe aldın?"

Bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "İşinde iyi olduğunu biliyordum ve asıl önemli olan da buydu. Eddie bana taşrada olmaktan hoşlanmayabileceğini ve Laila'yla tekrar çalışmaktan gerçekten hoşlanmayacağını söyledi ama fark etmediysen, hayatımda biraz kaos olmasını seviyorum. Eğlenceli olacağını düşündüm. Ve öyle de oldu."

Vay anasını.

"Sen kafadan hastasın," diyorum ona, yarı şaka.

Bana sırtıyor. "Bunu biliyorum. Açıkçası Eddie de bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. Sanırım senin büyümen gerektiğini falan düşündü."

"Büyümek mi?!" Parmaklarımı masaya bastırarak haykırıyorum. Bardaki birkaç kişi dönüp bakıyor, sonra içkilerine geri dönüyorlar.

"Bu değerlendirmeye katılmıyor musun?" diye soruyor, birasından sıradan bir yudum alarak.

Ağzım açılıyor, kapanıyor ve onun haklı olduğunun üzücü farkına varıyorum. Büyümem gerekiyordu. Ve belli ki büyümemişim.

"Peki Laila ile aranızda ne oldu?" diye devam ediyor. "İkiniz neden *Titanik*'teki Kate ve Leo gibi birbirinizin gözlerinin içine bakarken, sana asla bırakmayacağını söyleyip seni yüzen kapıdan aşağı itti?"

"Bu oldukça iyi bir benzetme."

"Dün gece filmi izledim. Her neyse, yine kalbini mi kırdın?"

Bunu hak etmeme ve doğru olduğunu bilmeme rağmen tüylerim diken diken oluyor. "İlk etapta yaptığımı düşündüren nedir?"

"Eddie'nin bana söylediği gibi. Monica bu konuda daha zekiydi. Ne aradığınızı bilerseniz, kalp kırıklığı oldukça açıktır."

Birama bakıyorum, bir utanç duygusu kaplıyor içimi.

"Demek yaptın," diye düşünür Magnus. "Ne olduğunu sorabilir miyim? Çünkü Ella ve benim bir iddiamız var."

"Ella biliyor mu?" Tanrım, lütfen bana Leydi Jane'in de bildiğini söyleme.

"Öyle. Her zaman ikiniz hakkında konuşuyoruz. Leydi Jane de konuşuyor ama bunun tek nedeni Laila'nın ona sırrını açmış olması."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve acı dolu bir ses çıkarıyorum. "Buna inanamıyorum." Herkes nasıl biliyor? Bu nasıl mümkün olabilir? "Laila, Leydi Jane'e ne dedi? Sen biliyor musun?"

"Evet, sana aşık olduğunu söyledi."

Gürültü daha da artar.

"Ah, lanet olsun," diye bağıriyorum usulca.

Magnus bardağımı yüzümün altına iterek, "Al, biranı bitir, sana bir tane daha getireyim," diyor. O bara gidiyor ve ben olduğum yerde kalıyorum, sanki duygularımı bastıracakmış gibi biranın geri kalanını bitirirken söylediklerinin muazzamlığı içinde boğuluyorum.

Laila, Leydi Jane'e beni sevdiğini söyledi.

Ne zaman? Onu neredeyse kaybetmeden, taşaklarımı kaybetmeden ve her şeyi mahvetmeden önce mi? Yoksa daha sonra mı söyledi? Yaptığım onca şeyden sonra bile bana karşı hâlâ böyle hissediyor olabilir mi?

Magnus biralarla geri geliyor ve benimkini bana doğru kaydırarak tekrar oturuyor.

"Laila, Leydi Jane'e ne zaman söyledi?"

Ben sordum. "Emin değilim."

"Önce miydi yoksa sonra mı..."

Kaşlarını kaldırır. "Neyden önce ya da sonra, James?" diye soruyor kuru bir sesle. "Onunla ikinci kez işleri berbat etmeden önce."

"Peki ne oldu?" Devam etmemi işaret ediyor. "Bu sefer tam olarak nasıl sıçıp batırdın?"

Derin bir nefes veriyorum ve koltuğumda geriye yaslanıp çenemdeki gerginliği atmaya çalışıyorum. "Bilmiyorum. Ben sadece... önceki seferle aynıydı. Seks yaptık, duygusaldı ve... çok korktum."

"Peki sen neden çıldırdın?"

"Çünkü onu neredeyse kaybediyordum," diyorum ona. "O adam ona saldırmaya çalıştığında. Tüm hayatım gözlerimin önünden geçti ama bu onsuz bir hayattı. Hem ona yakın olup hem de işimi yapamayacağımı fark ettim. Tehlike hattında olan biriyle birlikte olamam."

"Ama kraliyet ailesinin bir üyesi olarak her zaman bir hedef olmuştur."

"Biliyorum," diyorum ona. "Ama o güne kadar bunu fark etmemiştim. dağ."

"Ve şimdi korkuyorsun." Duraksıyor. "Ama bu onun sana aşık olduğu gerçeğini değiştirmiyor... nedense," diye ekliyor nefesinin altından.

"Onun sevgisini hak etmiyorum," diye adeta hırlıyorum. "Ben bir karmaşayım. Kusurluyum. Ben... insanların peşinden koşacağı bir insan değilim. Ne ailem, ne de ilk karım. İnsanlar beni terk ediyor. Terk etmeliler de. Yani, ona nasıl davrandığıma bir bak. Eğer beni seviyorsa, o zaman... Ben sadece onu incitirim."

Magnus'un gözleri bana yarım bir gülümseme verirken sempatik. "Anlıyorum. Yani onu kaybetme korkusundan daha derinlere iniyor. Onu mu yoksa kendini mi koruduğunu düşünüyorsun?"

Tereddüt ettim, bunu düşünmem gerekiyordu. Onu kendimden koruduğumu sanıyordum. Ama belki de aslında kendimi ondan koruyorumdur.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki ikisi de. Ama sonuçta onu incittim. Onu yine oyaladım ve bunca zaman, birlikte olduğumuz bunca zaman boyunca en büyük korkum buydu. Onu incitmek."

"Ve sen yaptın," diyor basitçe.

Gözlerimi kapatıyorum. Göğsüm kaburgalarımın arasından bıçaklanıyormuş gibi hissediyorum. "İngilizcede dritsekk'in ne olduğunu biliyor musun James?" Magnus soruyor.

"Bok çuvalı mı?" Ona bakarak söyledim. "Evet. Sen bir bok çuvalısın, James."

Omuzlarım çöküyor ve biramı yudumluyorum. "Biliyorum."

"Peki o zaman buradaki çözüm nedir?" Magnus diyor ki. "Bu yüzden işi bırakamazsın. Duygularınla düzgün bir şekilde başa çıkamadığın için bize acı çektirme."

Bunu Magnus'un söylemesi çok zengin ama dilimi ısıtıyor.

"Mesele şu ki," diye devam ediyor, "aşk her zaman bir risk olacaktır. Bunu bilmeliyim, ben risklerin kralıyım."

"Daha çok riskler prensi gibi," diye belirtiyorum. Şu anda aşktan bahsediyor olmamız beni şaşırtmıyor. Çünkü Laila'ya karşı hissettiğim şey bu. Bu aşk. Buna hiç şüphe yok.

"James," diyor ciddiyetle ve susup dinlemekten başka çarem yok. "Hayatımda pek çok korkunç, rezil şey yaptım ama Ella'ya aşık olmak açık ara en korkuncuydu. Gerçekten ve özgürce seven hiç kimse bunu korkmadan yapamaz, çünkü aşkın kaybı dünyanın sonu demektir. Ella'yı kaybedersem, dünyam basitçe sona ererdi. Ancak riski kabul eder ve bir inanç sıçraması yaparız, çünkü *eğer* işe yararsa, bundan daha büyük bir şey olamaz. Sadece riski kabul etmeli, sıçrama yapmalı ve işlerin olması gerektiği gibi yürüyeceğine inanmalısınız. Sen cesur bir adamsın James, bunu biliyorum. Eğer bir kurşunun önüne atlayabiliyorsan, kalbini de Laila'ya verebilirsin."

İçkime bakıyorum, sözleri karşısında boynum bükük.

"Ama Laila ile aranızı düzeltene kadar bir ilişkiniz olmayacağı için böyle şeyleri düşünmenin gerçekten bir anlamı yok," diye devam ediyor. "Ama asıl soru, nihai oyunun ne? Sadece özrünü kabul etmesini ve artık sana kızmamasını mı istiyorsun? Yoksa ondan daha fazlasını mı istiyorsun?"

Dudaklarımı sertçe birbirine sürterek gerçeği bulmaya çalışıyorum. Çok fazla aramama gerek yok. "Bu mümkün."

"Mümkün ve muhtemel mi?"

Biramı avucumun içine alıp masanın üzerinde çeviriyorum. "Mümkün ve çok muhtemel," diyorum kalbimin sıkıştığını hissederek.

"O zaman bok çuvalı, yapabileceğin tek bir şey var," diyor. "Onu geri kazanmaya çalışmalısın."

Ona çok alaycı bir bakış attım. "Bu noktada bu imkansız olacak."

"Ama bu denemeyeceğın anlamına mı geliyor? Laila'nın bu çabaya değeeğini düşünmüyor musun?"

Magnus o kadar samimi görünüyor ki neredeyse güleceğim.

"Başka bir hayatta terapist olabilirdin, biliyorsun."

Bunun üzerine sırtıyor. "Bir Viking ve bir terapist. Çok asil bir meslek."

Malikâneye geri döndüğümüzde, Magnus'un bana duyduğu güvenle iyice sarhoş olmuş ve güçlenmişim. Laila ile aramızda bir şeyler olduğunu biliyor olması -hatta tüm evin biliyor olması- beni rahatlatan bir şey. Tabii ki en büyük sorun aramızda hiçbir şey olmaması, artık değil. Ama bunu bir şekilde telafi edebilirsem, yalvarma sanatını mükemmelleştirebilirsem, o zaman belki bunu değiştirebilirim. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi ve korktuğum şeyle nasıl başa çıkmaya çalışacağımı açıklarsam, bu ister onunla ya da bir terapistle, o zaman yapacağım şey bu.

"James," diyor Magnus koridorda, ben Laila'nın odasına gitmek üzereyken. Elini omzuma koyarak beni yerimde tutuyor ve ben biraz sallanıyorum. "Bana hemen yatağı gideceğini söyle. Kendi yatağına."

Ona mahcup bir bakış attım. "Belki biraz yalakalık yaparım diye umuyordum."

"Saat neredeyse gece yarısı ve sen sarhoşsun," diye fısıldıyor kabaca. "Ayık kalırsam beni kovacağını söylemiştin sanırım," diye belirtiyorum.

"Yalakalıklarını başka zaman yap," diyor ve beni salonun dönmesine neden olan içten bir şekilde sarsıyor. "Bırak da sevgili dadı dinlensin."

İçimi çekiyorum, beni bırakıyor ve neredeyse duvara tosluyorum. Kapıma doğru ilerleyip açıyorum ve omzumun üzerinden bakınca Magnus'un, çocuğunun gerçekten yattığından emin olan bir baba gibi kollarını kavuşturmuş bana baktığını görüyorum. Kendimi hiç bu kadar Bjorn gibi hissetmemiştim.

Odama giriyorum ve takım elbisemle yatağı uzanmadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Bir süre öylece yatıyorum, dışarı çıkıp Laila'yı göreceğ gücü ve cesareti toplamaya çalışıyorum. Sonra odasından yatağının gıcırdadığını duyuyorum. I

Başımı duvara yaslayana kadar kendimi yatakta yukarı doğru hareket ettiriyorum. "Laila?" Diyorum. "Uyandın mı?"

Cevap yok.

"Laila?" Biraz daha yüksek sesle söyledim.

Kulağımı duvara daha sert bastırıyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum," diye devam ediyorum, kelimelerimi bulanıklaştırmamaya çalışarak. "Seninle konuşmam gerek. Buraya gelebilir miyim?"

Sessizlik.

O zaman,

"Hayır."

Reddedilmeme ş a ş ı r m a m a l ı y ı m ama sarhoş küçük kalbim sıkışmış hissediyor.

İtiraz etmek, bir şey söylemek, onu ikna edecek herhangi bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama yüksek sesle iç çektiğini duyuyorum. Hüzün ve özlem dolu bir iç çekiş.

"Uyu James." Ve ben

de öyle yaptım.

Yirmi İki

JAMES

Evden çıkarken "Lanet olsun, hava buz gibi," diye mırıldanıyorum.

"Yalan söylemeyeceğim," diyor Magnus, kapıyı arkasından kapatırken, "aslında bu havadan bıkmaya başladım. Son on yılın en soğuk Ocak ayı. Fas'a gitmek için gün sayıyorum."

"Ben de öyle," diye itiraf ediyorum. Önümüzdeki ay ailece Fas'a gidiyoruz ve çocuklar gideceği için bu benim de gideceğim anlamına geliyor. Canım güneş ışığı çekiyor ve sıcakta geçireceğim bir hafta bana çok iyi gelecek.

Ne yazık ki, bu Laila'nın da gideceği anlamına geliyor.

Artık onun yanında olmak dayanılmaz bir hal aldı ve tabii ki bunun tek suçlusu benim.

Duygularına karşılık vermediğim ve kısmen onu kısmen de kendimi koruduğum için onu uzaklaştıracak şeyler söylediğim o aptalca şeyi yapalı iki hafta oldu. Bu süre zarfında ve Magnus bana ailenin ilişkimizden tamamen haberdar olduğunu söylediğinden beri, Laila'ya hem üzgün olduğumu hem de nasıl hissettiğimi söylemek için elimden geleni yapıyorum. "Aslında ben de seni seviyorum ve beni en çok korkutan da bu oldu çünkü ne kadar ileri gittiğimi fark ettim" demenin beni bir yere götürmeyeceğini biliyorum, ama eski moda bir özür dilemek de öyle. Laila benimle yalnız kalmayı reddediyor ve birbirimizle etkileşime girmemiz gerektiğinde sahte bir hoşluk var. Evdeki hiç kimse bunu yemiyor, bu da işleri daha da garipleştiriyor çünkü herkes Laila'nın neden böyle davrandığını biliyor ama tabii ki kimse bir şey söylemiyor.

Bu yüzden ne zaman onun yanında olsam, tekrar tekrar cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum. Tamamen hak ettiğim bir şey, evet, ama yine de sessizce yıkıcı. Sadece onu gülümsetmek, kahkahasını duymak, gözlerindeki o ışığı tekrar görmek istiyorum. O ışığı oraya koyan, kapılarını açan, duvarları aşan ve benden sakladığı değerli insanı gören kişi olmak istiyorum. Onu mümkün olan her şekilde istiyorum ama buz gibi bir bakış ve soğuk bir merhabadan fazlasını elde edemiyorum.

Dünyam şu anda mümkün olan her şekilde çok soğuk.

Einar'ın direksiyonda olduğu SUV yanaştı. Ella, Leydi Jane, Laila ve çocuklar evden çıkıyor, Leydi Jane ve Magnus cipe biniyor ve geri kalanımız diğer arabanın gelmesini bekliyor.

"Tamam, gidelim," diyor Ella ve hepimiz Ottar'ın arabasına doluyoruz. Her şey boka sardığından beri Laila'yla ilk kez kapalı bir alanda bulunuyorum ama önde Ottar'ın yanında olduğum için buz gibi titreşimlerle uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Araba garaj yolunda ilerlerken Laila Ella'ya "Heyecanlı olmalısın," diyor.

"Gerginim. Biraz gerginim. Bilirsiniz, son kez insan içine çıktığımızı düşünürsek."

Ve işte yine o korku dalgası. Bu konuda zaten gergin olmadığımı iddia edemem, gerçi artık ekstra polis var ve önceden iyice incelenmeden kimsenin kraliyet ailesine yaklaşmasına izin verilmiyor.

Ella'nın yardım kuruluşu Ocean Crusaders için Oslo limanında en yeni keşif teknesinin açılışını yapıyor olması ve tüm basın da davetli olması işe yaramıyor. Saldırının tek iyi yanı, ülkedeki çevre sorunlarına yeniden odaklanılmasını sağlaması ve bunun da Ella'nın yardım kuruluşuna daha fazla ilgi gösterilmesini sağlaması.

Elbette, başka bir saldırı olmayacak. Bundan emin olacağım. Ekstra polisin yanı sıra, olay yerinde ekstra koruma sağlayacak olan kral ve kraliçenin hizmetinden alınmış birkaç PPO'muz var ve gardımı bir an bile düşürmeyeceğim.

"Peki bu sefer teknenin adı ne?" Ottar soruyor. "Sakın bana yine Magnus'un koyduğunu söyleme." Magnus, Ella'nın organizasyonu için ilk tekneyi almıştı, bu da ismini onun koyması gerektiği anlamına geliyordu. Ona taktığı lakaptan esinlenerek *Prenses Gezege*ni adını verdi. Umalım da bu tekne *Prenses Gezege* 2 olmasın.

"Bu bir sürpriz," diyor Ella nazlanarak ve ben dikiz aynasından ona bakıyorum.

Kolunda bir şey var.

Aynaya bakarken Laila'nın gözlerini de yakalıyorum. Bir an için gözlerinde bir sıcaklık parıltısı gördüğüme yemin edebilirim, sanki derin dondurucu çözölmüş gibi. Kalbim küt küt atıyor.

Sonra sertleşip başka tarafa bakıyor ve bugünlerde pek çoğunda olduğu gibi o an da kayboluyor.

Yine de bunu aklımdan çıkarıyorum. Yapmam gereken bir iş var ve bu önemli bir iş.

Oslo'ya ve limana vardığımızda, karlı ve kaygan yollardan geçerek bir insan kalabalığının toplandığı rıhtıma doğru ilerliyoruz. Hepsi de sevgili kraliyet ailelerini bir an olsun görebilmeyi uman haber kameraları ve meraklılar var ve güvenlik Magnus'un durduğu bir alanı çoktan kapatmış, Einar da arkasında. Bizden nasıl bu kadar önce gelebildiler bilmiyorum ama bazen Magnus'un Einar'a ışık hızında araba kullandırıldığını düşünüyorum. Ya da belki Einar bunu eğlence için yapıyordur. Muhtemelen eskiden ralli sürücüsüydü.

İnsanlar ve güvenlik bizim için ayrılıyor ve ben de önden korunduklarını bilerek arkayı getiriyorum. Ella, Magnus'un yanına gidip kalabalığa el sallarken -ne de olsa bu onun anı- Laila da Ella ve Magnus'un arkasından çocuklara rehberlik ediyor. İskelenin sonuna yaklaştık ama düşecek kadar yaklaşmadık, tekne büyük bir muşambayla örtölmüş, açılışa hazır. Ben çocukların bir yanında duruyorum, Laila da diğer yanında ve gözüm olağandışı bir şey olup olmadığına.

Ella kalabalığa İngilizce konuşuyor, çünkü her yerden medya mensupları var

-Ocean Crusaders'ın geçen yıl ne kadar çok şey yaptığını ve ikinci tekneleri ve sahip oldukları büyük organizatör, aktivist ve gönüllü grubuyla çok daha fazlasını yapmayı umduklarını anlatıyor. Ama ben pek dinlemiyorum. Onu kendi bölümünde gördüğüme sevindim - her ne kadar okyanusu

sevmediğini söylese de

spot ışığı, organizasyonu hakkında konuşurken gerçekten canlanıyor
-Ama kalabalıktaki herkese dikkat ediyorum, her yüzü ezberliyorum, vücut dilini okuyorum. Şu ana kadar her şey yolunda görünüyor ve insanlar davayla gerçekten ilgileniyor (tamam, arka planda ellerinde pankartlarla birkaç yıl önce limanı ziyaret eden dost canlısı bir deniz aygırını öldürdükleri için hükümeti protesto edenler var, ama bu beklenen bir şey).

Sonunda açılışa geldik. Ella ve Magnus muşambanın uçlarından tutup büyük bir ustalıkla kaldırırken ben de çocukları biraz geri çekip arkalarında duruyorum.

"Karşınızda en yeni araştırma gemimiz, *Dame Jane*!" Ella anons ediyor.

Kalabalıktan Jane'in nefesini duyuyorum. Evet, Ella tekneye Leydi Jane'in adını vermiş. Başımı sallıyorum.

"Belki on yıl sonra *James* adında bir tekne olur," diyorum Laila'ya, benden nefret ettiğini bir anlığına unutarak.

Bana kaşlarını çatmak için başını çeviriyor ve sonra gözleri açılıyor çünkü bir martı bizi bombalamaya karar vermiş.

Bu da Tor'un ciyaklamasına ve Laila'ya yapışmasına neden oluyor.

Bu da Bjorn'un gülmesine, topuğunun üzerinde dönmesine ve kuşun peşinden gitmesine neden olur.

Onu durdurmak için uzandım, bir santimle ıskaladım, adını bağırdım ama rıhtımdan aşağı doğru koşmaya başladı.

"Bjorn, dur!" Laila çığlık atıyor.

Ve hakkını yemeyelim, dinliyor, Laila'nın çığlık sesini duyunca gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Ama o kadar hızlı durur ki rıhtımda kayar ve kenardan aşağı düşer.

Suyun üzerindeki bir buz parçasına, oradan da daha uzağa kayar.

Suya düşmeden önce onu buzdan yakalamayı umarak ona doğru koşmaya başladım bile.

"Yakaladım seni!" Ceketinin kapüşonuna uzanarak

bağırıyorum. Ama bir saniye çok yavaşım.

Kayıyor, şimdi ağılıyor ve sonra suya giriyor, tamamen batıyor.

Ella kan donduran bir ıgık atıyor ve Magnus'un arkamdan olabildiğince hızlı koştüğünü duyabiliyorum ama ben çoktan kendimi buzun üzerine atmıştım. Bjorn'un boyunda değilim ve buz hemen altımdan kırılıyor.

Suya batıyorum, başımın üzerinden geçiyor ve o kadar soğuk, o kadar soğuk ki kalbimin durduğundan ve burada öleceğimden eminim. Düşünemiyorum, hava ciğerlerimde donmuş durumda ve gözlerimi neredeyse karanlığa, kabarcıklarla çevrili bu mürekkep gibi, koyu gri maviye açıyorum.

Kendimi bırakabilirdim. Kendimi batmaya bırakabilirim. Bir yanı bu istiyor, yapmam gerektiğini, belki de hak ettiğimin bu olduğunu düşünüyor. Ben olmasam dünya nasıl değişirdi? Farkına bile varmazdı. Muhtemelen daha iyi olurdu. Ailem öyle düşünüyor gibiydi. Babam kesinlikle öyle düşünüyordu. Eski karım da öyle düşünüyordu. Muhtemelen hepsi bir gün okyanusta kaybolmamı ve bir daha geri dönmememi diliyordu.

Ama batmak ne kadar cazip gelse de yapamayacağımı biliyorum. Çünkü ben gidersem dünya fark eder.

Çünkü masum küçük bir çocuk benimle birlikte götürülecekti.

Bjorn! Kafamın içinde bağıríyorum ve çılgınca etrafa su sıçratıyorum, havam tükenirken uzuvlarımı hissetmeye çalışıyorum ve sonra onu görüyorum, gözleri açık ve bana bakıyor, yaşıyor ama boğuluyor.

Onu tutup tekmeliyorum ve saniyeler içinde yüzeye fırlıyoruz.

Seni tuttum, ona söylemeye çalışıyorum ama konuşamıyorum. Daha fazla hava bile alamıyorum. Magnus'un uzandığı iskelenin ucuna doğru yüzmek için tüm gücümü kullanıyorum. Bjorn'u suyun üstünde tutmaya çalışırken batıyorum.

Magnus Bjorn'u kollarından tutup sudan çıkarıyor ve ben tekrar yüzeye doğru itiyorum, akıntı beni Magnus'tan birkaç santim uzağı götürüyor. Bjorn'u hızla Ella'ya veriyor, sonra kenara uzanıyor ve bana ulaşmaya çalışıyor.

"Hadi James," diyor tekrar batmak üzereyken. "Tekmele, seni bok çuvalı. Sadece birkaç santim daha."

Kendimin kayıp gittiğini hissetmeye başlıyorum. O kadar soğuk ki düşünemiyorum bile, buz beynimi, irademi etkiliyor.

Umurumda olmamaya başladı.

Ben görevimi yaptım.

"James, lütfen!" Su başımın üzerinden geçmeye başladığında Laila bana bağılıyor, sesi boğuklaşıyor. "James! Hadi, lütfen!"

Acısının sesi.

Bir şekilde sahip olduğum tüm gücü topluyorum ve yüzeyi kırıp iskelele yaklaşana kadar elimden geldiğince sert bir şekilde tekmeliyorum.

Magnus ceketimin üstünden tutup beni kendine çekiyor, sonra kollarımdan tutup beni iskelele çekiyor.

"Ambulans yolda," dediğini duyuyorum Leydi Jane'in, yan dönüp su öksürürken.

"Şokta," diyor Laila. "Battaniyeler nerede?" Kollarını bana doluyor, sanki bana sıcaklığını vermek istercesine beni kendine çekmeye çalışıyor. İşe yaramıyor ama yine de bırakmasını hiç istemiyorum.

"Geliyorlar," diyor Magnus acımasızca ve koluma vurduğunu hissediyorum. "Bunu atlatacaksın James, bunu bil. Sadece bizimle kal, tamam mı?"

Dişlerim o kadar çok gıcırıyor ki onu zar zor duyabiliyorum ve sanırım şimdiden bir dişim kırıldı. "B-Bjorn?" Söylemeye çalışıyorum.

"O iyi," diyor Magnus. "Üzerinde battaniye var, durumu iyi. Onu kurtardın." Omzunun üzerinden bakıyor. "Bak, şimdi senin için battaniyelerimiz var."

"Ambulans geldi," dediğini duyuyorum Einar'ın.

Birden battaniyeler beliriyor ve Laila bir tanesini bana sarıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"İşte yine başladın," diyor bana, gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışsa da sesi titriyor. "Hep birilerini kurtarıyorsun."

"Bu..." Konuşmaya çalışıyorum ama kelimeleri oluşturamıyorum. Titrememi durduramıyorum.

Bu benim işim, kafamda bitiriyorum.

İşte o zaman ne olursa olsun, Laila hakkında ne hissedersen hissedeyim ve o benim hakkımda ne hissederse hissetsin, her zaman işimi yapabileceğimi anladım. Her zaman birilerini korumak için burada olacağım. Bu benim DNA'mda, varlığımın dokusunda var.

Ama bir kez olsun, Laila beni sımsıkı tutarken, battaniye etrafımı sarmışken, herkes gözyaşı dolu olmasa da cesaret verici gülümsemelerle bana bakarken ve beni uyanık kalmaya teşvik ederken, bu insanları korumak benim işim olsa da, onların da beni korumak istediklerini bilmek güzel.

OceanofPDF.com

Yirmi Üç

LAILA

"LAILA?" MAGNUS, James'in hastane odasının dışında sıralanmış sandalyelerin sonunda beliriyor. Beklerken derisini yırttığım yerden kanayan parmaklarıma bakıyorum.

Ama gözleri parlak, gülümsemesi nazik. "Onu görmek istedin mi?" diye soruyor.

Ayağa kalkıp içgüdülerimle ona doğru ilerliyorum. "O iyi mi?"

"O iyi," diyor Magnus, elini omzuma koyup hafifçe sıkarak. "Sadece biraz hipotermi. Onu birkaç saat daha burada tutacaklar ama sonra bizimle geri dönecek." Eğiliyor; koyu renk gözlerinde bilmiş bir bakış var. "Çocuğa iyi davran, tamam mı?"

Sonra salonun sonunda duran Einar'a doğru adım atıyor, tabiri caizse kraliyet muamelesi için tüm kanat kapatılmış.

Kapının önünde duruyorum, düşüncelerimi toparlamaya, duygularımı bir araya getirmeye çalışıyorum. Onu gördüğüm anda, onunla yalnız kaldığım anda tüm kararlılığımı kaybedeceğimden korkuyorum. Ölüme yakın olduğu zamanlar bir yana, en iyi koşullarda bile böyle olmuştur.

Sertçe yutkunuyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum.

James odada, yatak oturma pozisyonuna getirilmiş. Üzerinde tişört yok ve çıplak, sert göğsünü ve kaslarını görebiliyor olmam, kollarına giden serumlardan daha çok dikkatimi dağıtıyor.

Bana orantısız bir sırtış atıyor ve sadece bu bile neredeyse dizlerimin bağını çözüyor.

"Gömlek giymen gerekmiyor mu?" Sormayı başarıyorum, yatağın ucuna gelip orada duruyorum, ellerim korkuluktaki, daha fazla yaklaştırmaya korkuyorum.

Hafifçe omuz silkiyor. "Son birkaç saattir çeşitli şeylere sarılmış durumdayım. Sanırım hemşire neyden yapıldığımı görmek istedi."

Bunun üzerine ona utangaç bir gülümseme verdim. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir omuz silkme daha, şimdi tek omuz. "En hafif tabirle keyifsizim."

Ona bakıyorum, sanki bakmazsam gözümün önünden kaybolacakmış gibi. O da bana bakıyor, beni olduğum yerde sabitliyor ve gözlerinde milyonlarca farklı şey hissedebiliyorum ama hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum. Ağzını açıyor ve nefes veriyor, göğsü çöküyor. Sonra dudaklarını yalıyor ve bakışlarındaki yoğunluk azalıyor, bir an gelip geçiyor. "Bjorn nasıl?"

"O iyi," diyorum ona. "Sayende sadece birkaç saniye suyun içinde kaldı. Doktorlar onu muayene etti ve eskisi gibi. Yani, neredeyse. O düşüş onun içine Tanrı korkusu salmış. Değişmiş bir çocuk olduğunu söylesem bana inanır mısın?"

Gülüyor, sesi kalbimin göğsümde çiçek açmasına neden oluyor. "Ben sana inanmazdım. Bjorn, Magnus'a dönüşene kadar Bjorn olarak kalacak, sanırım."

"Kral Bjorn'un Kral Magnus'u takip etmesinin ülkemde nasıl karşılanacağından emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Tam bir kaos."

"Ah, ama kaos işleri eğlenceli kılan şeydir," diye yorumluyor.

"Magnus'un etrafında çok uzun süredir takılıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Belki de," diye düşünüyor. Sonra bakışları kararır. "Laila... Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Elimi kaldırıp yatağın ayak ucuna bakıyorum. "Bana bir şey söylemene gerek yok James."

"İstiyorum," diyor, sesi gergin. "İstiyorum. Bana bak."

İtaat ediyorum, çenemi kaldırıp gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum. Bana o kadar büyük bir acıyla bakıyor ki kalbimde çatlaklar oluşuyor. "Sana söyleyecek çok şeyim var. Çok özür dilerim, Laila. Sana karşı öyle davrandığım için çok özür dilerim. Tekrar bu kadar korkmamalıydım. Yapmamalıydım

seni uzaklaştırdım. Seni kaybetme korkusunun bana seni sonsuza dek kaybettirmesine izin vermemeliydim."

"Sorun değil," diyorum ama bakışlarını kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Öyle değil. Olmadığını biliyorum. Tekrar kazanmak için çok çalıştıktan sonra bana güvendin ve ben onu tekrar kırdım. Onu güvende tutmamı bekleyerek ellerime bıraktın ve ben onu kırdım."

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Sen kırdın."

Gözyaşları yanıyor ve birikiyor ama asla düşmüyor ve içimde sadece boş, yorgun ve üzgün hissediyorum.

"Beni affedin, lütfen," diyor sesi kırılarak.

Başımı sallıyorum, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, acıyı yutuyorum. "Seni affediyorum."

Çünkü affediyorum. Onu affediyorum. Samimi olduğunu ve her şeyi berbat ettiğini bildiğini biliyorum. Geçen gün Magnus ve Ella'yla yaptığım konuşma da bana bunu gösterdi. Ona olan güvenimi kırdığı için Leydi Jane'e çok kızmıştım ama sanırım onun görevi her zaman önce Ella'ya karşı olmuştur. Beklemediğim şey, ikisinin de ilişkimizi ve Londra'da olanları önceden bilmeleriydi.

Ayrıca tamamen destekleyeceklerini de beklemiyordum. Birimizin kesin olarak kovulacağını düşünmüştüm ama bunun yerine hem Ella hem de Magnus bir çift olarak bize tamamen yatırım yaptılar. Ne yazık ki onlar için, James ve benim bir araya gelmemizin artık hiçbir yolu yok. Onu affedebilirim çünkü yapılması gereken doğru şey bu, çünkü Bjorn'un hayatını kurtarıırken neredeyse ölüyordu, tıpkı benimkini kurtarıırken çok yaklaştığı gibi ve onu affedebilirim çünkü bu yükü benimle taşımak çok fazla. Hem onunla çalışıp hem de ondan nefret etmek istemiyorum. O evde onun bakışlarından kaçarak, içimde sert bir şeyin oluşmasına izin vererek, bir zamanlar yumuşak olan her şeyi örtmek istemiyorum.

"Ciddi misin?" James soruyor ve ben de ona bakıp alnındaki çaresizliği görüyorum. "Beni affediyor musun?"

Başımı salladım. "Tabii ki biliyorum."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Sanki verili bir şeymiş gibi söylüyorsun. Bana hiçbir şey borçlu değilsin Laila, ama yine de istiyorum." Elini uzatıyor. "Belki sen de bana elini uzatabilirsin."

Bu çok fazla bir soru gibi geliyor. Tereddüt ediyorum, kalbim göğsümde garip bir şekilde çarpıyor. Korktuğu ve beni ittiği için onu affedebilirim ama bana tekrar dokunma fikri onu affetmekten daha fazlasını yapacağımı hissettiriyor.

"Lütfen," diyor.

Ve onun isteğine hayır diyemem.

Yatağın etrafından dolanıyorum ve elimi onunkine koyuyorum. Elimi sıkıca kavırıyor ve hafif nasırlı ve son derece tanıdık bir tutuşla teninin benimkine değdiği yerde kanım kaynıyor.

Sanki uzun zamandır bana böyle dokunmamış gibi hissediyorum ve tüm bunları içimde tutmak, ciğerlerimin vermek istediği nefesi bastırmak için her şeyimi vermem gerekiyor.

"Sen cesur bir adamdın," diyebildim.

Kavrayışı sıkılaşıyor. "Beni cesur kılıyorsun, Laila." Derin bir nefes alıyor, bakışları sanki odadaki tüm oksijeni tüketiyor. "Beni çok korkuttun. Ve sonra, ancak o zaman, bu kadar cesur olmak istememi sağladın. Hepsi senin için aşkım. Burada senin için oturuyorum, *senin* sayende." Son kelimedede sesi çatlıyor, elimi tutuşu nefesimi kesiyor.

"James," diye fısıldıyorum, kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama onu yatıştıracak hiçbir kelime yok. Onlar da beni yatıştırmıyor. Tüm bunların korkunç yanı da bu.

"Seni incittiğim için çok üzgünüm," diye devam ediyor kısık sesle. "En kötü korkularıma dönüştüm."

"Yaptın," diyorum usulca.

"Ve ben sana sahiptim, değil mi? Sana sahiptim ve seni kaybettim."

Gözlerimi kapatıyorum ve titreyen bir nefes veriyorum. "Yaptın," diyorum ve bu sözler gerçeği ifade ediyor ama Tanrım, gerçeklerden nasıl da nefret ediyorum.

Parmakları gevşiyor ve eli kayıp gidiyor, ben de onun kayıp gittiğini hissediyorum. *İkimizin* uzaklaştığını hissediyorum. Ve o yatağa sürünüp onu öpmek, ona sarılmak, onu sevdiğimi söylemek istiyorum ve beni incitmesi umurumda değil ve kalbimin onun ellerinde güvende olmaması umurumda değil.

Ancak kendini koruma, üzerinde pek düşünmediğimiz bir hayvandır. İçimizde yaşar ve doğrudan zarar verebileceğimizi düşündüğünde başını kaldırır. Şu anda James'in zararlı olduğunu, beni tekrar inciteceğini hissediyorum, bu yüzden içimdeki tüm karanlık ve gizli yerler frene basıyor. Parçaları henüz bir araya getirmeye başlamış olmama rağmen kendi kalbimi tekrar paramparça olmaktan koruyorum.

"Senden nefret etmek istemiyorum James," diye fısıldıyorum. Gözlerimi açmaya cesaret ediyorum ama kafasını çevirmiş, kaşları acıyla çatılmış, pencereden dışarı, hiçbir şeye bakmıyor. "Arkadaş olmaya geri dönmek istiyorum. Bir iş arkadaşı olarak, bir ev arkadaşı olarak senin yanında olmayı seviyorum. Zor olduğunu biliyorum ama..."

Dudaklarını birbirine sürterek yavaşça başını sallıyor. "Zor ama en iyisi bu."

"Sana karşı hiçbir kırgınlığım yok," diye ekliyorum güçsüzce. Onu bu şekilde, fiziksel ve duygusal olarak bu kadar savunmasız görmek bana acı veriyor. Keşke en başından beri bu kadar savunmasız olsaydı.

"Hiç yumuşak hislerin var mı?" diye soruyor. Başını geriye atıp bana bakıyor, yüz ifadesi garip bir şekilde umutlu.

Ona zayıf bir gülümseme verdim. Yalan söyleyemem. "Seviyorum. Hepsi senin için yumuşacık, James." Duraksıyorum. "Ama bu yüzden onları korumam gerekiyor."

O da bana aynı derecede zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bence bu akıllıca," diyor boğazını temizleyerek. "Seni kendim dışında her şeyden koruyabilirim."

Oh. Tanrım.

Bu ne kadar acı verici bir
gerçek. Mideme bir bıçak
gibi saplandı.

Omuzlarımı dikleştirip yataktan bir adım geri çekiliyorum. İçim titriyor, ona az önce söylediğim her şeyi unutacağım için hasta ve korkmuş durumdayım.

"Yakında gidebileceğinizi söylediler," diyorum, sesim doğal olmayan bir şekilde yüksek ve tiz çıkıyor.

"Duydum," diyor. "Hastanede kalmayı biraz tatile dönüştürebileceğimi umuyordum ama sanırım dönüştüremeyeceğim."

"Magnus'un seni bir hafta yatak istirahatine alacağından eminim,"

diyorum ona.

Gülüyor. "Lanet olsun, umarım değildir. Leydi Jane'in beni kaşık kaşık tavuk çorbası içmeye zorladığını görebiliyorum."

Kalbim hala göğsümde yanıyor ve gülüşümün içi boş çınlıyor olsa da kendimi tutamayıp ben de gülüyorum.

"Laila?" Ella'nın sesi arkamızdan geliyor ve döndüğümde onu kapı aralığında, yüzünde endişe, elleri önünde kenetlenmiş halde görüyorum. "Böldüğüm için özür dilerim."

"Hayır, sorun değil," diyorum ona doğru yürürken. "Onunla işim bitti."

Bunun üzerine James'in keskin nefesini duyuyorum, sanki sözlerim onu kesmiş gibi ve kendimi arkamı dönüp yüzüne bakmamaya zorluyorum. Elbette o şekilde söylemek istememiştim ama geri almaya çalışırsam işleri daha da kötüleştiririm.

Ella omzumun üzerinden James'e sempatik bir şekilde bakıyor ve benimle göz göze geldiğinde bu bakışın değişmemesi beni şaşırtıyor. "Çocuklarla birlikte Skaugum'a dönüyorum. Şimdi mi gelmek istersin yoksa Magnus ve James'le daha sonra mı?"

James'i arkamda hissediyorum, ona doğru çekiliyorum, ona onunla geri döneceğimi söyleme dürtüsü duyuyorum. Ama bunu seçmeyeceğimi biliyorum.

Bunun yerine güvenli davranacağım. James'in yatağını benimkinden sadece ince bir duvarın ayırdığı aynı lanet yere geri döndüğümde olabildiğince güvenli.

"Şimdi seninle geri döneceğim," diyorum ona.

"Tamam," diyor James'e gülümseyerek. "Sonra görüşürüz."

James hiçbir şey söylemiyor. Belki elini sallayarak veda ediyor, belki de başını sallıyor.

Görmek için arkamı dönmüyorum.

Yirmi Dört

LAILA

Dün gece büyükannemi rüyamda gördüm.

Öldüğünden beri onu ilk kez rüyalarımda görüyorum.

Dağların tepesinde, bulutların üzerinde bir çayırdaydık ve çayırın her yerinde gelincik gibi turuncu ve mor çiçekler vardı. Birden sanki piknik yapıyormuş gibi çayırın ortasında oturuyordum ve büyükannem önümde duruyordu.

İlk başta ne söyleyeceğimi bilemedim. Duygularım çok ağırdı ve hepsini nasıl dışa vuracağımı bilmiyordum.

Ama o sakince elini kaldırdı ve "Bana anlatmana gerek yok Leyla. Söylemek istediğin her şeyi zaten biliyorum. Yolun her adımında seninle birlikte oldum, dinledim ve izledim. Bazen sana bir işaret vermeye çalışıyorum ama sen fark etmiyorsun. Bu senin hatan değil. Dünya seni toprakta tutmak için yaratıldı, böylece bunu düşünmek için çok fazla zaman harcamazsın."

"Beni mi izliyordun?" diye sordum.

Başını salladı. "Eğer benimle ilgiliyse düşüncelerini duymak. Beni ne kadar özlediğini biliyorum. Ve kederinin sevgi olduğunu bilsem de, senin de mutlu olmanı çok istiyorum. Hayat yaşamak içindir, her saniyesi ve ölümümün seni engellemesini istemiyorum. Göğsün dışarıda ve kalbin açık yaşamalısın. Dünyaya neden geldiğini, ruhunun öğrenmek istediği şeyin ne olduğunu ancak bu şekilde öğrenebilirsin."

Sanki o anda her şeyi bir anda anlamış gibiydim. Sanki her şeyin ne anlama geldiğini korkutucu bir netlikle anlamıştım.

Tabii ki bu sabah yatağında yatarken bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Sadece ne dediğini hatırlıyorum. Ve sonrasında söylediklerini.

Dedi ki, "James'e ne olduğunu gördüm. Kalp kırıklığını gördüm. Ruhu bu taraftaki diğer ruhuna katılmaya çok yakındı. Sen onu geri çektin, Laila. Onu geri getiren senin sevgin oldu. O seni seçti. Bundan sonra ne yaparsan yap, onun seni seçtiğini kabul etmek zorundasın."

Büyükanneemin sevgi mesajı -gerçekte ölmediği bilgisi- benim için her ne kadar dünyalara bedel olsa da, onun James hakkında konuşmasını duymak her şeyi gerçek hissettirdi.

Çünkü onu kaybetmeye çok yakın olduğumu biliyorum.

Ama o hastanedeyken, onu tekrar kaybetmeyi seçtim.

Neden mi? Çünkü ben inatçıyım, işte bu yüzden. Çünkü o beni incitti ve ben de onun incinmesini istedim. Çünkü karmaşık geçmişimizi bir şekilde geride bırakabilirsek, birbirimize karşı açık ve savunmasız olmayı öğrenebilirsek, belki de ikimiz de o kadar derinden aşık oluruz ki, kaçış yolu kalmaz diye ölesiye korkuyorum. Hayatımızın geri kalanında birbirimizle birlikte olmayı seçebiliriz.

Ve, vay canına, bu hiç düşünmediğim bir şey. Aşk sadece şimdi ve burada değil, sonsuza kadar sürecek bir şey. Birbirimiz için her zaman eksikliğini duyduğumuz şeyler haline gelebileceğimizi ve bir kez daha hayatlarımızın değişeceğini.

Ama bir parçam daha iyiye gideceğini düşünüyor. Daha iyisi için değişecek.

İçimi çektim ve yavaşça kalktım. Dün gece Leydi Jane ve Ella ile birlikte Leydi Jane'in odasında geç saatlere kadar oturup çok fazla şarap içtim. Kız kıza bir gece geçirmek güzeldi ama vücudum bu sabah bunun bedelini ödüyor.

Duş alıyorum, rüyamdan geriye sadece o his kalana kadar hatırlamaya çalışıyorum, harika ve sakın bir his, kederimi silmeyeceğini ama beni bir nebze rahatlatacağını bildiğim bir his. Büyükanneemin neden bana James hakkında böyle bir şey söylediğini düşünüyorum (ve eğer bu gerçekten zihnimin bir ürünüyse, neden zihnim bana bunu söylüyor?) Ve merak ediyorum.

Eğer bu konuda bir şey yapacaksam. Değişmek çok zor ve hayatımın çoğunu kin besleyerek ve insanlardan uzaklaşarak geçirdim, James'e sonsuza kadar kızgın kalmak cazip olacak. Giyiniyorum, yeni bir günle yüzleşmeye hazırım.

Neyse ki gün kolay geçiyor. Çocuklar sessiz -Bjorn gerçekten daha kontrollü olmaya çalışıyor ve bu onun yaşında takdir edilmesi gereken bir şey- ve günü yürüyüş yaparak, kardan adam yaparak, çizgi film izleyerek ve ardından boyama yaparak geçiriyoruz.

Ella odaya girdiğinde oyun odasında oturmuş, suluboya boyaları çıkarmak üzereydik.

"Laila, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Oh kahretsin. Ne yaptım ben şimdi?

Bunun James'le yattığım için geriye dönük bir cezalandırma olup olmadığını merak ederek ayağa kalkıyorum ve ona doğru yürüyorum. "Evet?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Aman Tanrım, Laila," diyor gülerek. "Yüzünü görmelisin. Bu kötü bir şey değil. Bu iyi bir şey. Bu akşam seni yemeğe çıkarmayı düşünüyordum."

Hmmm. Bu sürpriz oldu. "Sadece ben mi?"

"Çocuklar ve Magnus gitmeyecek."

"Oh," diyorum omuz silkerek. "Şey, tabii. Tabii ki. Bu güzel olurdu."

"Güzel," diyor. "Leydi Jane çocuklara göz kulak olacak, istersen şimdi hazırlan. Seni Oslo'ya götürüyorum."

Vay canına. Bu daha da iyi. "Süslü mü?"

Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Sayılır. Sadece güzel bir şeyler giy."

Çocuklara el sallayıp odama gidiyorum, yarı yolda James'i görmeyi bekliyorum ama göremiyorum. Aslında onu bütün gün görmedim, ki en iyisi de bu.

Dolabımı gözden geçiriyorum ve kıvrımlarımı ortaya çıkaran ama iğrenç olmayan sade siyah bir elbise seçiyorum. Botlarımı giymek istiyorum ama nereye gittiğimizi bilmediğim için bir çift alçak topuklu ayakkabıyı tercih ediyorum. Kış için en iyisi değil ama dikkatli yürüyeceğim.

Saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz yapıyorum, büyükannemin bir keresinde doğum günümde bana verdiği ametist küpeleri takıyorum, biraz

hızlı bir makyaj ve sonra hazırım.

Şaşırtıcı bir şekilde Ella hiç değişmemiş, ama sanırım o bir prenses ve ne isterse yapabilir. Yün kazağı ve dar kot pantolonuyla kötü görüldüğünden değil.

"Fazla mı giyinmişim?" Arabaya binerken ona soruyorum, direksiyonda James'i değil de Einar'ı görünce şaşıyorum.

"Hiç de değil," diyor.

"James nerede?" Ben soruyorum. Ne de olsa onun koruması. "Meşgul," diyor. "Einar bizi götürecekt."

"Oh."

Arabayla gidiyoruz ve Ella havadan sudan konuşuyor ama enerjisinde kafa karıştırıcı bir şey var. Gergin olduğundan değil ama bir şeylerden heyecan duyuyor. Belki de çocukları olmadan yemeğe çıkacağı içindir, bilemiyorum. Annelerin kendilerine mümkün olduğunca çok zaman ayırması gerektiğini biliyorum.

Ancak şehrin merkezine doğru ilerlemeye başlamamız gerektiğinde, araba limanın soluna sapıyor.

"Restoran nerede?"

"Su kenarında," diyor. "Daha önce oraya gitmiştin."

Düşünmeye çalışıyorum ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. James ile şarap barı mı? Hayır, o olamaz.

Sonra karanlıkta bile her şey tanıdık gelmeye başlıyor ve Viking gemi müzesinin önünden geçerken beni nereye götürdüğünü anlıyorum.

Araba Fram Müzesi'nin hemen dışında durdu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Einar yanıma gelip kapıyı açıyor ve kürekli kaldırıma çıkmama yardım ediyor. Açıklama için arkamdan Ella'ya bakıyorum ama o sadece koltuğuma doğru kaymış, yaramaz bir bakışla bana bakıyor. "Müze mi gitmemiz gerekiyor? Yemek yediğimiz yer orası mı?"

"Yemek yediğiniz yerdir" diyor.

Anlamıyorum. "Peki ya sen?"

Başını iki yana sallar. "Kocamla planlarım var. Sonra görüşürüz."

Sonra Einar sürücü koltuğuna geri dönerken uzanıp kapıyı kapatıyor.
"Bekle Einar, beni burada yalnız bırakamazsın," diye arkasından sesleniyorum.

Bana nadir görülen bir sırtışla bakıyor ve müzeye doğru başını sallıyor.
"Yalnız değilsin."

Dönüp tekrar müzeye bakıyorum ve bu kez smokin giymiş James'in elinde bir buket  i ekle  n kapıda durduğunu görüyorum.

Aman Tanrım.

Neler oluyor?

Einar'a sormadan araba uzaklaşıyor ve müzede James ile yalnız kalıyorum.

"Neden içeri, sıcak bir yere gelmiyorsun?" diye bağırıyor kapıdan.
"İstersen seni geri götürmesi için buradan bir taksi  ağırabilirsin."

Haklı olduğu bir nokta var, ancak bir yanımdığum yerde durup ona bakmak istiyor. Kalbim kendi kendine çelme takmaya devam etsin.

Bir adım yürüyorum ve sonra topuklarım kaygan patikada sallanıyor.

Saniyeler içinde James yanıma geldi, beni desteklemek için dirseğimin kıvrımından tuttu ve nazikçe müzeye doğru yönlendirdi.

Ona bakıyorum, yeni tıraş olmuş yüzüne, sokak lambalarının altında mavi gözlerinin parlayışına, onu kesinlikle James Bond kategorisine sokan smokinine.

Sonra elindeki çiçeklere bakıyorum. Bir buket papatya, dışı turuncu, ortası mor. R yamdaki renkler.

"Bunlar senin için," dedi ve bana uzattı. "Bana hiç g l seven bir kız gibi gelmemiştin."

"Haklısın," demeyi başarıyorum onları alırken. G lleri severim ama bana hep fazla havasız ve yetişkin işi gelmiştir. Aslında papatyalar favorim ama bunu ona söylemek istemiyorum. Aslında yapmam gereken şey geri dönmek, telefonumdan bir taksi çağırmak ve soğukta beklemek. Geçmişte,  fkem en güçlü olduğu zamanlarda yapacağım şey buydu.

Ama bunu yapacak gücüm yok.

Beni incitmiş olsa da artık James'e sırtımı dönmek istemiyorum.

Ondan nefret etmek de istemiyorum.

Sadece onu sevmek ve onun da bunu kabullenmesini istiyorum.

Müzenin kapısını açıyor ve içeri giriyoruz. Tüm ana ışıklar sönük, sadece birkaç ışık yanıyor ve geminin yanında mumlarla aydınlatılmış bir masa var. Arkasında, uzakta, siyah kravat giymiş birkaç garson var.

"Bu da ne böyle?" Etrafıma şaşkınlıkla bakarak soruyorum. "Bu senin için," diyor, benim için bir koltuk çekerek. "Anlamıyorum."

"Sana üzgün olduğumu söylüyorum."

Yanıma geliyor, çiçekleri elimden alıp masanın üzerine koyuyor, sonra uzanıp yüzümü avuçluyor, güçlü, sıcak parmakları soğuk tenime bastırıyor.

"Bana tekrar güvenmen için sana yalvarıyorum," diyor, sesi şimdi daha alçak, bana bakarken gözleri duygudan sulanıyor. "Beni yüzeye çıkaranın senin aşkın olduğunu söylüyorum, Laila ve hayatımın geri kalanını sana ve kendime buna layık olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçireceğim."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, sanki kaybettiği ve bir daha bulmayı hiç beklemediği bir şeymişim gibi huşu içinde bana bakıyor.

"Ve belki," diyor daha da yaklaşarak, "belki sen de benim aşkımı değerli bulacaksın. Çünkü gerçek şu ki Laila, ben sana aşığım."

Sözleri içimi aydınlatıyor. Anlık bir şey. Bana beni sevdiğini söylediğinde nasıl hissedeceğimi hayal etmişim ve beni böyle vuracağını düşünmemişim. Çok keskin, çok hızlı ve çok derin. Bir anda kalbimin etrafındaki buzlar çözülüyor, kaburgalarımın etrafındaki buz sarkıtları parçalanıyor ve bu adam tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu hissediyorum, gerçekten hissediyorum.

Cennet gibi.

"Öyle mi?" Onu yanlış duymuş olabileceğimden korkarak fısıldıyorum.

Bana sırtıyor, o çarpık, ukala gülümsemesi dizlerimin bağıını çözüyor. "Evet. Öyleyim. Sana ölümcül, fantastik ve aptalca aşığım, Laila. 'Aptalca' kısmı son zamanlarda çok fazla öne çıktı ve bunun için özür dilerim."

Gülüyorum. Yüksek sesle gülüyorum ve bu kahkaha gemiden yansıyıp müzenin duvarlarında yankılanıyor ve karşılığında onun da gülmesine neden oluyor, en tatlı ses.

Ama sonra gülüşüm dudaklarının dudaklarıma bastırmasıyla yutuluyor, beni sözlerini pekiştiren, dilinin nazıkçe kaymasıyla onları hissetmemi sağlayan bir tür öpücüğe çekiyor, yüzümü kucaklama şekli, sahiplenici ve emin.

Bir santim uzaklaşıyor, alnını benimkine bastırıyor.

"Daha fazla zamana ihtiyacın varsa anlarım. Beni sevmeyi bıraktıysan ve bunu geri kazanmam gerekiyorsa. Yapacak daha çok işim var. Bir planım var."

"Şşşt," diyorum parmağımı dudaklarına bastırarak. "Demek istediğim, böyle gecelere yol açacaksa daha fazla yalvarmaya hayır demeyeceğim. Ama seni hâlâ seviyorum, biliyorsun. Bu değişmedi. İstesem de sevmekten vazgeçemem."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Peki denedin mi?"

"Emin olabilirsin," diyorum. Sonra ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Görünüşe göre seni sevmemek imkânsız, James Hunter."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor burnunu boynuma gömüp dudaklarını oraya yerleştirmeden önce sırtarak.

"Şimdi," diyor, ağzı tenimde gezinirken, "ilk yemekten önce biraz zamanımız var. Bir meze ayarlamıştım ama... belki de onun yerine seni yemeyi tercih ederim."

Kaşlarım kalkıyor, vücudumu bir sıcaklık kaplıyor. Başım dönüyor, neşeliyim ve saniyeler içinde inanılmaz derecede tahrik oluyorum. Her şeyin boka sardığı geceden beri James'le birlikte olmamıştım ve onu kalbimden, aklımdan uzak tutmak için elimden geleni yapmış olsam da bedenim onu çağırıyordu.

"Menüde olmak umurumda değil," diyorum ona ve o da geri çekilip bana dizlerimin bağıını çözen o harika hınzır sırtışını gösteriyor. Masaya ve garsonlara bakıyor, sonra elimi tutuyor ve beni müzenin derinliklerine götürüyor.

Burada, saatler sonra, mekan çoğunlukla karanlık, boş ve tamamen sessiz olduğunda, mutfağın olduğunu varsaydığım kapalı kapıların arkasından gelen bazı sesler dışında, başka bir dünya gibi hissediyor. Çocukları götürdüğüm aynı kalabalık ve kaotik yer olduğuna inanmak zor.

Ve burada James'le birlikte olduğuma, onun beni smokin giymiş bir şekilde kutup alanına götürdüğüne inanmak daha da zor.

Beni buz mağaralarına götürüyor ve garsonların göremeyeceği şekilde içeri sokuyor, sonra da hızla duvara yaslıyor.

"Daha önce hiç buz mağarasında seks yaptın mı?" diye soruyor boğuk bir sesle, elbisemi belime kadar çekip omuzlarımı, boynumu ısırıp yalarken.

Kıkırdıyorum. "Hayır. Benim için ilk. Senin için?"

"Ayrıca bir buz mağarası bakiresi," diyor ve iç çamaşırımı ayaklarımın dibinde toplanana kadar indiriyor. "Umarım bana karşı ağırdan alırsın. Aklında bulunsun, ben senin üzerine fazla gitmeyeceğim."

Ve o anda dizlerinin üzerine çöküyor.

Aman Tanrım.

İri ve güçlü elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve ayırıyor, yüzünü vibratörümü çıkardığım bir fantezi değil de gerçek bir şey yaşama beklentisiyle çoktan ıslanmış olduğum yere gömüyor. Amıma ulaşana kadar bacağımın iç kısmını emiyor ve yalıyor ve sonra dilini içime sokuyor, olabildiğince derine itiyor, hareket ettiriyor, tadıyor, beni yiyor ve sonra başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, ellerimi kalın saçlarında gezdiriyorum ve inliyorum.

Ona karşı tamamen çaresizim.

"James," diye inliyorum. "Aman Tanrım."

"Mmm," diyor, dilini klitorisimin etrafında yalıyor ve döndürüyor.

Başımı biraz daha arkaya eğiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, sıcak ağzının üzerimdeki hissinin, beni tamamen ve derinlemesine yiyip bitirmesinin tadını çıkarıyorum. Benim ona aç olduğum kadar o da bana açmış. Ellerimi omuzlarına götürüyorum ve içimdeki baskı arttıkça onları sıkıca kavırıyorum ve birkaç dakika sonra o da elleriyle uzanıp kıkımını kavırıyor ve aynı şekilde sıkıyor.

"Smokin giymiş olmana bayılıyorum," diyorum nefes nefese inleyerek. "Sanki James Bond tarafından yeniyormuşum gibi hissediyorum."

Bana karşı kıkırdıyor, titreşimler içimdeki sıcak kordonu çözmeye başlıyor ve kalçalarımı ağzına doğru çekiyor, böylece yüzü amımda daha da derinleşiyor. Dili klitorisime çarpıyor ve sonra yarığımın en dibine kadar iniyor, dudaklarının arasındaki hassas deriyi emiyor ve tüm vücudum sarsılıyor ve boşalırken kendimi durduramıyorum.

Sanki daha önce hiç gelmediğim kadar sert geliyorum.

"James!" Çıglık atmamaya ve dikkatleri üzerimize çekmemeye çalışarak başını ellerimin arasında sıkıca kavırıyor ve saçlarını vahşi bir atın yelesi gibi çekiştiriyorum.

Hâlâ titreyen, kemiksiz bir karmaşa halindeyken, beni duvardan çekip çıkarıyor ve arkamı döndürüyor. Sonra kollarını bana doladı ve arkamdan boynumu öptü.

Beni uzun, şefkatli bir an boyunca öyle tutuyor ve sonra bir eliyle saçlarımı hafifçe geriye çekip ağzını boğazımın kenarına getiriyor. Fermuarını indirirken çıkardığı sesi duyuyorum, sonra bir ses daha çıkarıyor, geri çekiliyor ve ereksiyonunun kıcıma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diye kulağıma hırlıyor.

"Becer beni," diyorum nefes nefese. "Kaçırdığımız onca zamanı, aptal olduğumuz onca zamanı telafi ediyormuşsun gibi beni becermeni istiyorum."

"Bunu yapabilirim," diyor ve dudaklarındaki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Kalçalarımı tutuyor ve kıcımı daha da geriye çekiyor ve sonra sikini çok ıslak olduğum ve görünüşe göre daha yeni boşalmış olmama rağmen hala ihtiyaç duyduğum yere itiyor.

"Tanrım," diye inliyorum, siki içimi doldurup beni sınırlarıma kadar gererken.

James kollarımı tutuyor ve başımın üzerine kaldırıyor. Bileklerimi duvara sabitleyerek kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor, tekrar tekrar, sert ve hızlı bir şekilde içime sokuyor, siki içime giriyor.

Tanrım, çok iyi hissettiriyor. Bunu çok özlemişim.

"Seni seviyorum," diyor James, kalçaları bana karşı sallanıyor, sesi hem nefes nefese hem de acılı. "Seni çok seviyorum, Laila aşkım."

"Ben de seni seviyorum," diyorum, sözlerinden, içimde beni sonuna kadar hissetmesinden ürpererek.

Onu
seviyorum.

O beni
seviyor.

Bu benim hayalimin gerçekleşmesi.

Saçlarımı eline alıyor, topluyor ve bir omzunun üzerine getiriyor, sonra başımı geriye ve çenemi yukarı çekerek beni öpüyor, dili ağzımın içine derinlemesine giriyor ve dudaklarında viski tadı alabiliyorum, sanki bu gecedan önce sinirlerini yatıştırmak zorunda kalmış gibi.

"Sana doyamıyorum," diyor, siki içime girerken. "Seninle olmamak, içinde olmamak için daha fazla zaman harcayamam."

"Bana sahipsın," diyorum nefes nefese, onu içimde sert ve derin hissederek. "Seni çok sert alacağım, Laila aşkım," diyor ve hissedebiliyorum

boynuma bastırırken alnında boncuklanan ter, beni istemenin çaresizliği, benim için yanıp tutuşması.

"Yap," dedim ona. "Bunu istiyorum. Seni hissetmek istiyorum."

"Kahretsin!" diye inliyor ve vücudumu ona doğru sertçe çekiyor, kalçaları bana çarpıyor ve taşaklarının kıkımda zıpladığını hissedebiliyorum.

Yüzünü tekrar boynuma gömüyor ve çılgınca içime pompalamaya başlıyor, vücudu sarsılıyor ve benimkine doğru itiyor ve her şeyin sıcaklığında kendimi unutuyorum ve ona karşı sürtünmeye başlıyorum, her acımasız itişini karşılıyorum, kendini tekrar tekrar içime gömerken inliyorum.

Elleri bileklerimden ayrılıp saçlarımı tutuyor ve tellerini parmaklarının etrafında döndürüyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, itişleri daha hızlı ve daha acil hale geliyor. "Seni seviyorum ve asla durmak istemiyorum."

Düzgün düşünemiyorum. Sadece hissedebiliyorum.

Daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor ve tüm vücudum tutkumuzun sıcaklığıyla kızarıyor.

Ben de geleceğim.

Bir fırtına gibi yaklaştığını hissedebiliyorum.

Tüm vücudum titremeye başlarken "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum.

"Gel," diyor James, bacaklarımın arasına giriyor, siki derinlere gömülüyor, bir eli etrafıma uzanıyor ve klitorisime karşı dağınık, kaygan vuruşlarla bastırıyor.

"Siktir!" Vücudumdaki her kas gerilirken haykırıyorum ve onun etrafında dönmeye başlıyorum, adını soluyarak ve parçalara ayrılacakmışım gibi duvarı kavıyorum.

"Oh, geliyorum, geliyorum," diye homurdanıyor James, içime çarpıyor ve boşalırken horozunun seğirdiğini ve nabzının attığını hissediyorum, tekrar tekrar içime dökülüyor.

Gürültülüyüz. Personelin bizi duymamasına imkan yok. Ama Magnus'un bu yemeği James için ayarladığını varsayıyorum, belki de onları olabilecekler konusunda önceden uyarmıştır.

James içimden çekiliyor, beni hem doygun hem de boşlukta hissettiriyor ve ona doğru dönüyorum, hafifçe sallanıyorum, vücudumu onunkine yaslıyorum, kollarımı beline doluyorum.

"Laila aşkım," diyor bana, nefes nefese, elini başımın arkasına koyuyor ve alnıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Doğru düzgün göremiyorum ama yine de seninle işim bitmiş olmaktan çok uzağım."

"Akşam yemeği planlarımız var," diye hatırlatıyorum ona, ama içimden taşmaya başladığını hissederken bile elbisemi aşağı çekmek için hiçbir çaba sarf etmiyorum. İtiraf etmeliyim ki hiçbir şey beni bu kadar tahrik edemez.

"Planlar değişti," diyor, bana sırtıtmak için geri çekiliyor, gözleri ağır ağır kapanıyor ama şehvetle dolup taşıyor. "Sen sadece meze değilsin. Aynı zamanda ana yemek ve tatlısın. Sen tam bir ziyafetsin."

O beni öpüyor, ben de onu öpüyorum, yumuşak ve yavaş bir başlangıç, sonra daha sert, daha derin, daha dağınık ve biliyorum ki tekrar öpüşmeye başlamamız sadece birkaç dakika sürecek.

Bu adamın iştahı var.

Ayrıca tüm kalbim onda.

Ve şimdi, sonunda, ben de onunkine sahibim.

Sonsöz

.....

JAMES

Bir yıl sonra

"HAZIR MISIN?!" MAGNUS, rüzgârın ve motorların gürültüsünden sesini duyurmaya çalışarak avazı çıktığı kadar bana bağıyor.

Gözlerimi açık kapıdan ayırıp ona bakmayı başarıyorum. Bana başıyla onay veriyor, başını sallarken yüzünde manik bir ifade var. Hazır olmamı istiyor. Bir uçaktan atlamaya asla hazır olacağımı sanmıyorum.

Gülümsemeye zorlayamasam da ona bir başparmak işareti yapmayı başarıyorum.

Ottar sırtıma vurarak beni zıplattı. Onunla tandem gittiğim için zaten yakın olmasına rağmen eğiliyor. "Sana bir gün böyle bir şey yapacağını söylemiştim," diye bağıyor.

"Asla sıkıcı bir an olmaz," diye mırıldanıyorum.

Açıkçası bunların hiçbiri benim fikrim değildi ve elimden geldiğince nazik bir şekilde geri çekilmeye çalıştım, ancak Magnus paraşütle atlamaya gitmeyi kafasına koyduğunda, ben de gitmek zorunda kaldım. Kendini korumak için olduğunu söylüyor ama hadi ama. Kendini uçaktan atacak olan o. Onu bundan korumak için pek bir şey yapamam.

Her neyse, ya bu ya da BASE atlayışydı ve ticari olarak işletilen bir paraşütle atlama şirketiyle şansımın, sırt çantası takılı halde uçurumlardan koşan ve o kordonu hemen çekmeyi uman Magnus'tan daha iyi olacağını düşündüm.

Magnus'un koruma görevlisi olarak çalıştığım süre boyunca, çılgın bir yolculuk olduğunu söylemeliyim, ancak tüm bu süre boyunca

Gerçekten neyden yapıldığımı görmek için. Yani, oğlunu boğulmaktan kurtarıken neredeyse ölüyordum, ama bakalım uçaktan atlamak karakterime ne katacak.

Paraşütle atlama eğitmeni Magnus'un sırtını sıvazlar ve ardından Magnus kükreyen bir çığlık atarak uçaktan atlar ve gözden kaybolur.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Eğitmen bize kapıya yaklaşmamız için bağıyor ve biz de yaklaşıyoruz. Ottar'ın bu konuda daha deneyimli olduğu için ipi çeken kişi olduğu nasıl bir vahşi dünyada yaşıyoruz bilmiyorum ama işte buradayız.

"Hazır mısın?" diyor eğitmen.

"Evet!" Ottar kulağıma
bağıyor. "Pek sayılmaz,"
demeyi başarıyorum.

Ama bunun bir önemi yok çünkü tam anlamıyla uçağın açık tarafının kenarında duruyoruz ve birisi geri sayıyor ve sanırım tam burada ve şimdi kalp krizi geçireceğim. Üzgünüm Magnus, nihai koruma testinde başarısız oldum ve daha yere inmeden *öldüm*.

Sonra atlıyoruz.

Düşüyoruz.

Güneş gözlerimde, rüzgâr kulaklarımda, yüzümü okşuyor, gökyüzü masmavi ve Oslo'nun dışındaki tarlalar gittikçe daha hızlı yükseliyor, göz alabildiğine yayılıyor, dağlara ve fiyortlara dönüşüyor.

Lanet olsun.

Kendimden geçmiş durumdayım, kalbim boğazımda, içimde daha önce hiç olmadığı kadar adrenalin var. Ottar'ın kulağıma bağırdığını duyabiliyorum. Aşağı baktığımda Magnus'u görüyorum, paraşütünü çekmeden önce Tom Cruise gibi serbestçe sallanıyor. Sonra Ottar bizimkini çekiyor.

Paraşüt açıldığında ve koşuşturma durup her şey sakinleştiğinde geri çekiliyoruz.

Sadece süzülüyoruz.

Ve tarif edemeyeceğim kadar büyük bir mutluluk içindeyim. Sadece içimdeki endorfin salgısı değil, bu ana kadar olan her şey ve bundan sonra olacak her şey beni mutlu ediyor.

Çünkü bugün yapacağım en korkutucu şey bu değil.

Hayır, takım elbisemin cebinde aşağıda beni bekleyen bir elmas yüzük var. Magnus, Ottar, ikisi de bu gece Laila'ya evlenme teklif edeceğimi biliyor.

Uzun vadede sır tutma konusunda oldukça iyiler, çünkü son altı haftadır kelimenin tam anlamıyla onlara ona evlenme teklif edeceğimi söylüyorum ve henüz teklif etmedim.

Ama şimdi? Uçaktan atladıktan sonra beni korkutan her şeyi yapabilecek kadar cesur olduğumu fark ettim. Ve Laila'ya evlenme teklif etmek artık beni korkutmuyor. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum. Artık bunların hiçbiri beni korkutmuyor.

Ben hazırım.

Yumuşak toprağa iniyoruz ve ben bacaklarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ama Ottar'ın ekstra ağırlığı ikimiz de yerde yuvarlanana kadar beni ileri itiyor. Tamam, pek zarif bir iniş değildi.

"Başardınız!" Magnus yanımıza gelip ayağa kalkmamıza yardım ederek bize bağırıyor. Ottar'dan kurtuluyorum ve sonra Magnus beni kucaklıyor. "Seninle çok gurur duyuyorum" diyor, duygusallaşarak.

"Tamam, tamam, sakin ol," diyorum ona. "Hayatta kaldım." "Benim sayemde değil," diyor Ottar.

"Hepsi senin sayende, Ottar," diyorum ona ve minnettar bir şekilde başımı sallıyorum. "Paraşütü zamanında çektiğin için teşekkür ederim."

Kıkırdıyor ve sonra omuz silkiyor. "Eğer yapmazsam evlenme teklif edemeyeceğini düşündüm." Gözlerini kısarak bana baktı. "Bu gece evlenme teklif edeceğim, değil mi?"

"Evet," dedim ona. "Bu sefer gerçekten."

"Ha," diyor Magnus sırtımı sıvazlayarak. "Gördüğümde inanacağım. Hadi ama, düşündüğümünden biraz daha uzun sürdü. Eve dönsek iyi olur, böylece diğer uçağına yetişebilirsin. Umarım ondan atlamazsın."

Laila'nın benimle evlenmesini istediğime karar vermem dışında, yıl içinde pek çok şey değişti.

Hâlâ Skaugum Malikânesi'nde birlikte çalışıyoruz. Açıkça bir çiftiz, ancak işimiz her zaman tüm gün boyunca etkileşimde bulunmamızı gerektirmiyor, özellikle Magnus kral ve kraliçe ile daha fazla ilgilendikçe, bir

Kral'ın sağlığı kötüye gittiği için bu geçiş çok geçmeden gerçekleşecek. Oslo'da çok zaman geçiriyorum ama her gece eve geldiğimde en azından artık aynı yatak odasını paylaşıyoruz. Artık duvarlar arasında fısıldaşmak - ve başka şeyler- yok.

Laila dadı olarak gerçekten kendini buldu. Bjorn, dürtüselliğine yardımcı olan DEHB için ilaç kullanıyor ve Laila onunla çok fazla odaklanma çalışması yapıyor. Sabır gerektiriyor ama Laila buna fazlasıyla hazır ve sonuç olarak Bjorn'la çok daha yakınlaştılar. Tor da harika bir çocuk oldu, düşündüğümüzden daha hassas, ama Bjorn için iyi bir folyo.

Bir de malikanedeki diğer herkes var: Ottar, Leydi Jane, Einar, Olaf, Sigrid. Laila büyükannesini kaybettikten sonra ona bir topluluk hissi vermek için gerçekten adım attılar ve sonunda benim için de aynısını yaptılar. Hem Laila'nın hem de benim yakın akrabalarımız kalmamış olsa da, sadece birbirimizin ailesi olmayı değil, aynı zamanda aile kurmanın da en az onlar kadar geçerli ve önemli olduğunu öğrendik. Sadece bizim ailemiz artık kraliyet ailesi (ve bir grup çılgın orospu çocuğu).

Bununla birlikte, artık tüm zamanımızı orada geçirmiyoruz. Hayır, hafta sonlarımızı Todalen'deki evde geçiriyoruz.

Her Cuma gecesi, bir etkinlik olmadığı sürece, kraliyet özel jetiyle Todalen'e uçuyor ve hafta sonu burada kalıyoruz. Uçak pistinde bıraktığımız bir arabamız var ve sonra arabayla aşağı inip birlikte gerçek, uygun bir hafta sonu geçiriyoruz. Sadece ikimiz. Çoğu zaman bırakın evi, yatak odasından bile çıkmıyoruz (Skaugum Malikanesi hala belli bir mahremiyetten yoksun). Ama bazı günler komşularla kahve içiyoruz, fiyortta kanoya biniyoruz ya da yürüyüşe çıkıyoruz. Sadece basit şeyler yaparak birbirimizle vakit geçiriyoruz.

Şu anda hayatımın en sevdiğim kısmı bu. Ve bunun hayatımızın büyüyecek bir parçası olması için sadece umut edebilir ve dua edebilirim. Onunla geçirdiğim bu sessiz günleri sonsuza dek istiyorum.

Mayıs ayındayız, bu yüzden güneş bugünlerde geç çıkıyor, ama yine de akşam yemeğinden önce Todalen'e gitmek istiyoruz. Paraşütle atlama yerinden Skaugum'a dönüş yaklaşık bir saat sürüyor ve ben çok gerginim. Daha önce de gergindim ama şimdi uçaktan atlamanın verdiği adrenalin

Damarlarım, neredeyse koltuğumda zıplıyordum. Magnus'un neden bu tür vahşi şeylere bağımlı olduğunu anlayabiliyorum.

Öte yandan, yüzüğü ilk aldığımdan beri, son altı haftadır her Cuma günü gergindim ve hafta sonu soruyu sormak için doğru anı ne zaman bulacağımı merak ediyordum. Romantik, ayrıntılı ve unutulmaz bir şey düşünmeye çalışıyordum ama bu tür şeylerde o kadar da iyi değilim ve kesinlikle insanların filme aldığı ya da hikayelerini anlattığı türden bir evlenme teklifi yapacak bir adam değilim.

Ama doğru anı beklerken, doğru an bir türlü gelmedi. Magnus'un kural kitabından bir sayfa ödünç almam ve bunu tamamen içgüdüsel olarak yapmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum. Teklifin kendisi Laila'nın evet demesini sağlamayacak. O zaten cevabını biliyor.

Tam zamanında malikâneye dönüyoruz ve Laila çoktan çantalarımızla birlikte merdivenlerde bekliyor. Magnus ve Ottar arabadan iniyor, ikisi de bana Laila'nın anlamamasını umduğum bilmiş bakışlar atıyor ve sonra havaalanına götürülüyoruz.

Einar'la vedalaşıp uçağın dar merdivenlerinden inerken Laila bana, "Bana maceranı anlatmanı isterdim," diyor, "ama sanırım uçak inene kadar beklemeyi tercih ederim."

"Yeterince makul," diyorum ona.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ama kesinlikle söyleyebilirim ki oldukça iyi vızıldıyorsun. Bu enerjiyi daha sonrası için saklasan iyi edersin," diye ekliyor göz kırparak.

Hiçbir fikri yok.

Uçak yolculuğu her zamanki gibi hızlıydı, bu da suçluluk duygusuna yardımcı oluyor. Magnus ve ailesi, uygun olduğunda bize bu şekilde ulaşım sağlama konusunda fazlasıyla cömert davranıyorlar. Sosyal merdivende kim olduğumuza dair hiçbir yanılsamamız yok. Onlar üst kattaki kraliyet ailesi, biz ise alt kattaki personeliz. Ama bir aile gibi iç içe olduğumuz ve kraliyet ailesi bize yardım etmek için elinden geleni yaptığı için, gerçekten de bir sürü özel avantaja sahip normal halktan insanlar gibi garip bir hayat yaşıyoruz. Laila ve benim emrimizde özel bir jet olmasına alışacağımızı hiç sanmıyorum ve alıştığımız anda da

kim olduğumuzu yeniden değerlendirmemiz gerekiyor. İkimiz de geldiğimiz yerle, hatta tüm çirkin yanlarımızla bağımızı koparmamak konusunda çok kararlıyız.

Yine de Laila için, uçak yere indiğinde, Todalsfjorden olan uzun, karanlık su dilimine doğru dolambaçlı yollardan geçerken, her hafta sonu ona nereden geldiğini ve bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu hatırlatıyor. Artık iki yerde ev hissine sahip; biri burada, ruhunun en huzurlu hissettiği fiziksel ev, diğeri ise Skaugum'da, tam olarak fiziksel duvarların içinde olmasa da gerçek insanlarla birlikte.

Ben de aynı şekilde hissetmeye başladım. İşte o zaman anladım.

Arabayı yolun kenarındaki, fiyort boyunca uzanan küçük durağa çektim.

"Ne oldu?" Laila şaşkınlıkla telefonundan başını kaldırarak soruyor. "Benzinimiz mi bitti?"

Başımı sallıyorum, kontağı kapatırken ellerim titriyor. "Hayır," diyorum. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Demek istediğim, ona arabada evlenme teklif edemem - yanımızda bu güzel, derin fiyort varken, su durgunken, diğer taraftaki yüksek, sarp dağları yansıtırmaz. Birden her şey mükemmel göründü.

Emniyet kemerimi çözüp arabadan iniyorum ve suyun kenarına doğru yürüyorum. Orada birbirlerine karşı ustaca dengelenmiş iki büyük kaya var.

"Ne yapıyorsun?" Laila bana doğru yürüyerek soruyor.

Emin değilim. Birden aklıma, belki de bir evlenme teklifini filme çekecek insanlardan biri *olduğum* fikri geldi.

"Git şuradaki kayanın üzerinde dur," diyorum ona. "Bir fotoğraf için poz vermek istiyorum."

"Tamam," diyor temkinli bir şekilde, ama yine de oraya doğru yürüyor.

"Hangi taş?"

"Uzun olan," dedim ona. iPhone'umu arabanın kaputuna yerleştirdim ve kayıt tuşuna basarken ön cam sileceklerinin arasında dengeledim.

Sonra ona doğru yürüdüm.

"Otomatik zamanlama mı yapıyorsun?" diye soruyor, inanamayarak. Bizim milyonlarca fotoğrafımızı çeken hep o oluyor. Sanırım telefonumda birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafımız var ve o da onun çektiği bir fotoğraftı.

"Neden olmasın," diyorum ona.

Daha kısa olan kayanın üzerine çıkıyorum. Çok sağlam değil ve botlarımın altında ileri geri sallanıyor ama en azından bu şekilde ondan biraz daha kısayım. Tek dizimin üstüne çökmek zorunda kalmaktan iyidir.

"Poz mu veriyoruz?" diye soruyor, iki elini de elime aldığımda gözleri parlak ve meraklı. "Zamanlayıcıyı ne kadar süre için ayarladın?"

Ama onu görmezden geliyorum. Onu zar zor duyuyorum. Tek düşünebildiğim cebimde bir delik açan o yüzük ve duymasını istediğim ama nasıl söyleyeceğimi bilemediğim kelimeler.

Sadece söyle, diyorum kendime. Olduğun gibi açık sözlü bir piç ol.

"Laila," diyorum ona, sesimi yumuşatmaya çalışarak.

Ellerini sıkıyorum, gözlerinin içine bakıyorum. Ve tek gereken bu çünkü aniden tüm tavrı değişiyor. Korkmuyor ama... bekliyor, gözleri çoktan ıslanmış.

"Laila aşkım," diyorum ona, derin bir nefes alarak. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Birbirimizi uzun zamandır seviyoruz. Ve sanırım birbirimizde bir yuva da bulduk. Her zaman bu kadar iyi bağ kurmamızın nedeninin ikimizin de ailemizi kaybetmenin, sevdiklerimizi kaybetmenin, dünyada yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmemiz olduğunu söylemişimdir. Yetiştirilme tarzlarımız birbirinden çok farklıydı ama ikimiz de aile arayışıyla birbirimize bağlıyız."

Bir elini bırakıp benimkini ceketimin cebine sokuyorum ve kadife kutunun etrafına kapatıyorum.

Boştaki elini ağzına götürüyor, şimdiden nefesi kesilmiş.

"Laila, ailemi sende buldum. Hayatım boyunca aradığım her şeyi sende buldum. Kocaman kalbinde, güzel ruhunda bana yer açtın, ben de sana yer açtım. Ve sanırım artık bizi tutan hiçbir şeyin olmadığı bir noktadayız. Korku yok, pişmanlık yok, gelecekte başka bir şey yok. Ve sonsuza dek benim bir parçam olmana ihtiyacım var."

Şimdi ağlıyor, gözyaşları yüzünden akıyor, o kadar güzel ki, ama en azından sevinç gözyaşları gibi görünüyorlar.

Diğer elini bıraktım ve kutuyu çıkarıp görmesi için açtım. Bu aslında onun için opal taşıyla birleştirilmiş eski bir yüzük.

Doğum günü ve neredeyse yüzünde parlıyor.

"James," diyor boğuk bir fısıltıyla, yüzüğe bakıyor, elleri titriyor.

"Laila Bruset," diyorum ona, gözlerimin arkasındaki ateşi kırıpştırmak zorunda kalarak. "Benimle evlenir misin?"

Ağlayarak başını sallıyor. "Evet, evet, evet," diyor nefes nefese.

Az önceki adrenalin şu anda hissettiklerimin yanında hiçbir şey. Çünkü aynı zamanda neşeliyim. Hissedebileceğimi hiç bilmediğim bir sevinç.

İçinde boğulmadan önce yüzüğü alıp parmağına takıyorum.

Sanki orada olması gerekiyormuş, sonsuza dek orada kalacakmış gibi duruyor. Sadece öyle olmasını umabiliriz.

Elini uzatıyor, yüzüğe hayranlıkla bakıyor, biraz daha ağlıyor ve sonra kollarını bana dolayarak beni öpüyor. "James, James, seni seviyorum."

Ama tam ona, onu dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi, müstakbel eşim olduğunu söyleyecekken, onun hareketi dengemi bozdu.

Kayanın üzerinde sallanıyorum ve teklifin kendi duygularından mı, EVET dediği için mi yoksa bugün erken saatlerde bir uçaktan atladığım için mi bilmiyorum ama dengem bozuldu.

Kayadan düşüyorum, düşüşümü kırmaya çalışıyorum ama bunun yerine suya yuvarlanıyorum.

SPLASH.

Yüzüstü fiyortta karaya çıkıyorum, su şok edici derecede soğuk. Kaygan kayaların üzerinde durmaya çalışarak hemen ayağımı buluyorum.

Bu sırada Laila bağılıyor, peşimden yamaçtan aşağı koşmaya çalışıyor, ancak ayağını kaybediyor ve yavaşlayamıyor. Sonunda hemen yanımdaki suya düştü.

Neyse ki su sığıdı ve o çoktan ayağa kalkmış, kahkahalarla gülerek benim ayağa kalkmama yardım etmeye çalışıyordu. Sonunda ikimiz de sendeleyerek sudan çıktık, buz gibi soğuk, sırlıklam, birbirimizin kollarında yere yığıldık.

"Fikrini değiştirmedin, değil mi?" Alnımdaki ıslak saçları silerek soruyorum. "ünkü bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en nezaketsiz hareketti."

Gölüyor, beni mutlu bir şekilde öpüyor, dudaklarının tadı tuz gibi. "Sana daha önce de söyledim, sıradan bir ölümlü gibi görünmenden hoşlanıyorum."

"Sanırım bu beni iyi ya da kötü kabul edeceğin anlamına geliyor."

"Seni her şey için alacağım James," diyor yüzümü avuçlayarak. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, dudaklarımı dudaklarına bastırarak, aramızdaki mutluluğun kabardığını hissederek.

Bu ve titreme.

"Hadi," diyorum ona, ayağa kalkıp kendi ayağına kalkmasına yardım ederek. "Eve gidelim ve kutlayalım. Soruyu soracak cesareti bulduğum zaman içmek için bir yerlere bir şişe şampanya saklamış olabilirim."

"Bunu bir süredir mi planlıyordun?" diye soruyor.

Ara

ba. İşte o zaman tüm evlenme teklifini filme aldığımı hatırladım.

"Lanet olsun," diye yemin ederek telefona doğru koşuyorum. Hızla dönüp telefonu durduruyorum.

ve telefonu ceketimin içine koyuyorum. "Bu görüntüleri kimsenin görmeyeceğine dair bana söz vermelisin."

Mutlu bir şekilde alkışlıyor. "Bu hemen YouTube'a girecek. Bir milyon tık alacağız!"

Arabaya binerken ona "Hayır, Laila," diyorum. "En azından bana göstermek zorundasın."

"Evde şampanya eşliğinde izleyebiliriz."

"O zaman YouTube'a koyarız," diyor sinsi bir gülümsemeyle. "Hayal edebiliyor musunuz? Norveç prensinin koruması, kraliyet dadısına evlenme teklif ederken fiyortta düşüyor."

"Bunu hayal edebiliyorum aslında." Magnus bunun sonunu duymama asla izin vermezdi. Hâlâ aptal gibi sırtıyor olsam da gözlerimi şakacı bir şekilde ona dikiyorum. "Buna cesaret edemezsin."

"Beni hiç tanımadığını düşünmeye başlıyorum," diyor elini bana doğru sallayarak. "Artık evleniyoruz. İyi günde kötü günde,

hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum ama gülüyorum.

Daha iyisi, daha kötüsü ve aradaki her şey için. İşte biz buyuz.

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bir kitap yazarken hayatınızın nasıl değişebildiği inanılmaz. James ve Laila'nın hikâyesini yazmaya ilk başladığımda Norveçli babamı gururlandıracak bir kitap yazmak istiyordum. Daha önce Norveç'te geçen bir kitap yazmış olsam da (Prens Magnus ve Prenses Ella'nın nasıl tanıştığını anlatan *Vahşi Varis*), babamın büyüdüğü ve Halle tarafındaki sevgili akrabalarımın çoğunun bugün hala yaşadığı yere bir aşk mektubu olan Norveç'teki şirin ve ilginç memleketi Todalen'de geçen bir kitap istedim. Aslında, Laila'nın büyükannesinin sahip olduğu ev yüzde 100 babamın büyüdüğü ve hala aileye ait olan eve dayanıyor. (Eğlenceli bir bilgi: Norveçliler ailelerinden miras kalan evleri nadiren satarlar. Bunun yerine, genellikle herkesin paylaşması için aile içinde tutarlar. Çok hoş!)

Ama tam bu kitabı yazmaya başladığım sırada kardeşim öldü. İki ay sonra da babam öldü. Ve bu kitabı tamamlamak, korkunç bir kederin dalgaları arasında gezinirken aklımdaki son şeydi. İşlerin ne kadar kötü gittiğini ve yazmanın nasıl imkansız göründüğünü anlatarak sizi sıkmayacağım (en kötü beyin sisini binle çarpın ve kederin sizi içten dışa nasıl etkilediğini düşünün). Sonunda, zaman geçti ve kendime geldim ve tekrar ayak bastığım yeri buldum. James ve Laila'nın hikayesine yeniden aşık oldum ve zaman zaman yazmak zor olsa da (özellikle Laila'nın büyükannesiyile ilgili sahneler söz konusu olduğunda), ailemin evinde bir kitap kurabildiğim ve onu çok özlediğim karakterlerime (Magnus ve Ella) bağlayabildiğim için mutluydum.

Yine de editörlerim Sarah Blumenstock ve Cindy Hwang'ın desteği olmadan bunların hiçbirini yapamazdım.

Yeni gerekliğime doğru yol alırken beni cesaretlendirdiler. Her sözleriyle beni gerçekten yüreklendirdiler ve bana olan inançlarının yanı sıra sabırları için de minnettarım. Aynı şekilde, menajerim Taylor Haggerty de (her zamanki gibi!) sadık desteği ve anlayışıyla harikaydı. Böyle harika kadınlarla çalıştığım için çok şanslıyım.

Elbette, sarsılmaz gücü ve sahip olduğu her şeye göğüs geren Fin sisu'su için anneme ve en düşük seviyelerde bile gerçekten benim (ve annemin) kayam olan kocam Scott'a teşekkür etmeliyim. Sevginiz çok yüce ve ben de eşiniz olmaktan onur duyuyorum.

Son olarak, büyüleyici teyzem Else'ye, tüm sevimli kuzenlerime (hepinizin adını saymaya cesaret edemeyeceğim çünkü kazara birini atlayabilirim, ama kim olduğunuzu biliyorsunuz) ve Norveç'teki Halle ailesinin bir parçası olan diğer herkese, dünyanın öbür ucunda olmanıza rağmen her zaman bu kadar misafirperver ve sevgi dolu olduğunuz için teşekkürler. Bizi birbirimize bağlayan şeyin babam olduğunu biliyorum ama o yokken bile hepinizde onu görüyor ve hissediyorum. Tüm zorluklara rağmen hayata karşı doyumsuz bir coğkusu vardı ve umarım hiçbirimiz onun sahip olduğru ruhu kaybetmeyiz.

KEPREADINGERÇEKLEŐTİRMESİİÇİN

Komşu Kraliyet Ailesi

BERKLEYROMANCESİNDEKİAVRULABİLİR.

OceanofPDF.com

NICKY GRAVES çantamda patladı.

Bu benim hatam, gerçekten. Hasta olduğumu biliyordum, her ne kadar sekiz yaşındaki kabadayılığını toplayıp değilmiş gibi davranmaya çalışsa da. Ben onun yaşındayken, alnım birazcık ateşlense, bütün gün hemşire odasında annemin gelip beni almasını beklediğimi biliyorum. Okulu kaçırmak için herhangi bir bahane.

Ama Nicky okulu seviyor (ve ben onun ikinci sınıf öğretmeni olduğum için

bundan onur *duymalı*), bu yüzden iyi olmayana kadar iyiymiş gibi davrandı.

Ağır çekimde gerçekleştiğini ben de gördüm. Sınıfa en sevdikleri dizilerden biri olan Mercy Watson'ı okuyordum, domuzun tereyağına olan sevgisinden bahsediyordum ki Nicky'nin yüzü yeşilin kötü bir tonuna büründü. Elini ağzına götürdü ve ben bir şey yapamadan masamın yanındaki çöp kutusuna doğru koşmaya başladı. Çantamı çöp kutusunun yanında bırakmamış olsaydım ve Nicky'nin LeBron James tarzı nokta atışı bir isabeti olsaydı bu harika olurdu.

"Özür dilerim, Bayan Evans!" Nicky, yıllar önce eski sevgilim Joey ile tatildayken Meksika'dan aldığım güzel bir deri çantanın yanında durmuş feryat ediyor. Sanırım sonunda sadece bir kusmuk yığını olması uygun, ki ilişkimiz de tam olarak buna dönüştü. Metaforlar 101.

"Sorun yok, Nicky," diyorum ona, "Ewww!" ve "Nicky kustu!" çığlıklarıyla sınıfın paniğe kapıldığını hissedebilsem de sakın görünmeye çalışıyorum. İğrenç Nicky!" ve "Kusacağım!" çığlıkları odayı dolduruyor.

Kitabı neredeyse yere atıp ona doğru koşuyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu işin en sevdiğim kısmı değil ve muhtemelen hala kolayca iğrenen tek ilkokul öğretmeniyim. Bir kutu mendil kapıyorum ve bir şekilde Nicky'yi temizlemeyi, hemşireyi ve annesini onu almaya çağırmayı ve sınıfı sakinleştirmeyi başarıyorum.

Zil çalana kadar kustumuk torbasıyla uğraşacak zamanım olmadı. Acaba hepsini yıkayıp atsam mı diye düşünürken kapı çalınıyor. Birinci sınıf öğretmeni Cynthia Bautista kafasını içeri uzattı, yüzünde sempati vardı. Belki bir parça

Tiksinti.

"İyi misin? Bugün hasta olduğumu duydum."

Hâlâ dokunmadığım çantayı işaret ediyorum. "Yeni bir çanta arayışındayım."

İçeri girip baktı ve irkildi. "Oh. Siktir." Sonra ağzını kapatıp kahkahayı patlatıyor. "Özür dilerim. Hiç komik değil."

"Merak etme, senin başına gelseydi ben de gülerdim."

Cynthia burada arkadaş olarak görebileceğim birkaç öğretmenden biri. Geçinmesi zor bir insan olduğumdan değil -insanları memnun etmek çocukluğumdan beri içime işlemiş bir şey- ama özellikle yaşadığım yerde, özellikle de okul sisteminde beni "anlayan" çok fazla insan yok. SSI İlkokulu'nda çok katı kurallar ve hiyerarşi var ve burada çalışmış ve yeterince uzun süre yaşamış olmama rağmen bana hala yeni gelen biri gibi davranılıyor. Salt Spring Adası'na taşınan çoğu insanın sadece birkaç yıl yaşadığını ve beş yıl dayanabilirseniz "gerçek bir adalı" sayıldığınızı söylerler. Ben beş yılımı doldurdum ama kimseyle yakınlaşmayı başaramadım. İnsanlar eninde sonunda gelgitle birlikte geri döneceğimi düşünüyorlar.

Cynthia burnunu kıvrarak, "Sanırım bunu atman gerekecek," diyor. "İçinde değerli bir şey var mı?"

İçimi çektim, başımı salladım. "Cüzdanım. Biraz makyaj malzemesi. Bir kitap. Tic Tacs."

Antianksiyete ilacım, kafamda bitiriyorum. Ama *bunu* bilmesine gerek yok.

Sonra hatırladım. "Oh, bekle. Belki de..." Çömeliyorum ve bu sabah Salty Seas Coffee & Goods'ta sabah kahvemi aldıktan sonra banka kartlarımı koyduğum dış cebi nazıkçe kurcalıyorum. Banka kartım ve kredi kartım Nicky'nin midesindekiler tarafından dokunulmamış gibi görünüyor. Ne yazık ki, kurtarılan tek şey onlar.

"Kahretsin." Kartları masama bırakıp Cynthia'ya yorgun bir bakış attım. "Bana bir iyilik yapmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır," diyor başını kararlılıkla sallayarak. Cynthia oldukça sert bir kadın, yirmi yaşındayken Filipinler'den buraya tek başına göç etmiş, korkunç bir boşanma süreci geçirmiş ve şimdi on yaşındaki kızını tek başına büyütüyor. "O çanta ve içindeki her şey boşa gitti. Her zaman başka bir ehliyet alabilirsin. Ve makyaj malzemesi. Ve kitap. Ve Tic Tacs."

O haklı. Saate baktım. Saat üçü biraz geçiyor, yani sigortaya gidip yeni bir ehliyet almak için bolca zaman var. Neyse ki okulumuz küçük kasabamızın tam ortasında ve her yere yakın. "Sanırım unutmadan önce gidip bunu yapacağım. Burada zehirli atık kutumuz var mı?" Çantaya baktım.

Cynthia bana gülünçmüşüm gibi bakıyor. "Ehliyetini şimdi mi almak istiyorsun? Bugün hiç dışarı adım attın mı?"

Başımı sallıyorum. Teneffüslerde ve öğle yemeği saatinde masamda oturup kitabımı okudum ve bu akşam yapacağım podcast'e hazırlandım. Kitabı zaten okumuştum, ancak incelemedeki konuşma noktalarımı güçlendirmek için göz gezdirmek istedim.

"Neden, neler oluyor?"

Bu ada küçük ve burada pek bir şey olmuyor. Belki bir hippinin cep telefonu kulesiyle ilgili protestosu falan vardır.

Cynthia'nın gözleri irileşiyor ve yüzünde heyecanlı, bilmiş bir ifade belirliyor. "Duymadın mı?"

Ona boş boş bakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Belli ki öyle değil. "Ne?"

"Prens Edward ve MRed'i tanıyor musun?"

Prens Edward ve MRed, nam-ı diğer Monica Red, nam-ı diğer Monica, Fairfax Düşesi'ni tanıyor muyum? "Cynthia, ben bir kayanın *üzerinde* yaşıyorum, altında değil."

"Görünüşe göre sen de bir tanesinin altında yaşıyorsun. Buradalar! Yani, bugün. Şimdi buradalar. Ve emlak arıyorlar. Bütün ada aklını kaçırmış durumda. Paparazziler sabahtan beri uçaklarla geliyor, feribotlar lookie-loos'larla dolu ya da siz nasıl adlandırıyorsanız. Kasaba durma noktasında."

Yorgun beynim bunların hiçbirini anlayamıyor.

Kraliçe Beatrix ve kocası Prens Albert'in genç ve metanetli oğulları Prens Edward kısa bir süre önce MRed adında Grammy ödüllü bir şarkıcıyla evlendi ve basın bu konuda ayağa kalktı. Monica sadece siyahi değil, aynı zamanda Amerikalı ve çok sayıda müstehcen şarkı, açık saçık videolar, viral olan performanslar vb. içeren başarılı bir kariyere sahip. Başka bir deyişle, Birleşik Krallık medyası her fırsatta ırkçılık ve sürtük utancıyla her ikisine de kesinlikle acımasız davrandı. Yani, ben kesinlikle bir kraliyet fanatiği değilim, ama takip ediyorum (her yerde haberlere hükmediyorlar) ve medyanın Eddie'nin kadın düşkünü bir bekar olan ağabeyi Prens Daniel'e saldırdığını hiç görmedim.

Her neyse, Monica ve Eddie'nin açıklanmayan nedenlerle bir yıllığına İngiltere'den ayrılacakları her yerde haber oldu. Bir çeşit izin. Bazı insanlar ailesine yakın olmak için Seattle'a gideceklerini düşündü. Diğerleri ise Eddie ve Daniel küçükken kraliyet ailesinin kış tatillerini geçirdiği Whistler kayak merkezini düşündü. Diğerleri ise çiftin sık sık hayır işleri yaptığı Hindistan'ı düşündü.

Kanada'nın British Columbia eyaletinde, Vancouver Adası ile anakara arasında küçük ama eksantrik bir cennet olan bu adayı seçeceklerini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Dürüst olmak gerekirse, hala inanamıyorum. Bunların hiçbirisi doğru gelmiyor.

"Emin misin?" Cynthia'ya sordum. "Belki de sadece bir aktör ya da onun gibi bir şeydir." Adamız mükemmel bir münzevi sığınağı olarak bilinir (ve ben de bunu doğrulayabilirim - çalışmak zorunda olmasaydım, sanırım evden nadiren çıkardım). Yazı stüdyolarında çalışan pek çok tanınmış yazar ve bazen yerel barda çalan eski müzisyenler var ve Barbra Streisand'dan Raffi'ye kadar herkesin bir noktada burada bir yazlık evi oldu.

"Hayır, Eddie ve Monica," diyor Cynthia kararlılıkla. "Bana inanmıyorsunuz? Kasabaya yürüyün, çılgınlık sizi yutacak."

"Çılgınlık" derken sesi soluğu kesiliyor ve gözlerinde ateşli bir parıltı var. İçimden bir ses Cynthia'nın buna bayıldığını söylüyor. Küçük sakın kasabamız paparazzilerin yönlendirdiği bir kaosa mı dönüştü? Bu kulağa

Benim için korkunç. Yaz tatili geldiğinde kalabalıkla bile başa çıkamıyorum ve bu iki hafta sonra olacak.

"Tamam. Sanırım eve gideceğim ve polislerle karşılaşmamayı umacağım." "Hayır, hepsi dışarıda çılgınlığı kontrol altına almaya çalışıyor." Şöyle diyor

Simpsonlar'daki Bay Burns gibi parmak uçlarını birbirine vurarak neşeyle.

Vedalaşıyoruz ve kustumuk çantasını alıp Judy'nin hala ortalığı topladığı hemşire odasına götürüyorum (g ü n d ü z l e r i okul hemşiresi, geceleri Sitka Spruce Restaurant'ta siparişimi asla doğru getirmeyen restoran sunucusu). Gözünü bile kırpmıyor ve sanki bir cesetten kurtuluyormuş gibi benim için ondan kurtulacağını söylüyor. Bu noktada, bu bir tür ve o fikrini değiştirmeden oradan çıkacağım.

Öğleden sonra üçten sonra okul muhtemelen en sevdiğim yerdir. Genellikle etrafta dolaşan, zaman öldüren ve alınmayı bekleyen birkaç öğrenci olur, ancak bugün ılık, güneşli ve kuru (her zamanki soğuk, kasvetli ve ıslaklığın aksine), bu yüzden kalan çocuklar dışarıda. Koridorlarda sadece ben varım, evin dışında olmanın, stres ve sorumluluklardan uzak olmanın ve aynı zamanda yalnız kalmanın tadını çıkarıyorum.

Koridorda yavaşça yürüyorum, çocukların duvarlarda sergilediği tüm sanat eserlerine gülümsüyorum ve sonra kapıdan çıkıp otoparktaki arabama gidiyorum. Arabam 2000 model bir Honda Civic hatchback ve ben ona her zaman Çöp Kovası adını verdim (gümüş rengi ve ezik olduğu için) ve Oscar the Grouch hissini vermek için yeşil koltuk kılıfları ekledim. Adadaki hemen hemen herkesin elektrikli arabası var ve bu kesinlikle benim alınacaklar listemde (para biriktirme hedefiyle birlikte), ancak tek bir gelirle hem kendime hem de anneme baktığım için yeni bir araba, dünyayı gezmek ve bunu hak eden birine aşık olmakla birlikte hayallerimden biri gibi görünüyor.

Yine de Çöp Kovası'na karşı büyük bir sevgi besliyorum. Ezikleri tamir ettirebilirim ama bu adada kimse gözünü bile kırpmıyor ve benzinde gerçekten iyi gidiyor. Aynada, babamın bizi terk etmeden önce, ben gençken bir atari salonunda benim için kazandığı bir çift tüylü zar asılı ve torpido gözüm, sınırda bir bağımlılığım olan Tic Tacs, feribot makbuzları ve kim bilir başka nelerle dolu.

İçeri giriyorum ve eve gitmek için kasabadan geçmiyor olsam da, Cynthia'nın ne anlama geldiğini zaten biliyorum. Merkeze giden ana yolun kenarlarında arabalar gelişigüzel sıralanmış ve park edilmiş. Bu, Haziran ayında bir Perşembe öğleden sonrası için normal değil. Daha çok yazın en yoğun zamanlarında Cumartesi pazarımızda karşılaştığımız kalabalığa benziyor, ama steroidler üzerinde ve sanırım insanlar organik sebzeleri veya kenevir bazlı giysileri veya ev yapımı vegan vajina çantalarını (evet, bunlar bir şey ve tam olarak göründükleri gibiler) incelemek yerine, bu ziyaretçiler fotoğraf makinelerini ve telefonlarını hazır tutuyor ve kaçak kraliyet ailesini bir anlığına görmeyi umuyorlar.

Başımı sallıyorum ve bugün bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda olmadığım için memnun bir şekilde yoldan dönüyorum. Hâlâ Cynthia'nın bu konuda yanılıyor olabileceğini düşünüyorum. Yani, burada yaşamayı seviyorum çünkü burası muhteşem ve uygun fiyatlı bir yer ve ben bir münzevi olabilirim ve kimse bunun hakkında bir şey düşünmez, ama Prens Eddie ve MRed'in neden buraya ilgi duyduklarından emin değilim. Yani, evet, güzel ve tenha. Ama aynı zamanda burada *sıkışık* kalıyorsun.

Evim Scott Point adında bir yarımadanın ucunda, adanın en varlıklı ve birbirine sıkı sıkıya bağlı topluluklarından birinde yer alıyor.

Doğal olarak, yarımadanın dar parmağı boyunca kurtulamayacağınız bir şerit gibiyim. Evet, evin sahibiyiz, eskiden yanındaki malikanenin hizmetkarlarının kaldığı üç odalı, sedir kiremitli sevimli bir ev, ama ben hala tüm o parlak Range Rover'ların ve Tesla'ların arasında Çöp Kovası'nı kullanıyorum (tam açıklama: GP, Kia Soul'umu mahvedene kadar annemin arabasıydı, ama her neyse... uzun hikaye) ve annem ve ben komşularımızla pek de arkadaş canlısı değiliz. Buraya ait değiliz ama idare ediyoruz.

Yine de büyüleyici olduğu kesin. Yarımadanın ortasından geçen tek yol, yaprak dökmeyen kocayemiş ağaçlarıyla kaplı, soyulmuş kırmızı kabukları Japon pirinç kağıdı kadar ince ve narin bir arter gibi kesen dar bir yoldan geçiyor. Her iki tarafta da uzun sedir çitlerle gizlenmiş, her biri özel yapım tabelalara kazınmış Henry's Haven ve Oceanside Retreat gibi esprili bir isme sahip evler yer alıyor. Evlerin arasından okyanusa bir bakış atabilirsiniz, güneş öyle bir parıldar ki içinizi ürpertir.

Omurga. Günün bu saatindeki bu parıltı bana yazın tüm hızıyla devam ettiğini söylüyor ve yaz benim hayal kurma dönemim.

Daha Şimdiden bir fincan çay alıp rıhtıma inerek güneşin tadını çıkarmayı hayal ederken aniden frene basmak zorunda kalıyorum.

Yoldan geçen her zamanki geyik ya da bıldırcın ailesi yerine, küçük tepenin üstündeki yolun ortasında duran çok uzun boylu, geniş omuzlu bir adam ağacı var ve Supremes için seçmelere katılıyormuŐ gibi bana elini uzatıyor.

Kahretsin. Ciğerlerimde iğneler ve iğneler oluŐmaya başlıyor, kalbim çarpıyor. Anksiyetem en kötü senaryoya atlamakta hiç sorun yaŐamıyor ve bu her zaman ben iŐteyken annemin başına bir Şey gelmiş olması oluyor. Bu korkunun zihnimin bir köşesinde pusuda beklemediği tek bir an bile yok, bu yüzden yokuŐ aşağı bana doğru yürüyen koyu renk takım elbiseli, asık suratlı bir yabancı olması en kötü kabusumun ger ekleŐe eđini düşünmeme neden oluyor.

Camım çoktan açılmıŐtı, bu yüzden çok güçlü, hırıltılı bir İngiliz aksanıyla "Affedersiniz bayan?" dediğini duyuyorum. Sempatik olmaktan çok sert, bu da beni biraz sakinleŐtiriyor.

"Evet? Sorun ne?" Panik yapmamaya çalışarak ona soruyorum.

Şimdi yakınımnda olduğu için ona daha iyi bakabiliyorum. Takım elbisesi lacivert ve deniz mavisi dokunuŐlu, keskin ve iyi hazırlanmıŐ görünüyor, altında ütülenmiŐ beyaz bir gömlek ve koyu gri bir kravat var. Takım elbise para kokuyor, ama bu sokaktaki insanların sahip olduğu türden bir para değil, daha çok dünyevi, üst düzey bir para. Sınıfın getirdiği türden.

Ayrıca yakından çok daha heybetli, Douglas göknarı gibi yapılı, fi ı g   sl  ve zarif bir Şekilde sağlam. Gözlerim yüzünde geziniyor ve sesinin sertliğine uyduğunu görüyorum. Benim Şaşkın ifademi yansıtan (ve cam açık araba kullanmaktan saçlarımın sarı bir fare yuvasına döndüğünü fark etmemi sağlayan) bir güneş gözlüğü takmıŐ, ama yine de gözlerini üzerimde *hissedebiliyorum*. Alnındaki kırıŐıklıklar ve koyu renk kemerli kaşlarının arasına kazınmış gibi görünen kalıcı çizgi gibi bir Őeyse, o zaman kesinlikle gözüm korkuyor.

Ayrıca onda belli belirsiz tanıdık gelen bir Şey var ama nedenini bir türlü hatırlayamıyorum. Sanki bana ünlü bir aktörü hatırlatıyor.

Bir şey.

"Arkanı dönmeni istiyorum," diyor sert bir şekilde, dönmem ve gitmem için bir hareket yapıyor.

"Ama ben burada yaşıyorum," diye itiraz ediyorum.

Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşiyor ve dolgun ağzı sert bir çizgi haline geliyor. Bu adamın şakası yok. Çok güçlü, erkeksi, sakallı çenesini yola doğru sallıyor. "Arkanı dönmeni istiyorum," diye tekrarlıyor.

Ona göz kırpyorum. "Özür dilerim ama sen de kimsin? Arkamı dönmeyeceğim. Ben burada yaşıyorum. Ve eğer eve, bu arada DPD ve BPD'den muzdarip olan annemin yanına gitmeme izin vermezsen, gelmediğimde polisi aramak zorunda kalacak. Hatta hemen şimdi polisi arayıp seni ihbar edeceğim."

Adam bana bakıyor, ben de yıpranmış yansımama bakıyorum, gözlerim kısa bir süreliğine kayıyor ve kulaklarının birazcık dışarı çıktığını fark ediyorum. Bu kadarcık bilgi bile korkutuculuk faktörünü bir kademe aşağı çekmeye yetiyor.

Sonunda konuştuğunda, benden tekrar gitmemi istemesini bekliyorum ama onun yerine "DPD nedir?" diye soruyor.

İç çektim. Annemin akıl hastalığını bu işe karıştırmak istememiştim. Aslında, etrafımda annemin tam olarak ne olduğunu bilen çok az insan var, bu yüzden *ona* - takım elbiseli, son derece buyurgan, kaba İngiliz yabancıya - gerçeği söylemem yanlış hissettiriyor.

"Bağımlı kişilik bozukluğu anlamına geliyor. Ve siz BPD'yi sormadan önce, o da borderline kişilik bozukluğu anlamına geliyor."

Çenesini kaldırıyor ve bunun bir meydan okuma hareketi mi yoksa daha sonra Google'da aratabileceği başka sorular mı soracağından emin olamıyorum. Sonra kısık, hırıltılı sesiyle "Adresiniz nedir?" diye soruyor.

Ona söylemek üzereydim ama kendimi durdurdum. "Bir dakika, bana kim olduğunu hiç söylemedin. Neden bir yabancıya adresimi söyleyeyim ki? Ben uyurken penceremden yüzünü dikizlemeni görmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Kaşları çatıldı. "Benim röntgenci olduğumu mu düşünüyorsun?" "Bilmiyorum. Adın Tom mu?"

"Ben Harrison," diyor isteksizce. "Harrison Cole, PPO. Ve korkarım ki söylediğiniz yerde yaşadığınızı kanıtlamadığınız sürece

Geri dön. Bütün gün arabaları geri çeviriyorum ve bunu size yapmakta hiçbir sorun görmüyorum."

Vay be. Ne göt herif ama. Boğazımı temizliyorum. "Pardon, Harrison Cole? Bu uydurma bir isim mi yoksa gerçek adın mı?"

Yanıt olarak homurdanıyor ve kaşları biraz daha çatılırsa yüzünün ikiye ayrılmasından korkuyorum.

Artık ondan ve onun açıkça erkeksi, huysuz tavırlarından korkmadığım için devam ediyorum. "Kendi işine bakman gerekirken bana DPD'nin ne anlama geldiğini sorduğun için sana PPO'nun ne olduğunu sormak zorundayım. Küçük paralegal sersem mi? Mükemmel sidikli oligark mı?"

"Kişisel koruma memuru," diye gürlüyor. "Majesteleri Birleşik Krallık Kraliçesi'nin emriyle."

Beynimde bir şeyler yavaşça bir araya gelirken ona göz kırpıyorum. "Koruma gibi mi? Sen... Aman Tanrım, sen Eddie ve MRed'in koruması mısın?"

Hiçbir şey söylemiyor ve söylemek zorunda da değil. Kafamda büyük, parlak bir ampul yanarken, onun tanıdık geldiğini düşünmemin nedeninin bir aktör olması değil, onu magazin dergilerinde ve haberlerde görmüş olmam olduğunu anlıyorum. Genellikle gözden uzakta ama bazen Eddie ve Monica'nın arkasında arka planda. Halkın (ya da en azından Twitter'daki #FairfaxFans etiketinin obur kullanıcılarının) Sosyetik Bodyguard ve Seksi Gizli Ajan olarak adlandırdığı kişi oydu ve onunla ilgili birkaç fanfic'e rastladım. (Tökezledim derken, podcast'im için bilerek yuttum demek istiyorum...)

Ve burada, önümde duruyor, bana gitmemi söylüyor. Bu da demek oluyor ki kraliyet çifti yolun daha ilerisinde olmalı!

"Orada yaşadığını kanıtlarsan evine gitmene izin veririm," diyor meşhur Broody Bodyguard sonunda. "Ehliyetini göreyim."

Oh...şu.

Kahretsin

.

Fotoğraf yazarın izniyle

Karina Halle bir senarist, eski bir müzik ve seyahat gazetecisi ve *River of Shadows*, *The Royals Next Door* ve *Black Sunshine*'in yanı sıra hafif ve seksi romantik komedilerden korku/paranormal romantizm ve karanlık fanteziye kadar seksen farklı çılgın ve romantik kitabın *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today*  oksatan yazarıdır. Söylemeye gerek yok, hangi türden ho lanıyorsanız, muhtemelen o tür için bir a k romanı yazmıştır. Seyahat etmediği zamanlarda, o ve kocası zamanlarını Victoria, British Columbia'daki muhtemelen perili 120 yıllık bir ev ile g ne li Los Angeles'taki apartman daireleri arasında b l   t r yorlar.

KARINA HALLE'YI ÇEVİRİMİÇİ ZİYARET EDİN

YazarKarinaHalle.com

 [YazarHalle](https://www.instagram.com/YazarHalle)

[MetalBlonde](https://twitter.com/MetalBlonde)

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı
keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.